

ஐயா

1944

WENT CALDWELL
LLD.

BY

R. P. SETHU PILLAI, B.A., B.L.,
Senior Lecturer in Tamil,
UNIVERSITY OF MADRAS.

1944.

கால்டுவல் ஐயர் சரிதம்

THE LIFE AND WORK

OF

The Rt. Rev. ROBERT CALDWELL,

D.D., LL.D.

BY

ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, பி.ஏ., பி.எல்.,

தலைமைத் தமிழ் விரிவுரையாளர்,

சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்

1944

All rights reserved

[விலை ரூ. 1-8

முதல் பதிப்பு—1936.

இரண்டாம் பதிப்பு—1943.

தொடர்பதிப்பு—1944.

மு ன் னு ரை

மேல் நாட்டு நாகரிகம் தமிழ் நாட்டிற் பரவத் தொடங்கிய காலந்தொட்டு அந்நாட்டுச் சமயங்களைத் தமிழகத்திற் பரப்பக் கருதிய ஐரோப்பிய ஆர்வலர் பலர் தமிழ் மொழி பயிலத் தலைப்பட்டார். தெள்ளிய தமிழ் நூல்களின் சுவை அறிந்து தினைத்தார் சிலர். தமிழிலமைந்த அற நூல்களின் திறங்கண்டு வியந்து அவற்றை ஐரோப்பிய மொழிகளிற் பெயர்த்தமைத்தார் சிலர். மேலை நாட்டு மொழி நூல் முறைகளைத் துணைக்கொண்டு தமிழ் மொழியை ஆராய்ந்தார் சிலர். இம்முத்திறத்தாரும் தமிழ் மொழிக்குத் தகை சான்ற தொண்டு புரிந்துள்ளார்.

மொழிநூற் புலமை வாய்ந்த கால்டுவேல் ஐயர் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்திற் சமயத்தொண்டு புரியப் போந்தார். அத்தொண்டு சிறக்கும் வண்ணம் ஐயர் தமிழ் மொழி பயின்றபோது அம்மொழியின் நீர்மை அவர் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தது; தென் மொழியாய் தமிழொடு தென்னிந்தியாவில் வழங்கும் பிற மொழிகளை ஒத்து நோக்கித் 'திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்' என்னும் உயரிய நூலை ஆங்கிலத்தில் இயற்றினார். அந்நூல் திராவிட மொழிகளுக்குப் புத்துயிர் அளித்ததென்று கூறுதல் மிகையாகாது.

கால்டுவேல் ஐயர் தமிழகத்தையே தாயகமாகக் கொண்டார்; தென் தமிழ் நாட்டாய் பொருளை நாட்டில்* ஐம்பதாண்டுகட்கு மேலாக வதிந்து அருந் தொண்டாற்றினார்.

* பொருளை நாடு - திருநெல்வேலி ஜில்லா.

ஏழை மாந்தர்க்கு எழுத்தறிவித்தார்; சமய ஒழுக்கத்தைப் பேணக் கருதித் திருச் சபைகள் நிறுவினார்; தூர்ந்துகிடந்த துறைகளைத் துருவினார்; திருநெல்வேலிச் சரித்திரத்தை வரன்முறையாக எழுதி உதவினார்.

அன்றார் இயற்றியுள்ள நூல்களை ஆதரவாகக்கொண்டு 'கால்டுவெல் ஐயர் சரிதம்' சுருக்கமாக எழுதப்பட்டுள்ளது. இச்சரிதம் வெளிப்படுத்தற்குச் சிறந்த உதவிபுரிந்த பெரியார், ரெவரெண்டு D. கோயில் பிள்ளை அவர்களுக்கும், கரந்தைத் தமிழ்ச் சங்க அமைச்சர் திரு. கந்தசாமிப் பிள்ளை அவர்களுக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றி உரியதாகும்.

சேன்னை }
5-6-44 }

ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை

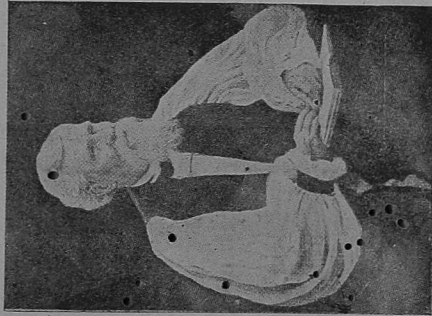
பொருளடக்கம்

எண்.	பொருள்.	பக்கம்.
1.	அறிவும் அருளும்	... 1
2.	பொருளை நாடும் ஏசு: மதமும்	... 9
3.	நாடும் நடையும்	... 16
4.	பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்	... 21
5.	கலையின் விளக்கம்	... 27
6.	பண்டைத் தமிழகம்	... 36
7.	தென்னாட்டு மொழிகள்	... 45
8.	பாண்டிப் பழந்திறைகள்	... 54
9.	ஏற்றமும் தோற்றமும்	... 61
10.	ஆங்கிலக் கல்வியும் தமிழ்க் கல்வியும்	... 67
11.	மனையற மாண்பு	... 72
12.	நல்லாரிணக்கம்	... 79
13.	பிண்பும் பயனும்	... 85
14.	மூப்பும் முடிவும்	... 95
15.	முடிவுரை	... 101
	அருபந்தம்	... 105

BOOKS REFERRED TO IN THIS WORK

Abbreviations

- Bishop Caldwell's Reminiscences—edited by Rev.
J. L. Wyatt. 1894 *C.R.*
- History of the Tinnevelly Mission of the S.P.C.K.
and S.P.G.—by Caldwell. 1881 *H.T.M.*
- History of Tinnevelly—by Caldwell. 1881. *H.T.*
- A Comparative Grammar of the Dravidian
Languages (Third Edition)—by Caldwell. 1913 *C.G.*
- Tinnevelly Gazetteer. 1917—by H. R. Pate *T.G.*
- The Early History of India—by V. Smith *E.H.I.*
- On the Coromandel Coast—by F. E. Penny *C.C.*
- Convocation Address—by Caldwell. 1879 *C.A.*
- The Indian Antiquary *I.A.*
- The Linguistic Survey of India *L.S.*
- The Centenary History of the C.M.S. in Tinnevelly
—by Paul Appasami. 1923
- The London Times—1891
-

கால்டுவெல் ஜயர்

எலிசா அம்மையார்
[கால்டுவெல் ஜயரின் மனைவியார்]

கால்டுவெல் ஐயர் சரிதம்

அறிவும் அருளும்

புலவர் பாடும் புகழ்மைந்த பொருளை நாட்டிற் பொருந்தி வாழ்ந்து, “தென்னிந்திய மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்” என்னும் உயரிய மொழிநூல் இயற்றித் தண்டமிழ் மொழிக்கு இணையற்ற தொண்டு புரிந்தவர் கால்டுவெல் ஐயராவர். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் தென்னிந்தியாவிற்கு பணி செய்யப்போந்த மேலை நாட்டறிஞரூள் தலைசிறந்த பெருமை வாய்ந்தவர் இவரே என்று கூறுதல் மிகையாகாது.

கால்டுவெல் ஐயர் அயர்லாந்து தேசத்தில் கிளாடி என்னும் ஆற்றின் கரையிலமைந்த சிற்றூரின் பிறந்தார். இளமையிலேயே அறிவின் கொழுந்தென விளங்கிய மைந்தனைக் கண்டு மகிழ்வுற்ற பெற்றோர், உரிய காலத்தில் அவர்க்கு எழுத்தறிவித்தார். பத்தாண்டளவில் அவர் பல நூல்களை முறையாக ஒதி யுணர்ந்து பண்புற்றார். இங்ஙனம் இளைஞர் கல்வி நலம்பெற்று வளர்ந்துவருகையில் அவர் பெற்றோர் தம் தாய்நாடாய் ஸ்காட்லெண்டு தேசம் போந்து கிளாஸ்கோ நகரில் வசிக்கத் தொடங்கினர். பதினாண்டு முடியுமளவும் பெற்றோருடனிருந்து கால்டுவெல் ஐயர், ஆங்கில இலக்கியங்களை ஆர்வமுறப் பயின்றார். ஒதற்கரிய நூல்களையும் எளிதில் உணரும் திறம் வாய்ந்த மைந்தனை ஒவியத்துறையில் உய்க்கக்கருதிப் பெற்றோர், அயலூரிலிருந்த * கவின் கலைக் கல்லூரியிற் கொண்டு சேர்த்தார்கள். செய்வன திருந்தச்

* School of Art, in Dublin.

செய்யும் பழக்கம் வாய்ந்த கால்டுவெல் அறிஞர், ஒவியக்கலை வியக் கண்ணும் கருத்துமாகக் கற்றுயர்ந்து பரிசுபெற்ற ரேனும், ஒவியத் தொழிலைத் தம் வாழ்க்கைத் தொழிலாகக் கொள்ள இசைந்தாரல்லர்; ஐம்பெரும் புத்தங்களின் நுட்பங்களை ஆராய்ந் துரைக்கும் புத்தம் புதிய நூல்களைப் போற்றி உணரத் தலைப்பட்டார்; எண்ணரும் புதுமைகளை நுண்ணிய கலைகளிற் காணுந்தொறும், விண்ணிலும் மண்ணிலும், கண் விலும் புனலிலும், காற்றிலும் கலந்துறையும் இறைவன் பெருமையை அறிந்து மகிழ்ந்தார்; பன்னரும் பெரும்புகழ்ப் பரமனை மனமொழி மெய்களால் வழுத்தும் வாழ்க்கையே விழுமியதென்று தெளிந்தார்; தன்னேரில்லாத் தலைவன் கருணையைப் பல்லோரும் அறிந்துய்யும் வண்ணம், மாண்டும் பரப்பும் பணியே சிறப்பு வாய்ந்ததென்று துணிந்தார். இங்ஙனம் கல்லூரியிற் கவின்கலை யுணரப்போந்த மாணவர் கருணையங்கடலாய இறைவன் பெருமையை அறிந்து மீண்டார்.

இருபதாம் வயதில் கால்டுவெல் ஐயர் இறைவன் பணியில் ஈடுபடத் துணிந்து, லண்டன்மா நகரிலமைந்திருந்த சமயத் தொண்டர் சங்கத்தைச் சார்ந்தார்; அச்சங்கத்தின் சார்பாக கிளாஸ்கோச் சர்வகலாசாலையில் மாணவராகச் சேர்ந்து, ஐரோப்பியத் தொன்மொழிகளிலமைந்த செம்மை சான்ற நூல்களையும் சமய நூல்களையும் ஐயந்திரிபற அறிந்தார்; இங்ஙனம் ஈராண்டு பயின்று, பீ.ஏ. பரீட்சையில் முதன்மையாகத்தேறிப் பரிசுபெற்றார். அக்கலாசாலையில் கிரீக்கு மொழி பயிற்சிய பேராசிரியர், அச்செம் மொழியின் பெருமையை மாணவர் உள்ளங்கொள்ள எடுத்துரைக்கும் திறமை வாய்ந்தவராய் விளங்கினார். அவர் அறிவுறுத்திய மொழிநூல் முறை, மாணவர் மனத்திற் பசுமரத்தாணி போற் பதிந்தது. ஒப்பிலக்கண வாயிலாக மொழித்திற

முணரும் முறைமையை அப்பேராசிரியரது விரிவுரையா
லறிந்த கால்டுவெலின் உள்ளம், பள்ளத்துட்பாயும் வெள்
ளம்போல் அத்துறையிற் படர்வதாயிற்று. ஆகவே, தென்
னிந்திய மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் தோன்றுவதற்கு
இன்றியமையாத மொழிநூல் முறையை எடுத்துரைத்தும்,
ஆர்வத்தை எழுப்பியும் அடிப்படை கோலிய பெருமை
அப்பேராசிரியருக்கே உரியதாகும்.*

அக்காலத்தில் தென்தமிழ் நாட்டிற் பணிசெய்யத்
தக்கார் ஒருவரை நாடிய லண்டன் மாநகர்த் தொண்டர் சங்கம்,
கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்து கலாசாலைப் பட்டம்பெற்று
விளங்கிய கால்டுவெல் ஐயரைத் தேர்ந்தெடுத்தது. தமிழகத்
தின் பழமையையும் பெருமையையும் நூல்களின் வாயிலாக
முன்னமே அறிந்திருந்த கால்டுவெல், தொண்டராணையைத்
தலைக்கொண்டு போற்றினார்; அரும் பிணியுற்றிருந்த அன்னை
யிடம் அன்றே விடைபெறச் சென்றார். வேதநூல் முத
லாய விழுமிய கலையனைத்தும் ஒதியுணர்ந்த காதல் மைந்தன்,
கடல் கடந்து தமிழகம் போந்து, கர்த்தர் பணியாற்ற
இசைந்து நின்றான் என்றறிந்த அன்னை, அருமருந்தனை
மைந்தனை அன்போடணைத்து, “ஐயனே! அருளுருவாய

* “Whilst studying in Glasgow, I imbibed that love of com-
parative philology which has ever since grown with my growth. I
was led in this direction by the natural bent of my own mind but
my interest in the subject took shape and deepened through the
influence of the lectures of Sir Daniel Sandford, our Professor of
Greek, an enthusiastic Scholar who in his acquaintance with com-
parative philology, a subject then studied chiefly in Germany, was
far in advance of most of the scholars of his own country and time.
I remember then forming the resolution that if I ever found myself
amongst strange races speaking strange languages I should endeavour
so to study those languages as to qualify myself to write something
about them that should be useful to the world. This early formed
resolution was the seed out of which eventually my comparative
grammar of the Dravidian Languages grew.”—C.R. 7.

ஆண்டவனிடம் உன்னை அடைக்கலமாக அளிக்கின்றேன் ; இனித் திவலையும் என்னுள்ளத்திற் சுவலையில்தே” என்றுரைத்துக் கண்களிற் சுரந்து நின்ற கண்ணீரை மைந்தனது மலர்க்கரத்தால் ஒற்றி மனமார்ந்த விடைகொடுத்தனுப்பினான். தாயுரைத்த சொற்கேட்டுத் தழைத்த தூயமைந்தன் துறைமுகம் போந்து சென்னைக்குச் செல்லும் ‘அன்னமேரி’ என்னும் ஆங்கிலக் கப்பலில் ஏறினார்.

கலம் புறப்பட்டபொழுது கால்டுவெல் ஐயர், பன்னாள் வாழ்ந்திருந்த நன்னாட்டை நெடிது நோக்கிக் கண்பனி சோர நின்றார். கரை மறைந்தது; காரிருள் விரிந்தது. சிறிது நேரம் அவர் ஒருமையுடனிருந்து இறைவனைத் தொழுதார்; பின்பு சென்றகாலத்தின் பழுதிலாச் சிறப்பையும், எதிர் காலத்தின் விழுமிய வாழ்வையும் எண்ணி மனங்குழைந்தார். அந்நிலையிற் கடுங்காற்று சுழன்றடித்தது. பெருமழை பெய்யத் தொடங்கிற்று. காற்றின் கொடுமைக் காற்றாது அலமந்த நெடுங்கடலின் நிலை கண்டு கலத்திலுள்ளாரனைவரும் அஞ்சிக்கலங்கினர். நொடிப்பொழுதில் இடியேறு போன்ற பேரோசை எழுந்தது. மரக்கலம் முற்றும் குலங்கி நடுங்கியது. கடும்பாறையில் மோதிக் கலம் உடைந் தொழிந்தது என்றெண்ணி எல்லோரும் கம்பித்து நின்றார். அப்பொழுது கடும்பாறைபோல் நேர் நின்று தாக்கிய பொருள் கடலுள் மூழ்கி மறைந்தது. மோதுந் திரைகளால் யொத்தூண்டு அலறிய மாந்தர் அமுகுரலும் தொழுகுரலும் காற்றொலியோடு கலந்தெழுந்தது பரங்கிப்பெருங்கலமொன்று* நெறிதவறி மாறாகிற்று மோதிச் சிதறுண்டு மூழ்கியதென்றறிந்த கப்பற் றலைவன்; கடலில் ஆங்காங்கு மிதந்துகொண்டிருந்த மாந்தரை ஒல்லும் வகையால் உய்விக்க முயன்றான். ஆயினும் அறுவரொழிய ஏனையோர் அலைகடலுள் மூழ்கி

* French vessel.

மறைந்தார். கங்குற்பொழுது கழியுமளவும் உறங்காது கவலையுற்றிருந்த தலவர் மனங்களிக்கக் காலேக் கதிரொளி எழுந்தது. ஆங்கில மரக்கலம் ஆழிவாய்ப்பட்டது பிழைத்த தெனினும் உலைந்து பழுதுற்றிருந்தது. வலிமை சான்ற தேக்கு மரத்தால் ஆக்கப்பட்டிருந்தமையால் ஆங்கிலக் கலம் முற்றும் நொறுங்காது தப்பிப் பிழைத்தது. பழுதுற்ற கலத்தை அண்மையிலிருந்த 'பிளிமத்' தென்னும் துறை முகத்திற்சேர்த்துச் செப்பனிடத்தொடங்கினர். காற்றின் கொடுமையாற் கருத்தழிந்து கலக்கமுற்ற கலவாசிகளை அந் நகர மக்கள் அன்புடன் ஏற்று ஆதரிப்பாராயினர். கருணை வடிவாய இறைவனைக் கருத்திலமைத்துக் கசிந்துருகிய கால்டு வெல் அறிஞர், அந்நகர்ச் செல்வரொருவராற் சீராட்டப் பட்டார். சின்னொளிற் செப்பமுற்ற மரக்கலம் பிளிமத் துறையை விட்டுப் பெயர்ந்தது. வருந்தி வந்தடைந்த விருந்தினரைக் கனிந்து வரவேற்றுக் காலத்தில் உதவிபுரிந்த நகர மாந்தர்பெருமையை அனைவரும் மனமாரஉணர்ந்து நாவாரப் புகழ்ந்தனர். நகரவாசிகளின் வாழ்த்துரை பெற்றுப் புறப் பட்ட நற்கலம் பின்பு இடையூறின்றிக் குறித்த துறை முகத்தை நோக்கிச் செல்வதாயிற்று.

பாரதநாட்டை நோக்கிச் செல்லும் கலங்கள் அக்காலத்தில் ஆப்பிரிக்கா தேசத்தின் தென்முனையைச் சுற்றவேண்டுமாதலால் சீமைத் துறைமுகம் விட்டுச் சென்னைத் துறைமுகம் சேர்வதற்குள் நான்கு மாதகாலம் செல்லும். அந்நெடுங்காலத்தை நன்கு பயன் படுத்தக் கருதிய கால்டுவெல் அறிஞர், கலை நலம் வாய்ந்த சிலரைக் கப்பலில் நண்பராக்கிக் கொள்ள விரும்பினார்; அக்கல வாசிகளிற்பலர், வாழ்நாளின் அருமை யறியாராய், வெற்றுரை யாடியும், விருந்தியர்ந்தும், வீண்பொழுது போக்கக் கண்டு மனந்தளர்ந்தார்; ஆயினும் அன்னொரைத் திருத்த இயலாதென்றறிந்து கலைச்சுவ

தேரும் கற்றாரைக்காண விழைந்து கலமெங்கும் துருவினார்; அம் முயற்சியின் பயனாக, சிறந்த அறிஞர் ஒருவரைச் சின்னாறிற் கண்டறிந்தார். அவர் சென்னை அரசாங்கத்தைச் சேர்ந்தவர். பிரெளன் என்னும் பெயரினர். * அப்பெரியாரை உற்ற நண்பராகத் தேர்ந்து, அவருடன் கால்டுவெல் ஐயர் அளவளாவத் தலைப்பட்டார். ஆந்திர நாடுகளில் அவர் பல்லாண்டு அரசியற் பணி செய்திருந்தமையால் ஆந்திர மொழியைச் செவ்வையாக அறிந்திருந்தார்; ஆரிய மொழியையும் நன்றாகக் கற்றிருந்தார். நாஸ்தோரமும் கால்டுவெல் அவருடன் பழகி முறையாக ஆரியம் பயின்றார். இவ்வாறு மரக்கலத்தில் தோன்றிய மாசற்றார் கேண்மை பிறை மதிபோல் வளர்ந்து பிற்காலத்திற் பெரும் பயன் விளைவிப்பதாயிற்று.

இங்ஙனம் அருங்கலைபயின்ற கால்டுவெல் ஐயர் தனியராய்த் தம் அறையிலமர்ந்திருக்கும் பொழுது கண்ணுக்கடங்காத கருங்கடலின் நீர்மையை எண்ணி மகிழ்வார்; கலஞ் செல்லும் நெறியில் மீன்கள் துள்ளியெழுந்து மீண்டும் நீரில் மூழ்கி மறையும் அழகினைக் கண்டு வியப்பார்; கடலெங்கும் காரிருள் விரியுங்கால் விண்ணிலே மிளிரும் எண்ணிறந்த மீன்களின் விளக்கங்கண்டு மனங்களிப்பார்; கருங்கடலில் ஊர்ந்து செல்லும் மரக்கலம்போல், நீலவானில் ஊர்ந்து செல்லும் நிறைமதியின் ஒளி கண்டு நெஞ்சம் தைழைப்பார். இவ்வாறு இயற்கை-இன்பம் துகர்ந்து மனங்குளிர்ந்த கால்டுவெலின் உடலும் நலமுறுவதாயிற்று. அல்லும் பகலும் வீசிய கடற்காற்றின் தண்மைபால் அவருடல் செழுமையுற்றது. பல்லாண்டுகளாக இருந்தருந்தியும் நீங்காது நின்று அவரை வருத்திய இருமல் நோய், கடற் பயணத்தால் தீர்ந்தொழிந்தது. தம் உடன் பிறந்தார் இருவர்

காச நோயுற்று இறந்தமையால், அந் நோய் தொந்தப் பிணியாய்த் தீம்மையும், தொடர்ந்து வருத்துமோ என்று கவலை யுற்றிருந்த கால்டுவெல் ஐயர் இருமல் ஒழிந்தபோது இறைவனருள் நினைந்து வாழ்த்தினார்; கண்ணினைக்காக்கும் இமைபோல் திண்ணிய அன்புவாய்ந்த அடியவரை இறைவன் அருள் காக்கும் என்று எண்ணி அளவிறந்த ஆர்வமுற்றார்.

இறைவனருளாற் பழுதற்ற உடலும் பண்பற்ற மனமும் பெற்ற அறிஞர், சென்னைத்துறைமுகம் வந்து சேர்ந்தார். அவர் வருகையை முன்னமே அறிந்திருந்த கிருஸ்துமதத் தொண்டரிருவர் துறைமுகம் போந்து வரவேற்று அகனமர்ந்து அழைத்துச் சென்றார். அந்நாளில் சென்னை மாநகரிற் சிறந்து விளங்கிய ஐரோப்பியத் தொண்டர்களுள் தமிழ்ப்புலமை வாய்ந்த 'துருவரும்'* ஒருவராய்த் திகழ்ந்தார். அவர் செந்தமிழ் மொழியைச் செவ்வையாகக் கற்றுணர்ந்து, திருக்குறளை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து, அரும் புகழ்வாய்ந்து விளங்கினார். விருந்தினராக வந்தடைந்த கால்டுவெல் ஐயரைக் கண்ட துருவர், மனம் நெகிழ்ந்து மகிழ்வுற்றார். 'நற்றாமரைக் கயத்து நல்லன்னம் சேர்ந்தாற்போல்,' தமிழ் மணங்கமழ்ந்த துருவர் மனையிற் சேர்ந்த கால்டுவெல் ஐயர் பைந்தமிழ்மொழி பயிலத் தொடங்கினார்; அக்காலத்தில் சென்னை மாநகரில் தலைசிறந்து விளங்கிய தக்கார். சிலரை உயரிய நண்பராகப்பெற்றார். ஈழநாட்டிலமைந்த ஏசுமதத் தொண்டர் சங்கத்தில் நெடுங்காலம் உழைத்தி, சிறந்த தமிழகராதி தொகுத்து, விழுமிய புகழ்வாய்ந்து விளங்கிய 'வின்சலோ' என்னும் மேலைநாட்டறிஞர்

* Mr. Drew was a devout man, a zealous missionary, a man of culture, and a devoted student of Tamil. His edition of the Kural, a great Tamil classic, though he did not live to complete the work, placed him in the first rank of European Tamil Scholars..... I derived much benefit from the stimulus to Tamil studies that I received from my daily intercourse with Mr. Drew."—C.R. 52

ரும், தமிழ் மொழிக்குத் தொண்டுபுரிதலே தம் வாழ்க்கையின் நோக்கமாகக் கொண்டு, தலைசிறந்த ரீதிநூல்களையும் திருவாசகமென்னும் பெருவாசகத்தையும் ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து அழியாப் பெருமை வாய்ந்த 'போப்' ஐயரும், கிருஸ்து சமய முதல்நூலாய பைபிளையும் பிரார்த்தனை நூலையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பெரும்பணி புரிந்த 'பவர்' என்னும் பெரியாரும், ஆங்கிலக் கல்வியின் வாயிலாக அறிவை வளர்த்துக் கிருஸ்துமதக் கொள்கைகளை எங்கும் பரப்பக் கருதிச் சென்னையில் ஆங்கிலக் கல்லூரி நிறுவி, கலை பயிலும் மாணவர்பால் கரையிறந்த கருணையும் அளவிறந்த ஆர்வமும் உடையராய் விளங்கிய 'ஆந்தர்சன்'* என்னும் அறிஞரும், ஏனைய அருங்கலைவாணரும் கால்டுவெல் ஐயரின் நண்பராயினர். இங்ஙனம் அருந்தமிழ்ச் சுவையறிந்த அறிஞர் இணக்கத்தால் மூன்றாண்டுகளில் தமிழ் மொழியின் நயந்தெரிந்த கால்டுவெல் ஐயர், பழம் பதியாய பாண்டி நாட்டிற் பணிசெய்யப் புறப்பட்டார்.

*"One of the prominent figures in the Missionary world of Madras at that time was that of Mr. Anderson, best known as John Anderson of the Scotch Presbyterian Mission, the Dr. Duff of Madras by whom the first great English School for Hindu youths was established and the first systematic effort made to use English education as a means of spreading Christianity among the higher classes and castes.....John Anderson was my greatest friend in Madras at that time. He was one of the ablest and most zealous and devoted Missionaries I have ever met and was certainly the most enthusiastic..... One of his chief characteristics was his almost womanly tenderness and affection towards his students which was one of the things that conduced to the great number of conversions of educated young men with which his work was marked. Throughout the Presidency of Madras for many years the name of John Anderson and the fame and influence of what was called "Anderson's School"—now developed into the Christian College—were like house-hold words."—C.R. 52-53.

பொருளை நாடும் ஏசு மதமும்

பொருளை நாட்டில் பணியாற்றப் போந்த கால்கு வெல் அறிஞரின் பெருமையை உள்ளவா றுணர்வதற்கு, அந்நாட்டில் அவர் வருகைக்குமுன் கிருஸ்துமதம் பரவியிருந்த பான்மையை அறிந்து கொள்ளுதல் அவசியமாகும். பதினாறாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் கத்தோலிக் சமயம்* பொருளை நாட்டிற் புகுந்தது. முத்துக்கரை என்று பெயர்பெற்றிருந்த தென் கடற்கரையில் வாழ்ந்த பரதவர்க்கும் மகமதியர்க்கும் நேர்ந்த நெடும் போரில், பரதவர் கொச்சியிற் படைப் பெருக்குடையராயிருந்த போர்ச்சுக்கியர் உதவியை நாடினர். அன்னார், காலத்திற் செய்யும் உதவிக்குக் கைம்மாறாகப் பரதவ சமுதாயம் கத்தோலிக் சமயத்தை ஏற்றுக்கொள்ள இசைந்தது. கள்ளமற்ற தம் முள்ளத்தைத் தெள்ளிதின் உணர்த்தக் கருதிப் போர்ச்சுக்கியருதவியை நாடித் தூதுசென்ற பரதவர் எழுபதின் மரும் கொச்சியிலேயே ஏசுமதத்தைத் தழுவினர். அப்பால் போர்ச்சுக்கியப்படை கடல் வழியாகப் போந்து, மகமதியரைப் புறங்கண்டு, பரதவர் துயரந்தீர்த்தது. அந்நிலையில் முத்துக்கரையிலமைந்த முப்பதூர்ப் பரதவரும் 'மைக்கேல் வாசர்' என்னும் போர்ச்சுக்கிய மேலவரால் கிருஸ்து மதத்திற்கு மாற்றப்பட்டார். இருபதினாறாம் மக்கள் வாசரின் ஆர்வத்தால் ஏசுவின் அருளைப் பெற்றார். இங்ஙனம் வாசர் பரப்பியவிதை கடற்கரை யூர்களில் முளைத்துச் செழும் பயிராகி விளங்கிற்று. அப்பசும் பயிரை அறவுரை யென்னும்

* Catholic religion.

நீர்பாய்ச்சி வளர்ப்பதற்குச் செம்மைசான்ற சீலமும், சீரிய மெய்ஞ்ஞானமும் வாய்ந்த 'சேவியர்' என்னும் சான்றோர் தோன்றினார். அப் பெரியார் இறைவனை வாழ்த்தி வணங்கு தற்குரியமறைமொழிகளைத் தமிழாக்கி மனப்பாடஞ் செய்து கொண்டு, ஊரூராய்ச் சென்று வீதிகளில் நின்று உபதேசிப் பாராயினார். இவ்வாறு வாசர் முயற்சியால் முளைத்து, சேவியர் ஊக்கத்தால் தழைத்த ஏசுமதம், 'தத்துவ போதகர்'* என்னும் சிறப்புப் பெயர்வாய்ந்த கலையறிஞர் ஆகரவாலும், வீரமாமுனிவர்† என்னும் கவிஞர் ஆர்வத்தாலும், வளமுற வளர்ந்து கடற்கரை யூர்களில் நிலை பெற்றது.

இலேதிவ்வாறாக, பொருளை நாட்டிலமைந்த மற் றும் சில ஊர்களில் கிறிஸ்து மதத்தின் புதிய நெறி‡ பரவுவதாயிற்று. அப்புதிய நெறியைச் சேர்ந்த தொண்டருள் சாலச்சிறந்த வர் 'சுவார்த்தர்' என்னும் சான்றோராவர்.§ திருச்சிராப் பள்ளியிலும் தஞ்சைமா நகரிலும் தகை சான்ற தொண்டாற்றிப் புகழ்பெற்ற சுவார்த்தர், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் பொருளையாற்றின் கரையிலமைந்த பாளையங் கோட்டையிற்போந்து ஆண்டு கிருஸ்து நெறியிற் சேர ஆசையுற்றுநின்ற இந்துக்களிற்கிலரை ஞானநீராட்டி அம்மதத்திற் சேர்த்தார்§. தஞ்சையில் அரசு புரிந்த மன்னரைச் சேவித்துப் பெரும் பொருளிட்டிய ஒரு மராட்டிய மறையவன் மனைவி தன் கணவன் இறந்த பின்னர் பாளை

* Robert-de-Nobili.

† Constantius Joseph Beschi.

‡ புதியநெறி—Protestant religion.

§ "Swartz undoubtedly deserves to be placed in the first rank of Indian missionaries. It is true he cannot be described as a man of genius like Francis Xavier or a metaphysician like Robert-de-Nobili, or a scholar and man of letters like Constantius Beschi, but he was not inferior to those great Jesuit missionaries or to any missionaries of any Church or Society that ever lived, in simplicity, and Godly sincerity, in piety and devotedness, in wisdom, philanthropy and zeal."—H.T.M. 4.

யங்கோட்டையிற் சென்று வாழ்ந்தாள் என்றும், ஆண்டு கிருஸ்துமதக் கொள்கைகளை அறிந்து அம்மதத்தைத் தழுவ விரும்பினாள் என்றும், அம்மாதின் ஆசற்ற ஆர்வத்தை அறிந்த சுவார்த்தர் அவளைக் கிருஸ்து மதத்திற் சேர்த்துக் 'கிளாரிந்தாள்'† என்னுந் திருநாமம் அளித்தார் என்றும், கிருஸ்துமத சங்க வரலாறு கூறுகின்றது. செல்வம் மிகப் படைத்தவளா யிருந்தமையால் 'செல்வக்கிளாரிந்தாள்' என்று நெல்லைக்கிருஸ்தவ அன்பர்கள் அவளைச் சீராட்டினர். இன்னும், பொருளை நாட்டின் தலைநகராய் திருநெல்வேலியில் கவிராயர் குடியிற் பிறந்த அறுவர், புதியநெறியைத் தழுவ இசைந்தார்கள். நெல்லைக் கவிஞர், தம் மனைவியோடும், நான்கு மக்களோடும் ஞானீராடி நலமுற்றார். புதிய நெறியைத் தழுவின கவிராயர் தேவசகாயம் எனவும், அவர் மூத்த மைந்தன் வேதநாயகம் எனவும், வழங்கப்பெற்றார். 'குலவித்தை கல்லாமற் பாகம்படும்' என்னும் பழமொழிக் கேற்ப வேதநாயகர் இளமையிலேயே கவிபாடுந் திறமை வாய்ந்து விளங்கினார். பன்னிரண்டு வயதில் தந்தை யாருடன் தஞ்சையிற் குடியேறி வாழ்ந்த வேதநாயகனார் இயற்றிய இனிய கீதங்கள் தென்னாட்டுக் கிருஸ்தவக் கோயில்களில் இன்றும் இசையோடு பாடப்படுகின்றன.

இவ்வாறு பொருளையாற்றின் இருகரையிலும் பரவிய கிருஸ்து மதம், மெல்ல அயலார்களிலும் நுழைவதாயிற்று. பாளையங்கோட்டைக்கும் திருச்செந்தூருக்கும் இடைப்பட்ட நெடுநிலத்தில் பெருந்தொகையினராய் வாழும் பழங்குடிகள் நாடார் என்று அழைக்கப்பட்டனர். இவ்வகுப்பார் வாழும் நாட்டில் கிருஸ்துமதம் பரவிய பான்மை அறியத்தக்கதாகும். சாத்தன்குளத்திற்குக் கிழக்கே அமைந்த காலன்குடியிற் பிறந்த சுந்தரானந்தம் என்னும் நாடார்,

இளமையிற் பெற்றோரை யிழந்து, பரதேசிகளுடன் கூடி ஊர் ஊராய்த் திரிந்து, படிக்கவும் பாடவும் கற்று, பிறந்த நாட்டில் ஆதரிப்பாரின்மையால் வடதிசை நோக்கிச் சென்று தஞ்சைமாநகரை அடைந்தார். அவ்வூர்க் கடையொன்றில் கையாளாக அமர்ந்து பணிசெய்து காலங்கழித்துவரும் பொழுது சுவார்த்தர் என்னும் சீலர், அவர் வரலாற்றை அறிந்து அவரைக் கிருஸ்து மதத்திற்சேர்த்து 'தாவீது' என்னும் திருநாமம் அளித்தார். பின்பு அம் மதத்திற் குரிய வேதனால் முதலாய உயரிய நூல்களைத் தாவீது முறையாக ஒதியுணர்ந்தார். இங்ஙனம் கல்வி கேள்விகளிற்சிறந்து விளங்கிய இளைஞர், சுவார்த்தர் ஆணையை ஏற்றுத் தஞ்சையினின்றும் புறப்பட்டுத் தம்முற்ற ருறவினர் வாழ்ந்திருந்த ஊரை யடைந்தார். சில ஆண்டுகளாகச் செய்தியொன்றும் அறியாமையால் சுந்தரானந்தம் இறந்தாரென்று எண்ணிக் கவலையுற்றிருந்த உறவினர் அவரை உயிருடன் கண்டபோது இழந்த பொருள் அடைந்தவர்போல எல்லையற்ற இன்பமுற்றார். கல்வி மணமறியாது காலையும் மாலையும் கடுந்தொழில் புரிந்து காலங்கழித்த உறவினர் நிலைகண்டு பரிவுற்றதாவீது, தஞ்சைமாநகரில் தம்மை ஆட்கொண்டருளிய வேதியரின் சிறப்பையும், அவர் மதத்தின் செம்மையையும் விரித்துரைத்தார். இளைஞர் வரவால் இன்புற்ற உறவினர் அவருள் ளங்கொள்ள உணர்த்திய கொள்கைகளை ஏற்றுக் கிருஸ்து மதத்திற் சேர இசைந்தார்கள். ஆயினும் அவர் உறவினரல்லாத ஏனையோர், புதிய மதத்தினரை இகழ்ந்து இடுக்கண் விளைக்கத் தலைப்பட்டமையால் அவ்வூரிலமைந்த காணியுங் குடியும் கைவிட்டுக் கிருஸ்தவர்கள் வேற்றாரிற் சென்று வாழ்தலே ஏற்றதாகுமென்று தாவீது எண்ணினார். அக்கருத்தை அவர் உறவினரும் ஆதரித்தமையால் அடையல் என்னும் சிற்றூருக்கருகே சில நிலங்களை விலைகொடுத்து

வாங்கி அவ்விடத்தில் இடையூறின்றிக் கிருஸ்து மதத்தினர் குடியேறி வாழத்தொடங்கினர். இங்ஙனம் கிருஸ்து மதத்தைத் தழுவி ய மக்கள் பொருளை நாட்டில் தழக்கெனத் தம் முயற்சியால் தனியூரமைத்து வாழ்ந்த கருத்துத் தோன்ற 'முதலார்' என்று அவ்வூருக்குப் பெயரிட்டார்கள். ஆதியில் முப்பது மக்களால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட முதலார், இப்பொழுது பரந்து விரிந்து நூற்றுக்கணக்கான மக்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்றது. இங்ஙனம் முதலாரில் முனைத்தெழுந்த சமயநெறி, அயல் இடங்களில் வாழ்ந்த நாடார்களிடையே நாளடைவிற்பரவுவதாயிற்று. அக்காலத்தில் நாடார்கள் சிறந்து வாழ்ந்த இடங்களில் இடையன் குடி என்னும் ஊரும் ஒன்றாகும். ஆதியில் முல்லைநில மக்களாய் இடையர் மிகுதியாகக் குடியிருந்தமையால் இடையன் குடி என்று பெயர்பெற்ற அவ்வூரில் பூத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நாடார் வகுப்பினரே பெருந்தொகையினராய் வாழ்ந்து வந்தார்கள். வேதவிளக்கச் சங்கத்தின்* சிறந்த தொண்டராகிய கெற்றிக்† என்பார் தென்னாட்டில் கிருஸ்து மதம் செவ்வையாகப் பரவக்கேட்டு மனமகிழ்ந்து நாடாருறையும் நாடுபோந்து ஆயிரத்து முந்நூறு மக்களை ஞானநீராட்டு வித்தார். அவர் துணைவராக அமைந்து பொருளை நாட்டில் ரெடுங்காலம் பணி செய்த சத்தியநாதர் என்னும் வேதியர்‡ ஊர் தொறும் சென்று வேதநூற் கொள்கைகளை விரித்துரைத்தார். அம் முயற்சியின் பயனாக நாடார் வகுப்பிற் பெரும்பாலார் புதிய நெறியினை ஏற்றுப் போற்றுவராயினர்.

இவ்வாறு கிருஸ்து சமயம் பரவிவரும்பொழுது பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பருவந் தவறிப் பெய்த பெரு மழையால் பொருளை யாறு கரை புரண்டு எழு

ந்து பல சிற்றூர்களைப் பாழாக்கியது. ஆற்று வெள்ளம் அடங்கிய பின்பு கொள்ளைக் காய்ச்சலென்னும் கொடிய நோய் விரைந்து பரவியது. வெள்ளத்தால் வீடிழந்து உண்ண உணவின்றி உடுக்க உடையின்றி வருந்திய மக்கள் காய்ச்சலுக்கிரையாகிக் கழிந்தார்கள். இந்நோய் கிருஸ்தவ நாடார்கள் வசித்த ஊர்களில் நூற்றுக்கணக்காக மாந்தரைச் சூறையாடினமையால் மதம் மாறிய மக்கள் மனம் பதைத்தார்கள்; முன்னோர் பொன்னே போற் போற்றிய தொன்னெறி துறந்து கிருஸ்து மதத்தை ஏற்றமையாற் கேடு வந்துற்றதென்று எண்ணினார்; தள்ளருஞ் சீற்றமுற்ற பழைய தெய்வங்களின் ஏவலாற் கொள்ளைக் காய்ச்சல் வந்திறுத்ததென்று உள்ளங்கவன்றார்; குற்றம் புரியும் மாந்தரை ஒறுக்கும் திறம் வாய்ந்த கொடிய தெய்வங்களைக் கொடையாற் சாந்திசெய்ய முற்பட்டார். இஷ்டயன் குடியிலும் அதைச்சார்ந்த இடங்களிலும், கொடைகளும் விழாக்களும் மலிந்தன. மதம் மாறிய மாந்தரிற் பலர் மீண்டும் தொன்னெறியைக் கடைப்பிடித்து வாழத் தொடங்கினர்.* ஆகவே சத்தியநாதர் முதலிய தொண்டர் ஆர்வத்தால் விரைந்து பரவிய கிருஸ்துமதம் வெள்ளத்தாலும் கொள்ளைக் காய்ச்சலாலும் துளங்கித் தளர்வுற்றது. பஞ்சமும் பிணியும் நீங்கிய பின்னரும் புதிய மதத்தினை நெஞ்சினால் நினைக்கவும் பலர் அஞ்சினர்; அம்மதத்தினைப் புகழ்ந்து பேசிய வேதியரை மனமார வெறுத்தார்; ஒல்லும் வகையால் அன்றாக்கு அல்லல் விளைத்து அவரை நாட்டை விட்டு ஓட்ட முயன்றார். ஆயிரத்து எண்ணூற்று முப்பதா

* During this time of special affliction and alarm the newly formed Christian congregations in Tinnevely were left almost entirely to themselves, without any guidance, strength and consolation they so urgently needed. The Christians being new converts, mostly unable to read and knowing little if anything, of the spiritual blessings of Christianity, fell into a panic and the natural but lamentable result was, that great numbers of them relapsed to the worship of their ancestral demons."—H.T.M. 172-73.

மாண்டில் இடையன் குடியிற் பணிசெய்த கிருஸ்தவ வேதியர் மீது கொள்ளைக் குற்றஞ் சாற்றப்பட்டது. சர்க்காருக்குரிய வரிப்பணத்தை வசூலித்துத் தலையாரி கொண்டுவரும் பொழுது வேதியரும் அவர் வகையினரும் வழிமறித்துப் பணத்தைத் தட்டிப் பறித்துக் கவர்ந்துகொண்டாரென்று வழக்குத்தொடரப்பட்டது. குற்றஞ்சாற்றப்பட்ட கிருஸ்தவர்கள் கையில் விலங்கு பூட்டி முப்பது மைல் தூரத்திலமைந்த பாளையங்கோட்டைக்கு அவர்களை இட்டுச்சென்று சிறைக் கோட்டத்தில் அடைத்து வைத்தார்கள். குற்ற விசாரணை முடிவதற்குள் ஐந்து மாதகாலம் கழிந்தது. இறுதியில் கிருஸ்தவர்கள் குற்றவாளிகளல்லர் என்று நீதி மன்றத்தார் தீர்ப்புரைத்தாரேனும் ஐந்து மாதங்களாக அவரடைந்த துன்பத்திற்கு ஓரளவில்லை.* இத்தகைய இடுக்கணுற்ற விடத்தும் கிருஸ்து மதத்தை விடாது பற்றி நின்றார் சிலர். அன்றார், மாசற்ற ஏசுநாதரின் பெருமையையும், சிறியோர் கையிற் சிக்குண்டு அவரடைந்த சிறுமையையும் நினைந்து நெஞ்சந்தேறி நெறிமுறை வழுவாது வாழ்ந்து வந்தார். இங்ஙனம் அலக்கணுற்று நின்ற நாட்டில் கால்டுவெல் ஐயர் அறப்பணி செய்யப் போந்தார்.

* The six fathers of families, who, in consequence of a false accusation had been dragged about from Edayangudi to Palamcottah, from Patti to Madura, from Madura to Patti again, all the while in close custody, had at last been restored to their families in February, as the charges brought against them finally appeared false; meantime their families had been starving for about five months, and their prosecutors, as far as I know, have not received the slightest check for their cruel chicanery—Rosen's report.—H.T.M. 250.

நாடும் நடையும்

சென்னைமா நகரினின்றும் புறப்பட்ட கால்வெல்
 ஐயர் பொருளை நாட்டிற்கு நடந்துசெல்லத் துணிந்
 தார். நானூறு மைல் தூரம் நடந்து செல்லுகையில் நாட்டு
 மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும், அவர் பேசும் மொழியை
 யும் நன்கு அறிந்து பயனுறலாகுமென்பது அவர் கருத்தா
 கும். தமிழ்ச்சுவையறிந்த சென்னையன்பர்பால் அரிதின்
 விடைபெற்று, மாற்றுடை முதலிய சாமான்களைக் கூலியாட்
 கள் தலையிலேற்றி மனமகிழ்ந்து வழி நடந்தார்; செல்லும்
 நெறியில் அமைந்த இயற்கை வளங்களைக் கண்டு இன்புற்றார்;
 வெய்யோன் ஒளி மிகுந்த நண்பகற் பொழுதில் மரங்கள்
 செறிந்த பூம்பொழில்களில் தங்கி இளைப்பாறினார்; இங்ங
 னம் காலையும் மாலையும் வழி நடந்து, பொன்னி நாடென்று
 ஆன்றோராற் புகழ்ப்பெற்ற சோழநாட்டில் வளம் பெருக்கும்
 காவிரியின் செழும் புனலைக் கண்டு களித்தார்; அன்னம்
 பாலிக்கும் தில்லைச் சிற்றம்பலத்தின் பழமையையும் பெரு
 மையையும் கண்கூடாகக் கண்டார்; மாயூரம்[†] என்னும்
 மயிலாடுதுறையின் வழியாகச் சென்று கடற்கரையில் அமை
 ந்த தரங்கம்பாடியில் தங்கினார்; 'கத்தும் தரங்கம் எடுத்
 தெறியும்' கடலருகே கவினுற விளங்கிய துறையைத் தரங்
 கம்பாடி என்னும் அழகிய பெயரால் அழைத்த தமிழ் மக்க
 ளது அறிவின் பெருமையை வியந்து புகழ்ந்தார்; அப்பாடியி
 லமைந்து பெருந் தொண்டு புரிந்த தேனிய சங்கத்தின்*

† இவ்வூர்ப்பெயர் இப்போது மாயவீழ் எனச் சிதைந்துள்ளது.

*The Danish Mission.

வரலாற்றையும், அச்சங்கத்தார் இயற்றிய தமிழ் நூல்களின் பெருமையையும் அறிந்து அகமகிழ்ந்தார்; அப்பால் கும்பகோணத்தின் வழியாகத் தஞ்சைமாநகரம் போந்து விண்ணளாவிய கண்ணுகற் பெருமான் கோவிலையும், சோழமன்னர்கள் எடுத்த கோட்டையையும் கண்டு வியந்தார்;† அக்கூலத்தில் அம் மாநகரை ஆண்டு வந்த மராட்டிய மன்னன் சபையைக் கண்களிப்பக் கண்டார்; நெல்லைமா நகரிற் பிறந்து கிருஸ்து மதத்திற் சேர்ந்து தஞ்சையிற் குடியேறி வாழ்ந்த வேதநாயகரைக் கண்டு அளவளாவினார்; அவரியற்றிய இனிய தமிழ்க் கீதங்களைக் கேட்டு இன்புற்றார். பின்பு காவிரிக் கரையிலமைந்த திருச்சிராப்பள்ளிக் குன்றின் அழகையும், ஆற்றிடைக்குறையிலமர்ந்த திருவரங்கத்தின் சிறப்பையும் அறிந்து நீலகிரியை நோக்கிச் சென்றார்; காநூலாவும் நீலகிரியில் வசித்துவந்த ஸ்பென்சர் என்னும் அத்தீயட்ச குருவின் ‡ விருந்தினராக ஒருமாத காலம் தங்கி இளைப்பாறினார்; சோழநாட்டின் நிலவளமும், தரங்கம்பாடியின் கடல் வளமும், நீலகிரியின் மலைவளமும் அவருள்ளத்தில் நன்கு நிலைபெற்றன.

நீலகிரியினின்றும் புறப்பட்டுக் கொங்குநாட்டுக்கோவையின் § வழியாகப் புலவர் நாவீற் பொருந்திய மதுரைமாநகரை நோக்கி நடந்தார். கோவைக்கும் கூடலுக்குமிடையே அமைந்த நாட்டுப்புறங்களிற் கால்டுவெல் ஐயர் நடந்து செல்லும் பொழுது அவர் அடைந்த அவதிகள் பலவாகும்.

† "My next stage was Tanjore. On my way I lost no opportunity of examining the great Hindu Temples of the Tanjore country and the neighbouring districts, especially Chidambaram the most sacred of Siya temples and Tanjore itself, in some respects the most imposing temple in Southern India. I was sufficiently acquainted with Hinduism and Hindu archeology to understand and appreciate much of what I saw."—C.R. 70-71.

‡ அத்தீயட்ச குரு—Bishop. § கோவை—கூயம்புத்தூர்.

“வண்டி யேறிச்செல்ல வகையற்ற வெள்ளையர் திண்டாடித் தெருவழியே செல்கின்ற” ரென்று அவரை இழித்துரைத்தார் பலர். “தொல்லை வினையால் துயருழந்து செல்லும் பரங்கியைப் பார்மின்” என்று வீட்டிலுள்ளாரைப் பரிந்தழைத்தார் பலர். இவ்வாறு பழித்தும் இழித்தும் பேசிய பாமரமக்களின் அறியாமை கண்டு கால்டுவெல் ஐயர் இரங்கிச் சென்றார். ஒரு நாள் ஒரு பட்டியின் வழியாகச் செல்லும் பொழுது பகற்பொழுது கழிந்தது; பெருமழை பெய்யத் தொடங்கிற்று; கங்குற் பொழுதை அவ்வூறிற் கழிக்கக்கருதிய கால்டுவெல் ஐயர் சத்திரமேனும் சாவடியேனும் அண்மையில் உண்டோ என்று வினவினார்; அவ்வூரில் அரசாங்கத்தார் கட்டிய சத்திரம் ஒன்று உண்டென்றும், அங்கு வெள்ளைப் பரங்கியர்க்கு இடங்கிடையாதென்றும், அவ்வூரார் கூறக்கேட்டு மனம் நொந்தார். மழையில் நனைந்து துயருற்ற கால்டுவெலைக் கண்டு கருணைகூர்ந்த சிலர் அருகேயிருந்த மாட்டுத் தொழுவொன்றைக் காட்டி அங்கு தங்கலாமென்று அன்போடுரைத்தார். சத்திரத்தில் இடம்பெற இயலாமையாலும், மாட்டுத்தொழுவில் தங்க மனமிசையாமையாலும், சஞ்சலமுற்ற கால்டுவெல் ஐயர் அவ்வூரில் அடைபட்டிருந்த ஒரு வீட்டின் திண்ணையில் தங்கி இராப்பொழுதைக் கழித்தார்.

பாண்டி நாட்டின் தலை நகராய மதுரையை வந்தடைந்த பொழுது தாயைக்கண்ட சேய்ப்போல் ஐயர் அகமலர்ந்து இன்புற்றார்; ஊற்றுப் பெருக்கால் உலகூட்டும் பெருமை வாய்ந்த வையை யாற்றில் புது வெள்ளம் பெருகிவரக் கண்டு உள்ளங்குளிர்ந்தார்; அப்பால் அங்கயற்கண்ணியோடு இறைவன் வீற்றிருந்தருளும் திருக்கோவிலின் அழகினைக்கண்டு ஆனந்தமுற்றார்; திருமலை நாயக்கர் ஏடுத்த மானிகை முற்றும் சுற்றிப் பார்த்து அதன் மாண்பினை மனமாரப் புகழ்ந்தார்;

ஏசுநாதரின் மனம்போலமைந்த மூசுவண்டறை பொய்கையின் இனிமையை துகர்ந்து தினைத்தார்; பைந்தமிழ் வழங்கும்நாடு பாண்டிநாடேயென்றும், கசடறக் கற்ற புலவரடங்கிய கழகத்தைத் தன்னகத்தேகொண்டு திகழ்ந்த நகரம் மதுரைமா நகரமென்றும் எண்ணிய நிலையில் எல்லையற்ற இன்பமுற்றார்; தமிழ் மணக்கும் மதுரைமாநகரை விட்டு நீங்கித் திருமங்கலத்திற் சமயத் தொண்டுபுரிந்த திரேசியர்* என்னுந் தமிழறிஞருடன் அளவளாவி, மங்கம்மாள் வகுத்த வளமார்ந்த சாலையின் வழியாக நடந்து சில நாட்களில் தென்றல் வந்துலாவும் திருநெல்வேலியை அடைந்தார்; பொருளையாற்றின் வட கரையில் அமைந்த குளிர் பூஞ்சோலையில் தங்கினார்; அவ்வாற்றின் இருகரையின் அழகையும் நெடிது நோக்கினார். வளமுற வளர்ந்த மருத மரங்களினிடையே மாசறத்தெளிந்த நன்னீர் நெளிந்து தவழ்ந்து சென்ற அழகு அவர் கண்ணையும் கருத்தையும் ஒருங்கே கவர்ந்தது. கால்டுவெல் ஐயர் தங்கியிருந்த தண்ணறுஞ்சோலையில் சிறையாரும் மடக்கினிகள் மழலைமொழி பேசி மகிழ்ந்தன. கண்ணுக் கினிய பறவைகள் பண்ணூர்ந்த பாட்டிசைத்தன. விரையுறு மலர்கள் நிறைந்த பொழிவின் நறுமணம் துகர்ந்தும், பறவை யினங்களின் பாட்டொலி கேட்கும் இன்புற்ற கால்டுவெல் ஐயர், பொருளையாற்றைக் கடந்து பாளையங்கோட்டைக்குச் சென்றார்; சீலமே உருவாய சுவார்த்தர் முதலிய சான்றோர் ஆற்றிய பணியின் அருமையை அந்

* "Passing on from Madura to the south I stayed a day with Mr. (afterwards Dr.) Tracy at Tirumangalam, an American missionary who afterwards founded the seminary at Pasumalai for the education of the native agents of the Madura mission. Mr. Tracy was a good Tamil scholar, as well as a good Greek scholar and rendered much valuable service to the church many years afterwards in the revision of the Tamil Bible, a work in which he took part from the commencement to the termination."—C.R. 77

நகரிற்கண்டு போற்றினார். ஆண்டு வாழ்ந்த கிருஸ்தவர்கள் கலை நலம் வாய்ந்த கால்டுவெல் ஐயரைக் கண்டபோது, அன்பினால் அகங்கூழ்ந்து இன்பக்கண்ணீருகுத்தார். அவரன்பின் சுவை அறிந்த கால்டுவெல் அறிஞர், சில நாள் அவரோடளவளாவி மகிழ்ந்து, நலமளிந்த மக்கள் வாழும் நாசரத்தென்னும் நகரை நண்ணினார்; அந்நகர மக்கள் விருப்புத்திற்கிணங்கி ஆலயத்தில் ஒரு விரிவுரை நிகழ்த்தினார். 'கங்குல் கழிந்தது; கதிரொளி எழுந்தது' என்னும் நிருப மொழியைப் பீடிகையாகக்கொண்டு அவர் நிகழ்த்திய விரிவுரை வருங்காலச் சிறப்பினை அறிந்துகூறும் அறவுரை போல் விளங்கிற்று;* அருகிருந்த முதலூரில் அடுத்த ஞாயிற்றுக்கிழமை அறியதோர் விரிவுரை செய்தார்; அப்பால் முதலூர் அன்பரிடம் விடைபெற்று இடையன்குடியை நோக்கிப் புறப்பட்டார்; காத வழி தூரத்தில் அமைந்திருந்த அவ்வூரை நோக்கிச் செல்லும் பொழுது, நெறிதவறி நெடுந்தூரஞ்சுற்றி இராப்பொழுதில் அவ்வூரை வந்தடைந்தார்.

* "I arrived in Tinnevely in November 1841. My first Sunday in Tinnevely was the 28th of November, Advent Sunday. It was spent at Nazareth, where I preached from a portion of the Epistle for the day, Rom. xii 12, "The night is far spent, the day is at hand." These words embodied the feelings that arose in my mind as I looked around in Palamcottah and Nazareth, the only Christian stations in Tinnevely I had yet seen. My belief then was that the day was at hand. Many years have elapsed since then and the day has not arrived yet, but my faith remains unshaken. It is still my belief, as it was then, that the day is at hand."—H.T.M. 330.

பழையன கழிதலும் புதியன புத்தலும்

தருநெல்வேலி நகருக்குத் தென்கிழக்கே நாற்பது மைல் தூரத்தில் செக்கச்சிவந்த தேரியில்* இடையன் குடி என்னும் சிற்றூர் அமைந்துள்ளது. கதிரவன் வெம்மையை ஆண்டுமுழுதும் பெற்று விளங்கும் அவ்வூரில் ஊற்று நீரல்லால் வேற்று நீரில்லை. காலை யெழும் கதிரொளி மாலையில் மறையுமளவும் அதன் வெம்மையைத் தாங்கி நிற்கும் தேரியைக் காணும் கண்ணும் கருதும் மனமும் ஒருங்கே கருகுவனவாகும். வெய்யோன் ஒளி விரைந்து பரவிச் செந்நிலத்தை வெந்நிலமாக்கும் பொழுது 'செந்நெருப்பினைத் தகி செய்து பார் செய்ததொக்கும் அச்செந்தரை' என்று பரணிக்கவிஞர் எழுதிய பாலையின் வடிவம் நம் கண்ணெதிரே பரந்து தோன்றுவதாகும்.

இத்தகைய செம்மணற் பரப்பிற் சிறந்தோங்கி வளரும் பனைமரங்கள் கண்களைக்கவர்ந்து குளிர்விக்கும் செழுமை வாய்ந்தனவாம். பிளந்த கள்ளியும் விளிந்த முள்ளியும் நிறைந்த தேரியில் கற்பகதருவெனத் தழைத்துச் செழித்து வளரும் பனைகளே அந்நிலத்தில் வாழும் மாந்தர்க்குப் பழுதற்ற செல்வமாகும். காலையும் மாலையும் பனையேறிப் பதநீர் வடித்

* "The most peculiar division of the district is the great undulating expanse of red sand—the Teri country as it is called—which dominates the southern part of the Nanguneri Taluq, and a great part of the Taluq of Trichendur..... The level country of the tract and indeed the slopes of many of the dunes are studded with thousands of palmyras; the palmyra forest is the phrase by which this region of 150 square miles is often comprehensively described."

துப் பண்புறக் காய்ச்சி, கட்டிசெய்து விற்றுக் காலங்கழிக்கும் ஏழை மக்களே அவ்வூர்ப் பழங்குடிகளாவர். கால்டுவெல் ஐயர் அவ்வூரில் போந்தபொழுது கூரை வேய்ந்த குடிசைகள் தூறுமாறாகக் கட்டப்பட்டிருந்தன. மனைகளைச் சூழ்ந்து முள்நிறைந்த கள்ளியே வேலியாக அமைந்தது. நேரிய தெருக்கள் எங்கும் காணப்படவில்லை. ஊர் நடுவே யமைந்த அகன்ற வெளியிடத்தில் ஒங்கி உயர்ந்த புளி மரங்கள் ஆங்காங்கு நின்று நிழல் விரித்தன. அவ்வெளியிடத்தில் ஒரு மூலையில் வழிபாட்டுக்குரிய கிருஸ்தவக் கோயிலும் வேதியர்க்குரிய சிறு வீடும் அமைந்திருந்தன.

அம்மனையைத் தம் இருப்பிடமாகக் கொண்ட கால்டுவெல் ஐயர், கோயிலையும் குடியிருப்பையும் திருத்தியமைக்கத் தொடங்கினார்; திருக்கோவிலைச் சுற்றியிருந்த நிலங்களை விலைகொடுத்து வாங்கினார்; அந்நிலங்களில் தொன்றுதொட்டுக் 'குடியேற்றரிமை' யின் பெயரால் வீடுகட்டுங் காலங்களிற் கடமை பெற்றுவந்த சில நாடார்களின் உரிமைகளைத் தக்க விலைகொடுத்து விலக்கினார்; இங்ஙனம் வில்லங்கத்தைத் தீர்த்தொழித்த பின்பு அந்நிலங்களைத் திருத்தத் தொடங்கினார்; எம் மருங்கும் பரந்துகிடந்த கள்ளியையும் முள்ளியையும் களைந்தெறிந்து, தெருக்களைத் திருத்தமுற வகுத்து, சந்திகளிற் கிணறுகளமைத்து, நிழல்விரிக்கும் மரங்களை வீதியின் இரு சிறகும் நட்டு, செவ்வியமுறையில் சிறு வீடுகள் கட்டுவித்தார்; எண்ணும் எழுத்தும் அறியாதிருந்த அவ்வூர்ச் சிறுவர் சிறுமியர்க்கு எழுதவும் படிக்கவும் கற்பிக்கக்கருதிப் பாடசாலைகள் நிறுவினார்.

பெண் மக்கள் கல்வி கற்றல் பெருந்தவறு என்று அந்நாட்டார் கருதியிருந்தார்கள். குறுகிய நேரக்க முடையராயிருந்த அவ்வூர் முதியோரைக் கால்டுவெல் ஐயர் வாரமொரு முறை தவறாதழைத்துக் கல்வியின் பெருமையை விரித்

துரைப்பாராயினர். ஒரு நாள் நாடார்கள் மனத்தில் கல்வியின் இன்றியுமையாமையை நன்கு அறிவுறுத்தக் கருதிய ஐயர், “விலங்கொடு மக்களனையர் இலங்குநூல் கற்றாரோடு ஏனையவர்” என்னும் கட்டுரையின் பொருளை விரித்துரைத்து, ஆண் மக்களும் பெண் மக்களும் அறிவுடையராதல் வேண்டும் என்று அழுத்திக் கூறினார். அப்பொழுது ஆண்டிருந்த விருத்த நாடார் ஒருவர் வெகுண்டெழுந்து “அடுக்களையிற் பணிசெய்யும் பெண்களுக்குப் படிப்பினுற் பயனென்னை? வேந்தர் வீட்டுப் பெண்களும் வேசியர் வீட்டுப் பெண்களுமே கல்வி கற்றல் வேண்டும்” என்று விசையாகப் பேசினார். அவ்வுரை கேட்ட கால்புவெல் ஐயர், இறையளவும் மனந்தளராத இவ்வுலகில் கற்றோரடையும் பெருமையையும் மற்றோரடையும் சிறுமையையும் விரித்துரைத்து அவ்விருத்தரையும் திருத்தியருளினார். கல்லைப்பிசைந்து கனியாக்கும் கருணைவாய்ந்த கால்புவெல் ஐயரின் அறிவுரை நாளடைவில் மடக் கொள்கைகளை மாற்றி நாடாரைக் கல்வியில் நாட்டமுறச்செய்தது. கால்புவெல் ஐயர் போற்றி வளர்த்த பாடசாலைகள் சில ஆண்டுகளில் அவ்வூரிற் செழித்தோங்கி நிலைபெற்றன.

கலைபுருவாய கால்புவெல் ஐயர் கட்டுவித்த வீடுகளையும், திருத்திய தெருக்களையும் கண்டு வியப்புற்ற கிருஸ்தவ நாடார்கள் தம் வீடுகளையும் வீதிகளையும் புதுக்கி அமைக்கத் தொடங்கினர்; தெருக்களை நேராக்கித் திருத்தினர்; வீதியின் இருபாலும் மரங்கள் நட்பு வளர்த்தனர்; இங்ஙனம், கால்புவெல் அறிஞர் காட்டிய நெறியைக் கடைப்பிடித்து நாடார்கள் நாளடைவில் நலமுற்றார். எம்மருங்கும் பண்புற்றமைந்த வீதிகளின் நேர்மையையும், வீடுகளின் செம்மையையும் கண்டு களிப்புற்ற ஐயர், ஊர் நடுவே யமைந்த வெளியிடத்தில் விழுமிய கோயில் எடுக்க விழைந்தார். கிருஸ்து

நாதர் பெருமைக் கேற்ற வகையில் புறக்கோயில் கட்டத் தொடங்கு முன்னமே ஐயர் தம் மனத்தில் அகக் கோயில் கட்டி முடித்தார். ஆலயம் அமைக்கும் முறைகளைச் செவ்வையாக அறிந்திருந்த ஆங்கில நாட்டு 'ஆலய நிர்மாண சங்க'த் தாரிடம்* கால்டுவெல் ஐயர் தம் கருத்தைத் தெரிவித்தார். அச் சங்கத்தார் கால்டுவெலைக் கண்டறிந்தவரல்லராயினும் அவர் மனத்திலெழுந்த ஆர்வத்தை மதித்துப் பெருங் கோவிலுக்குரிய படங்கள் வரைந்தனுப்பினர். அப் படங்களைக்கண்ட கால்டுவெல் ஐயரின் உள்ளம் துள்ளி எழுந்தது. மனத்திலமைந்த மணிமாடக் கோயிலின் வடிவத்தைப் படத்திற் கண்கூடாகக் கண்டு ஐயர் கழிபேருவகையற்றார். கைம் மாறு கருதாது கண் வருந்தமுயன்று படக்கோயில் வரைந்தனுப்பிய ஆங்கில சங்கத்தாரது தொண்டின் திறமறிந்து போற்றினார்; கள்ள மற்ற அன்பர் கருத்தறிந்து முடிக்கும் கர்த்தர் பெருமையை நினைந்து மனங் கசிந்துருகினார். அப் பொழுது ஆங்கில நாட்டு நண்பர் ஒருவர்க்கு எழுதிய நிருபத்தில் "ஆலய நிர்மாண சங்கத்தார் வரைந்துதவிய படங்களால் எனக்கு ஐம்பது பவுனும் ஐநூறு தலைக்குத்தம் மிச்சம்," என்று கால்டுவெல் ஐயர் எழுதிய குறிப்பு அறியத் தக்கதாகும்.†

* Church-building Society.

† "I think you are aware that I am engaged in building a church in this village..... The foundation is now being laid which must be very deep on account of the loose nature of the soil. I got gratis from a Building Society in London a beautiful set of plans and working drawings worth £50. I did not know the name of a single person connected with the society when I wrote but knew only the Secretary's designation. I thought it would do no harm to apply though I have never heard of any missionary having applied before and I knew that the Society was properly the Home Church-building Society which had nothing to do with the colonies. Yet the next mail but one after the Secretary received my letter he

இவ்வாறு ஆலயத்திற்குரிய படம் பெற்ற பின்பு ஐயர் பணம் திரட்டத் தொடங்கினார். ஆங்கில நாட்டிலும் தமிழ் நாட்டிலும் அவரை அறிந்தார் பலரும் அறிபாதார் சிலரும் இயன்ற அளவு பொருள் வழங்கி ஆதரித்தார்கள்.

“எண்ணிய எண்ணியாங் கெய்தப எண்ணியார்
திண்ணிய ராகப் பெறின்”

என்னும் திருவாக்கைத் துணைக்கொண்டு ஆயிரத்து எண்ணூற்று நாற்பத்தேழா மாண்டில் ஐயர் ஆலயத்தின் அடிக் கல் நாட்டினார். இங்ஙனம் தொடங்கிய திருப்பணி முற்றுப் பெறுவதற்குள் முப்பத்துமூன்று ஆண்டுகள் கழிந்தன வென்றால் அதன் பெருமை சொல்லாமலே அமையும்ன்றோ? அவ்வாறும் இடையன்குடிக்கோர் அணிகலனாகவும், காட்டு வெல் ஐயரின் பெருமைக்கோர் அழியாத சான்றாகவும் நின்று நிலவுகின்றது. அக் கோவிலின் ஒவ்வோரங்கமும் கண்களைக் கவரும் அழகுவாய்ந்து விளங்குகின்றது.* ஆயினும் சாலச்சிறந்த அக்கோவிற் சாளரங்களைக் கண்டோர் அவற்றின் அழகையும் அமைப்பையும் எந்நாளும் மறவார் என்பது திண்ணம். திருப்பணி நடைபெறும்பொழுது காட்டுவெல் ஐயர் களியினுற் சாளரங்கள் செய்து அவற்றில் கோலமார் கோடுகள் வரைந்து காட்டினார் என்றும், அவற்றை மாதிரியாகக்கொண்டு தச்சரும் கொல்லரும் சாளர வேலை செய்து முடித்தாரென்றும் அவ்வூர் முதியோர் கூறு

despatched a large tin-case to me post-paid containing all the drawings I required and offering to do anything more for me that I wanted. This is true English generosity. The plans are infinitely better than I could have executed myself and I save not only £50 but 500 head-aches.”—CALDWELL'S LETTER dated 11th Oct. 1848.

* A valuable building stone obtained near Tisayanvilai was used by Bishop Caldwell in the construction of his Church at Idayangudi. The rock is lime stone very largely composed of comminuted shells.—T.G. 26.

கின்றார்கள். இளமையிற் கவின்கலைக் கல்லூரியிற் பழகி ஒவியக்கலையிற் பரிசுபெற்ற கால்டுவெல் ஐயரின் கைவண்ணம் இடையன்குடிக்கோவிற் சாளரங்களில் இலங்கக் காணலாம்.

சென்னை மாகாணக் கவர்னராயிருந்த லார்டு நேப்பியர் என்னும் பெரியார் கால்டுவெல் ஐயர் இயற்றிய திருப்பணியைக் காண விரும்பி இடையன்குடிக்குச் சென்றார்; திருக்கோயிலின் ஒவ்வொரு அங்கத்தையும் ஐயர் காட்டக் கண்டுகளிப்புற்றார்; தொழிற்சாலையிற் சார்த்திவைக்கப்பட்டிருந்த ஒரு சாளரத்தின் அழகினைக் கண்டு வியந்து அதன் விலையாய் ஐந்து ரூபாயையும் அப்பொழுதே கையுறையாக அளித்தார்; ஒருவாரம் அச்சிற்றூரில் தம் பரிவாரங்களோடு தங்கியிருந்து ஐயருடன் அளவளாவி இன்புற்றார். இங்ஙனம் சென்னைக் கவர்னரின் உளத்தைக் கவர்ந்த சாளரம் அக்கோயிலின் கீழ்பால் நின்று அணி செய்கின்றது.*

* "In 1868 Idayangudi had the pleasure of receiving a visit from Lord Napier, the Governor of Madras with Lady Napier and their staff. Their visit lasted for more than a week and I had the pleasure of endeavouring to answer the multitude of questions put to me by Lord Napier respecting the country and people. He was a man of large information and great versatility of mind and his chief delight was in endeavouring to add on every hand to his store of knowledge for which unhappily he has not found much use in England since his return."—C.R. 121.

க லே யி ன் வி ள க் க ம்

வெப்பம் மிகுந்த இடையன்குடியை இருப்பிடமாகக் கொண்ட கால்டுவெல் ஐயர் மெய் வருத்தம் பாராது அரும்பணியாற்றத் தொடங்கினார். தமிழ் நூலோர் கார் கால முதலாக ஆறு பருவங்களை வகுத்துரைத்திருப்பினும் கால்டுவெல் ஐயர் இரு பருவங்களே தேரி நாட்டிற் சமுன்று வரக் கண்டார். மூன்று மாதம் வேளிற் பருவமும், ஒன்பது மாதம் கடுவேளிற் பருவமுமே இடையன்குடியில் உண்டென்று ஆங்கிலநாட்டு நண்பர் ஒருவர்க்கு ஐயர் அறிவித்துள்ளார். பார்க்கும் இடமெங்கும் பரந்துகிடந்த தேரிக்குறுமணலின் செந்நிறம் அவர் கண்ணைக் கவர்ந்தது. அத்தகைய செம்மணல் வேறெந் நாட்டிலும் உண்டோ என்று ஐயுற்றார். ஆண்டுதோறும் காட்சிக்குரிய அரும் பொருள்களை ஒருங்குசேர்த்துக் கண்களுக்கு விருந்தளிக்கும் வியன்னா என்னும் வியனகர்ப்பொருட் காட்சிச் சாலைக்கு* அச்செம்மணலைப் பொதிசெய்து அனுப்பினார். காட்சிச் சாலையிற் குழுமிய ஐரோப்பியர் அம்மணலின் செந்நிறங்கண்டு வியப்புற்றார். தேரிக்குறுமணலின் தன்மையை ஆராய்ந்து அறிந்த பொருட்சாலை அமைச்சர் அம்மணலையொத்த செம்மணல் உலகில் எம்மருங்கும் கண்டதில்லை என்று கால்டுவெல் ஐயருக்கு அறிவித்தார்.

இங்ஙனம் வேளில் வீற்றிருந்த செந்நிலத்தில் வாழ்ந்த ஐயர், பழந்தமிழ் நூல்களை ஆராய்ந்தறியத் தலைப்பட்டார்; திருவள்ளுவரை அருளிய திருக்குறளையும், திருத்தக்க தேவர் இயற்றிய சிந்தாமணியையும், பவணந்தி முனிவர்

* Vienna exhibition.

செய்த நன்னுலையும் பன்முறை ஒதி யுணர்ந்து பழந்தமிழ் மொழியின் திட்ப நுட்பங்களைத் தெள்ளிதின் உணர்ந்தார்; கடுங்கோடையிலே இளைப்பாற்றிக்கொள்ளும் இடங்காணக் கருதி இடைமன்குடியைச் சுற்றியுள்ள இடங்களை முற்றும் நாடினார்; மூன்று மைல் தூரத்திலுள்ள கடற்கரையில் உவரி என்னும் காயல் அமைந்திருக்கக்கண்டார்; உவரித்துறை பழம் பெருமை வாய்ந்ததென்று அறிந்து உளம் மகிழ்ந்தார்; கடற்கரையினருகே வதிந்து திண்ணிய நூல்களைத் துருவக் கருதினார். அப்போது அவருடன் சென்ற நண்பர்கள் ஆண்டிருந்த தெண்ணீர்ச்சுனை ஒன்றைக் காட்டி அதனருமையைப் பாராட்டினார்கள். அளவிற் சிறியதாயிருந்த இளஞ்சுனையின் நீரைப் பெருகிய கால்டுவெல் ஐயர் அதன் அருமையை அறிந்தார்; உவர்க் கடலின் அருகே அமைந்த சிற்றூறல் உண்ணீரு மாகிவிடு மென்று கவிஞர் கூறிய உண்மைக்குச் சான்றாக நின்ற சிறு சுனையின் பெருமையை மனமாரப் புகழ்ந்தார்; என்றும் சிரிளமை குன்றாது நின்று நன்னீர் வழங்கிய சிறு சுனையை 'இளஞ்சுனை' என்று அழைத்த அவ்வூறார் மதி நலத்தினை வியந்தார்; அச்சுனையினருகே சிறு வீடு கட்டுவித்து, கடுவேனிற் காலத்தில் ஆண்டுச் சென்று வசிப்பாராயினார். இளஞ்சுனையின் பயனைக் கால்டுவெல் ஐயர் காட்டக்கண்ட ஐரோப்பியத் தொண்டர் பலர் முதுவேனிற் பெருவத்தில் ஆண்டு சென்று கூரைவீடு கட்டிக் குடியிருந்து வந்தார்கள். இங்ஙனம் சிலகாலம் செழிப்புற்றிருந்த இளஞ்சுனையில் இப்பொழுது கால்டுவெல் ஐயரின் பழுதுற்ற பழமனை யொன்றே காணப்படுகின்றது.*

* "Till then he had made it his custom during the hot months to move with all his pupils to a little place called Ilanjunai on the sea-coast just near Idayangudi; temporary school buildings were run up and the remains of Dr. Caldwell's bungalow (so marked in the old survey maps) still recall the days when Kodaikanal had not been 'invented.'"—T.G. 396-397.

ஆண்டுக் கொருமுறையேனும் குளிர்ந்த மலைகளிற் சில காலம் வசித்துத் தளர்வுற்ற உடலைத் தேற்றக் கருதிய கால்டுவெல் ஐயர், குற்றல மலையின் பெருமையைக் கேள்வியுற்றுச் சாரற் காலத்தில் அங்குச் சென்றார். மஞ்சு தோய உயர்ந்த திரிகூட மலையின் செழுமையையும், கருமலையில் வெள்ளுருவி கறங்கி வழிந்து இறங்கும் காட்சியையும், சஞ்சீவி முதலாய விஞ்சை மூலிகையின் மணங் கமழ்ந்துலாவி ய மந்த மாருதத்தின் மென்மையையும், செழுங்கனி தூங்கும் மரங்களில் வானரங்கள் மந்தியொடு கொஞ்சம் மாண்பினையும் கண்டு நெஞ்சம் தழைத்த கால்டுவெல் ஐயர் மூன்று மாதகாலம் ஆண்டுறைந்து முற்றிய இன்பமுற்றார்; ஆயினும், சாரற் பருவம் கழிந்த பின்னர் குற்றல மலையில் மலைக்காய்ச்சல் முதலிய தொத்து நோய்கள் தொடரக்கண்டு அம்மலையை விட்டகன்றார். இளஞ்சுணையிற் போக்கிய இளவேனிற் காலத்தும், குற்றல மலையிற் கழித்த முதுவேனிற் பருவத்தும் கால்டுவெல் ஐயர், பகற்பொழுதில் ஆறுமணி நேரம் அருங்கலை பயின்று இன்புற்றாரென்றும், இடையன்குடி வெயிலிற் காய்ந்து கருகிய காலத்து இரண்டு மணி நேரத்திற்கு மேற்கலை பயில இயலாது தளர்வுற்றாரென்றும் அவர் வாழ்க்கை வரலாறு கூறுகின்றது.

மூன்று மாத காலத்திற்கு மேல் திருக்குற்றல மலையில் வசிக்க முடியாமையால் இடையன்குடிக்கு அண்மையிலமைந்த தொடர்மலையில் தண்ணூர்ந்த பொழிலிடம் உளதோ வென்று ஐயர் துருவத் தொடங்கினார், பொருளை நாட்டிற்கும் மலையாள நட்பிற்கும் இடையேயுள்ள தொடர் மலையில் மூவாயிரமடி உயர்ந்த அசம்புமலை யென்னும் குன்றம் சாலச் செழுமை வாய்ந்ததென்று அறிந்து அம்மலை முடியை நாடிச் சென்றார்; சிந்தைக்கினிய செழுமையும், கண்ணுக்கினிய கூட்சியும் வாய்ந்ததேனும் அசம்புமலை கொடிய விடநோய்

களுக்கு உறைவிடமாயிருந்தமையால் அம்மலை பயனற்ற தென்று கைவிட்டார். பாண்டி நாட்டிலுமைந்த கொடைக் கானலின் செழுமையைக் கால்டுவெல் ஐயர் நெடுங்காலம் அறியாதிருந்தனர். நாற்பதாண்டுகளாகத் தேரியின் வெம்மையைத் தாங்கிப் பணியாற்றிப் பழுத்த நிலையிலேயே கொடைக்கானல் மலைக்காற்று அவர் மேனியைக் குளிர்விப்பதாயிற்று.

கால்டுவெல் ஐயர் கர்த்தர் பணியாற்றத் தொடங்கிய பொழுதே தமிழிலமைந்த 'பிரார்த்தனை நூலை'†த் திருத்தும் பொறுப்பினை மேற்கொண்ட கழகத்தில் ஓர் உறுப்பினராய்ச் சேர்ந்துழைக்கும் உரிமை பெற்றார். நெடுங்காலமாக 'ராட்லர்' என்னும் ஜெர்மானியப் பாதிரியார் இயற்றிய பிரார்த்தனை நூலை தமிழறிந்த கிருஸ்தவர்க்குத் தாரகமாய் விளங்கிற்று. அப்பாதிரியார் தமிழ் மொழியிற் சிறந்த புலமைவாய்ந்தவராயினும் ஆங்கில மொழியிலமைந்த பிரார்த்தனை நூலின் செவ்விய நலங்களை அறிதற்குரிய ஆங்கிலப் பயிற்சியற்றவராயிருந்தமையால் அவர் மொழிபெயர்த்த பிரார்த்தனை நூல், மூல நூலின் அழகினை உணர்த்தும் திறமற்றிருந்தது. ஆகவே அந்நூலைத் திருத்தி அமைக்கக் கருதிய சென்னை அத்தியட்ச குரு, தமிழறிந்த ஆங்கிலத் தொண்டரனைவரையும் அங்கத்தினரீகக்கொண்ட கழக மொன்றை நியமித்தார். பாளையங்கோட்டையில் நற்றமிழறிஞராய் விளங்கிய 'பெற்றிதர்'* என்னும் பெரியாரும், மெஞ்ஞானபுரத்தில் தன்னேரிலாத் தக்காராய்த் திகழ்ந்த 'தாமஸ்' என்னும் அறிஞரும், சாயர்புரத்தில் பைந்தமிழ்ச் செல்வராய் இலங்கிய போப்பையரும், இடையன்குடியில் இணையற்ற புலமை வாய்ந்திருந்த கால்டுவெல் ஐயரும் அக்கழகத்தில் உறுப்பினராய்மைந்தார்கள். அக்கழகத்தார்

† பிரார்த்தனை நூல்—The Prayer-book.

* Pettitt.

நான்காண்டுகளாகப் பிரார்த்தனை நூலை நன்கு ஆராய்ந்து திருத்தி வெளியிட்டார்கள்.

இவ்வாறு திருத்தமுற்ற பிரார்த்தனை நூல் முப்பதாண்டுகட்குப் பின்பு மேலும் செப்பமுறுவ தாயிற்று. “பணியுமாம் என்றும் பெருமை” என்னும் பொருளுரைக்கு எடுத்துக் காட்டாக அமைந்த பவர் † என்னும் பெரியாரைத் தலைவராகக்கொண்ட கழகம் அப்பணியில் ஈடுபடுவதாயிற்று. அறுவர் அடங்கிய கழகத்தில் கால்டுவெல் ஐயரும் ஒருவராக விளங்கினார். அக்கழகத்தார் மூன்று மாத காலம் அந்நூலை முற்றும் ஆராய்ந்து திருத்தியும் புதுக்கியும் செவ்விய தமிழில் அமைத்துதவினர். ஆராய்ச்சிக் கழகத்தில் அறுவர் உறுப்பினராய் மார்ந்தாரேனும் பொறுப்புடன் பணியாற்றி அந்நூலைப் புதுக்கிய பெருமை தலைவராய் பவருக்கும், தமிழறிஞராய் கால்டுவெல் ஐயருக்குமே உரியதென்று அறிந்தோர் கூறுவர். இங்ஙனம் கிருஸ்துநாதரை வழிபடுவதற்குச் சாதனமாய் பிரார்த்தனை நூலைத் திருத்தியமைக்கும் பெரும் பணியில் தன்னையும் ஆட்கொண்டருளிய இறைவன் கருணையை நினைந்து கால்டுவெல் ஐயர் மனங்குழைந்து வாழ்த்தினார்.

தமிழ் நாட்டில் கிருஸ்து மதம் பரவத் தலைப்பட்ட காலந்தொட்டு அம்மதத்தின் பழைய ஏற்பாடு, புதிய ஏற்

† “Dr. Henry Bower who afterwards occupied so distinguished a position as the Principal Reviser of the Tamil Translation of the Bible and of the last edition of the Tamil Prayer Book was in Madras when I arrived and I obtained much valuable help from him in my endeavour to acquire a thorough knowledge of Tamil both in its classical dialect and in the Tamil of common life.... He died in Palamcottah in 1885 deeply lamented as a scholar, as a missionary, and as a man of unaffected Christian piety, untainted by the least trace of party spirit. He received from the Archbishop of Canterbury the Honorary degree of Doctor of Divinity and was the first Eurasian on whom this honour was conferred.”—C.R. 61.

பாடு, என்னும் இரண்டையும் மொழி பெயர்க்கும் பெரும் பணி ஐரோப்பிய தமிழறிஞர் கருத்தைக் கவர்வதாயிற்று. பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தரங்கம்பாடியில் அமைந்த கிருஸ்துமத சங்கத்தார் புதிய ஏற்பாட்டைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தார்கள். அச் சங்கத்தின் சிறந்த தொண்டராகத் திகழ்ந்த 'பாப்ரீசியர்'* என்னும் ஜெர்மானியப் பாதுரியார் அம்மொழிபெயர்ப்பைச் செவ்வனம் திருத்தி வெளியிட்டார். நெடுங்காலம் பாப்ரீசியர் வேதமே தமிழ் நாட்டிற் பாங்குற நிலவுவதாயிற்று. தமிழ் மொழியிற் போதிய புலமையும், ஏசு மதத்தில் அழுந்திய ஆர்வமும் வாய்ந்த பாப்ரீசியர், பதம் பதமாக எடுத்து வேதநூலைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருந்தார். விழுமிய வேத மொழி களைப் பொன்போற் போற்றும் பெற்றி வாய்ந்த அப்பெரியார், இறையளவும் பொருள் பெயரா வண்ணம் இங்ஙனம் மொழி பெயர்ப்பாராயினர். ஆயினும் அவரியற்றிய நூல் பல இடங்களில் தெளிவு பெறாமலும் இனிமை பயவாமலும் இருந்தமையால் அதனைத் திருத்தும் பணியைப் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தென் தமிழ் நாட்டிற் பெருந் தொண்டராக விளங்கிய 'ரேனியஸ்' என்பார் மேற்கொண்டார்; பத்தாண்டுகளாக உழைத்துப் புதிய ஏற்பாட்டைத் திருத்தி முடித்தார். தமிழ் மொழியின் சொல் நயம், பொருள் நயங்களை நன்குணரும் திறம் வாய்ந்திருந்த ரேனியஸ், பாப்ரீசியர் வேதத்தைத் திருத்தத் தொடங்கியபோது அதனை முற்றும் மாற்றி எழுதுதலே ஏற்றதாகுமெனத் துணிந்தார். தமிழ் வேதம் சொற்சுவையும் பொருட்சுவையு முடையதாய், கற்பேரீர் கருத்தைப் பிணிக்கும் தகையதாய் விளங்கவேண்டுமென்று கருதிய ரேனியஸ், பாப்ரீசியர் முறையை முற்றுங் கைவிட்டு வேத நூலின் கருத்தை

* Fabricius.

மனத்திலேற்று விழுமிய தமிழில் எழுதி முடித்தார். இங்ஙனம் அவர் பன்னாள் முயன்று பண்புறச்செய்த தமிழ்வேதத்தைச் சென்னை கிருஸ்தவ சங்கத்தார் ஏற்றுக்கொள்ள இசைந்தாரல்லர்; 'பாப்ரீசியர் மொழி பெயர்த்தனர்—பொருள் பெயர்த்திலர்' என்றும், 'ரேனியஸ் பொருள் பெயர்த்தனர்—மொழி பெயர்த்திலர்' என்றும் கருதினார்.* ஆண்டு பலவாக ஆர்வத்தோடு உழைத்துப் பண்புறச்செய்த தமிழ் வேதநூலின் பெருமை அறியாது சங்கத்தார் புறக்கணித்தார் என்றறிந்தபோது, ரேனியஸ் மனம் புழுங்கினார்.

இவ்வாறு பாப்ரீசியர் வேதமும் ரேனியஸ் வேதமும் ஒவ்வொரு வகையிற் குறைபாடுடையனவாகக் கருதப்பட்டமையால் இலங்கையிற் பணிசெய்த பார்சிவெல் என்னும் பாதிரியார் முன்னூல்களின் குற்றங்களைந்து சீல்லோரும் இசைந்து ஏற்கும் வண்ணம் வேத நூலை மொழிபெயர்க்க விழைந்தார்; சில ஆண்டுகளாக முயன்று மொழிபெயர்த்து அந்நூலைச் சென்னைமாநகர்க்குக் கொண்டுசென்றார். அந்நாளிற் சென்னையிற் சிறந்த தமிழ்ப்புலவராய்த் திகழ்ந்த மழவை மகாலிங்கையர் அதனை முற்றும் படித்துப் பாராட்டி

*“Neither Fabricius's version nor Rhenius's being in universal use among Tamil Christians neither version had acquired among them that prescriptive reverence and authority which were conceded to the authorised English version wherever the English language is spoken nor did there seem any prospect of either version being ever superseded by the other, in as much as Fabricius's version though admitted by all to be very faithful to the original was regarded by Tamil scholars in general as too frequently unidiomatic and obscure, whilst Rhenius's version though generally written in clear idiomatic Tamil was regarded as too paraphrastic, as departing too frequently without sufficient warrant from the renderings adopted in the principal European versions and as needlessly differing from Fabricius's forms of expression even when they happened to be perfectly correct.”—C. R. 139-140.

வியந்தனர்.* பார்சிவல் வேதம் பழுதற அமைந்ததேனும் பண்புற அமைந்திலதென்று பைபிள் சங்கத்தினரற் கரு தப்பட்டது. இங்ஙனம் மூவரியற்றிய மொழி பெயர்ப்பும் முற்றும் ஒப்பப்படாமையால், வேதநூலை மொழிபெயர்க்கும் விழுமிய பெரும்பணி தனிப்பட்ட ஒருவரற் செய்யத்தக்க தன்றென்று கிருஸ்து மத சங்கத்தார் தெளிந்தார்கள். பிரார்த்தனை நூலைத் திருத்திப் புகழ்பெற்ற பவர் என்னும் பெரியாரைத் தலைவராகக் கொண்ட தமிழறிஞர் கழகமே அப்பெரும் பணியை ஆற்றற் தகுதி வாய்ந்ததென்று கருதிய சென்னை அத்தியட்ச குரு, தமிழ் நாட்டிலமைந்த சமயத்

* மகாலிங்கையர் பையில் முற்றும் வாசித்து, அதிலே பிழையில்லையென்றும், வசன நடை நன்றியிருக்கிறதென்றும், இந்தப் பிரகாரம் அச்சிடுதலே தகுதியென்றும் அவர்களுக்குச் சொல்லி யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழையும் ரங்கு பாராட்டி வியந்தனர்.—கனகரத்தின உபாத்தியாயர் எழுதிய ஆறுமுக நாவலர் சரித்திரம். (மீளாட்சி சந்தாம் பிள்ளையவர்கள் சரித்திரம், முதற்பாகம், 62, 63, பக்கங்களிலுள்ள குறிப்பைப் பார்க்க). “இவர் (ஆறுமுக நாவலர்) பார்சிவல் என்னும் பாதிரியாருக்குப் பண்டிதராயிருந்த பையில் மொழி பெயர்க்குங் காலத்தில், அந்தப் பையில் சென்னப்பட்டணத்திலும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வந்தது. பாதிரியாருக்கு, தமது சபையார் சென்னப்பட்டணத்தாருடைய மொழி பெயர்ப்பை ஏற்பார்களோ, அன்றித் தம்முடைய மொழி பெயர்ப்பை ஏற்பார்களோ என்னுஞ் சந்தேகமிருந்தது. ஆதலினாலே தம்முடைய மொழிபெயர்ப்பு முடிந்தவுடன் அதனைச் சென்னப்பட்டணத்திலுள்ள சபையாருக்குக் காட்டக் கொண்டு போனபொழுது பாதிரியார் இவரையுங்கூட அழைத்துக்கொண்டு போயிருந்தார். சென்னப்பட்டணத்திலே மொழி பெயர்த்தவர்கள் தங்கள் மொழி பெயர்ப்பே சரியானதென்றும், யாழ்ப்பாணத்தார் மொழிபெயர்ப்புத் தவறுடையதென்றும் பொருமையினால் வாசித்தார்கள். அப்போது சபையார் இதனைத் தீர்க்குமாறு, அங்கே சிறந்த வித்துவானாயிருந்த மகாலிங்கைய ரென்பவரை மத்தியக் கராக நியமித்தார்கள். அவர் பார்சிவல் பாதிரியாருடைய மொழிபெயர்ப்பே மிகச் சிறந்ததென்று பாராட்டினதுமன்றி யாழ்ப்பாணத்தில் இவ்வளவு சிறந்த தமிழ் உண்டாவென்றும் ஆச்சரியப்பட்டார். இம்மொழி பெயர்ப்பையே சபையார் கள் மெச்சிப் புகழ்ந்து அச்சிடுவித்தனர்.” —ஆறுமுக நாவலர் சரித்திரம் (த. லைலாசம் பிள்ளையால் எழுதப்பட்டது. பக்கம் 10-11.)

தொண்டருதவியை நாடினார். அக்கருத்தை ஆதரித்துத் தமிழகத்திலமைந்த ஒவ்வொரு கிருஸ்தவ சங்கமும், தக்க தமிழறிஞர் ஒருவரைத் தேர்ந்து மொழிபெயர்ப்புக் கழகத்திற் பணிசெய்ய அனுப்பியது. இங்ஙனம் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்ற பன்னிருவருள் கால்டுவெல் ஐயரும் ஒருவராய் விளங்கினார். அக்கழகத்தின் தலைவராயமைந்த பவர் திருவருளை முன்னிட்டுத் தொடங்கிய அரும்பணி பதினொருண்டுகளில் முற்றுப் பெற்றது. தமிழறிஞர் பன்னிருவர் அப்பணியிலே தலைப்பட்டாரேனும் வேலை முடியுமளவும் எஞ்சாத ஊக்கத்துடன் நெஞ்சாரப் பணிசெய்த தொண்டர் மூவரேயாவர். அவருள் தலை சிறந்தவர் கால்டுவெல் ஐயர் என்று கூறுதல் மிகையாகாது. பத்தாண்டுகளுக்கிடையே, குற்றால மலையிலும் கொடைக்கானல் குன்றிலும் நான்கு கழகக்கூட்டங்கள் நிகழ்ந்தன. இங்ஙனம் ஒருமையுடன் இருந்து பழுத்த ஆராய்ந்து கழகத்தார் வெளியிட்ட தமிழ் வேதம் பெரும்பாலோரால் நன்றென ஏற்றுப் போற்றப்பட்டது. ஆயினும் தரங்கம்பாடி லாதர் சபையார் பாப்ரீசியர் மொழிபெயர்ப்பே அருமைவாய்ந்தது எனக்கருதி 'அதனையே பாராட்டிப் படிப்பாராயினர். பத்தாண்டுகளாக அருள் மொழிகளையே சிந்தித்து மொழிபெயர்க்கும் பேறுபெற்ற கால்டுவெல் ஐயர் இறைவன் திருவருளை வந்தித்து வழத்தினார்.

பண்டைத் தமிழகம்

பாரத நாட்டின் தென்பாலமைந்த தமிழ்நாடு தொன் னெடும் புகழ்வாய்ந்ததென்று தெளிந்த கால்கெவல் ஐயர் அந்நாட்டின் பழம் பெருமையைப் பலவகைச் சான்று களால் நிறுவக் கருதினார். பாண்டி நாட்டில் சிறந்து விளங்கிய தமிழ்ப் பாவலரிடம் அந்நாட்டின் பழமை குறித்து வினவியபோது, அன்னார் பைந்தமிழ் நாடு படைப்புக் காலந் தொட்டு வருவதென்றும், மூன்று கவடாய் முனைத்து எழுந்த தமிழகத்தின் மூலம், பழம்பதியாய பாண்டிநாடே யென்றும் வழக்காற்றில் வந்த கதைகளை விரித்துரைத்தார் கள். அவர்கள் கூறிய கதைகளில், புனைந்துரையும் பொரு ளுரையும் கலந்திருக்கக் கண்டு 'மறைவாக நமக்குள்ளே பழங்கதைகள் சொல்வதில் ஓர் மகிமையிலலை' என்று கால்கெ வல் அறிஞர் கருதினார். தென் கடற்கரையில் தூர்ந்து கிடந்த சிற்றுார்களையும், ஆங்காங்கு அகப்பட்ட பழங்காசு களையும் அவர் ஆராய்ந்தபோது பழந்தமிழ் நாடு கலந்தரு செல்வத்திற் களித்திருந்த திருநாடென்று தெளிந்தார்; பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்பு கலத்தினும் காலினும் வாணிகஞ்செய்த பிறநாட்டார் எழுதிய நூல்களில் தமிழ் நாட்டைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் கிடைத்தல் கூடும் என்று எண்ணி அந்நூல்களைத் துருவினார்; முற்காலத்தில் கடல் வாணிகத்தில் ஒப்பாரும் மிக்காரும் இன்றி உயர்வுற்றிருந்த பின்சியரும், திரைகடல் ஓடித் திருவினைத்தேடிய யவனரும் எழுதிப்போந்த குறிப்புக்களை ஆராய்ந்தார். அவ்வாராய்ச்சி யின் பயனாக இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகத்தின் நிலைமை அவர்க்கு இனிது விளங்குவதாயிற்று.

தமிழகம் என்று முற்காலத்தில் வழங்கிய தமிழ் நாடு நெடியோன் மலையை வடஎல்லையாகவும், குமரியாற்றைத் தென் எல்லையாகவும் கொண்டு திகழ்ந்ததென்று தொல்லாசிரியர் கூறிப்போந்தார். ஆயினும், செந்தமிழ்ப் பனுவலாய சிலப்பதிகாரம் எழுந்த காலத்து குமார்க்கடலே தமிழகத்தின் தென்னெல்லையாக அமைந்ததென்பது “நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் பௌவமும் தமிழ் வரம்பறுத்த தண்புனல் நாடு” என்னும் அடிகளால் அறியப்படும். முற்காலத்திருந்த குமரியாறும், அவ்வாற்று நீரால் வளமுற்ற நிலப்பரப்பும் ஆழிவாய்ப்பட்டழிந்தபின்னர் குமார்க்கடலே தென் எல்லையாழிற்றென்று அவ்வடிகளுக்கு உரையெழுதிய அடியார்க்கு நல்லார் தெளிவுற விளக்கிப்போந்தார். இங்ஙனம் குறுகி நின்ற தமிழகத்தின் பெருமையைப் பண்டையவனர் குறிப்புக்களாற் கட்டுவெல் றீயர் நன்கு விளக்கியுள்ளார்.

பழந்தமிழகத்தின் அங்கங்களாயமைந்த முந்நாடுகளையும், முற்கால யவன வணிகர் நன்கறிந்திருந்தார்கள். சேர நாட்டில் கறிவளம்* படைத்த குட்ட நாட்டையும், கலவளம் படைத்த முசிரித் துறையையும், தொல்புகழ் வாய்ந்த தொண்டித் துறையையும், கன்னியின் காவலிலமைந்த குமரித் துறையையும், கோட்டாறு, கரூர் முதலிய உள்நாட்டு ஊர்களையும், அன்றார் குறித்துள்ளார்கள். பழம்பதியாய பாண்டி நாட்டில் முத்தமிழ் முனிவர் வாழும் மலையென்று தமிழ் மக்கள் போற்றும் பெருமை வாய்ந்த பொதிய மலையையும், அம்மலையினின்றிழிந்து அழகுறத் தவழ்ந்து செல்லும் பொருளை ஆற்றையும், அவ்வாறு கடலொடு கலக்கும் இடத்திலமைந்திருந்த கொற்கைத் துறையையும், யவனர் குறித்துள்ளார்கள். இன்னும் ஓபந்தமிழ் மொழியைப் பண்ணுறத் தெரிந்து ஆய்ந்த பாண்டியர் தலைநகராய மதுரைமாநகரையும்,

சோழநாட்டின் உயிரென விளங்கும் காவிரியாற்றையும், அந்நாட்டின் பழைய தலைநகராய உறையூரையும் யவனர் நன்கு அறிந்திருந்தார்கள்.

இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னமே இந்நாட்டில் வழங்கிய தமிழகம் என்னும் சொல்லை யவனர் “தமிரக” என்று சிதைத்துத் தம் குறிப்புக்களில் எழுதிப் போந்த முறை அறியத்தக்கதாகும். ‘ழ’ கரம் திராவிட மொழிக் குரிய சிறப்பொலி யாதலால் அவ்வொலித்திறத்தினை உள்ள வாறுணர்ந்து தம்மொழிகளிற்குறிக்க இயலாத மேலை நாட்டு வணிகர் அதனை ‘ர’ கரமாகச் சிதைத்து வழங்கு வாராயினர். ஆதியில் திராவிட இனத்தைச் சேர்ந்த எல்லா மொழிகளிலும் வழங்கிய ‘ழ’ கரம் இப்பொழுது மலையாளம், தமிழ் ஆகிய இருமொழிகளிலேயே காணப்படுகின்றது. செவ்வையாக ஒலிப்பதற்கு நாவின் சுழற்சியும், முயற்சியும் வேண்டற்பாலதாய முகர ஒலி ஏனைய திராவிட மொழிகளில் இறந்து பட்டது. ஆயினும் பழைய ஒலிவளம் போற்றும் பான்மை வாய்ந்த தமிழும் மலையாளமும் அவ்வொலியின் பண்பறிந்து பாதுகாக்கின்றன.

பழந்தமிழ் நாட்டுப் பொருள்கள் கடல் கடந்து பிற நாடுகளிற் போந்து பெருமையுற்ற பான்மையைப் பண்டையவனர் குறிப்புக்களிற் பரக்கக் காணலாம். குறிஞ்சிநிலப் பொருளாய ஆரமும் அகிலும், தோகையும் மிளகும்,* தும்பிக்கொம்பும், மருத நிலப் பொருளாய அரிசியும், நெய்தற் பொருளாய முத்துமீ, கலமேறிச் சென்ற பொருள்களுட் சிறந்தனவாம். சேர் நாட்டிலமைந்த, முசிரித்துறையை

*“Tamil land had the good fortune to possess three precious commodities not procurable elsewhere, namely pepper, pearls and beryls. Pepper fetched an enormous price in the markets of Europe and was so highly prized that when Alaric, the Goth levied his war indemnity from Rome in A.D. 409 his terms included the delivery of 3,000 pounds of pepper.”—E. H. I. 461.

வந்தடைந்த யவனர் கலங்கள் செம்பொன்னைச் சொரிந்து கருங்கறியை அள்ளிச் சென்றன.* சோழநாட்டில் அமைந்த பூம்புகார்த் துறைமுகத்தில் வாணிகங் கருதி வந்தடைந்த யவனர் தமிழ் மக்களொடு கலந்திருந்துறைந்தார்கள். ஏற்ற மும், இறக்கமும்[†] இடையறாது நிகழ்ந்த அத்துறைமுகத் தில் மருதநிலப் பொருளாய அரிசி மரக்கலமேறிச் சென்றது போலும். பாண்டி நாட்டுக் கொற்கைத் துறையிற் குளித்த முத்து, பிற நாட்டு மன்னர் முடியிலும், மாதர் அணியிலும் அமைந்து இலங்குவதாயிற்று. பழைய ஈபுரு மொழியில் வழங்கும் துகி யென்னும் சொல், தமிழ்த் 'தோகை'யின் சிதைவென்றும், மேலை நாட்டுச் செம்மொழிகளுட் சிறந்த கிரீக்கு மொழியில் அருசா என்று வழங்கும் சொல் தமிழ் அரிசியின் சிதைவென்றும் கரட்டு வெல் ஐயர் கண்டு உணர்த்தினார்.

பண்டைத் தமிழ் நாட்டில் செழித்து விளங்கிய முத் துறைகளின் அமைப்பும் அறியத்தக்கதாகும். மேல்கரையை மேம்படுத்திய முசிரித்துறை, பெருமலை விலங்கிய பேரியாறு கடலொடு கலக்குமிடத்தில் அமைந்திருந்தது. புகழ்பூத்த பூம்புகார்த் துறைமுகம் காவிரியாறு கடலொடு கலக்குமிடத் தில் களித்திலங்கிற்று.† முத்தமீந்த கொற்கைத் துறைமுகம்

* "In the early centuries of the Christian era two of the principal ports at which trade in pepper and other rarities was carried on were Muziris, the modern Cranganore, at the mouth of the Periyar and Bakarai or Vakkarai the landing place for Kottayam."—E. H. I. 447.

§ ஏற்றம்—ஏற்றமதி; இறக்கம்—இறக்குமதி.

† "The Principal Chola port was Kaveripatnam situated at the northern mouth of the Kaveri river. This once wealthy city in which the king maintained a magnificent palace and foreign merchants found residence agreeable and profitable has vanished, and its site lies buried under deep sand-drifts."—E. H. I. 481. §

பொருளையாறு கடலொடு கலக்குமிடத்திற் பொருந்தியிருந்தது.

மேலை நாட்டு அறிஞர் எழுதிப்போந்த செய்திகளால் தமிழகத்தின் பண்டைப் பெருமையை நிறுவிய கால்டிவெல் ஐயர், முற்காலத்தில் வள்முற்றிருந்த பழந்துறைமுகங்களைத் துருவி அறியத்தொடங்கினார். சேர நாட்டுத் துறைகளையும், சோழ நாட்டுத் துறைகளையும் ஆராய்ந்தறிவதற்குப் போதிய வாய்ப்பின்மையால், பாண்டி நாட்டுப் பழந்துறைகளையேனும் பார்த்தறிய ஆர்வமுற்றார்; யவன ஆசிரியர் இருவர் குறிப்பிற்கண்ட 'கொல்கை'த் துறை பழந்தமிழ் நூல்களிற் கண்ட கொற்கையாகவே இருத்தல் வேண்டுமென்று கருதினார்; பாண்டி நாட்டை ஆண்ட மன்னன் 'கொற்கைக் கோமான்'† என்றும், 'கொற்கைத் துறைவன்' என்றும் குறிக்கப்படுதலால் கொற்கை ஒரு சிறந்த துறைமுகமாக முற்காலத்தில் திகழ்ந்திருக்க வேண்டுமென்று துணிந்தார்; பிற்காலத்தில் கொற்கைத் துறையினின்றும் கடல் விலகிச்சென்ற காரணத்தால் அத்துறை முன்னைப் பெருமை இழந்ததென்று எண்ணினார்; அடுப்பாரும் எடுப்பாரும் இன்றி அடங்கியிருந்த கொற்கைக்குச் சென்று ஆண்டு அழிந்து கிடந்த அடிப்படைகளையும், அண்மையிலமைந்த சிற்றூர்களின் பெயர்களையும் ஆராய்ந்தார். கொற்கையின் அருகேயிருந்த அக்கசாலை என்னும் சிற்றூரின் வரலாற்றை வினவியபொழுது, பழைய மன்னர்கள் பொற்காசு முதலிய நாணயங்கள் ஆண்டுச் செய்தார் என்று அவ்வூரார் உரைத்த செய்தி அக்கசாலை* யென்னும் சொல்லின் பொருளொடு அழகுறப் பொருந்தி நிற்கக் கண்டுகால்டிவெல் ஐயர் அளவிறந்த ஊக்குமுற்றார். கொற்கை

† 'கொற்கைக்கோமான் கொற்கையும் பெருந்துறை வைகறை மலரும் வெய்தல்போலத் தகை பெரிதுடைய காசலி கண்ணே'

—ஐங்குறுநாறு; வெய்தற்பத்தி.

* அக்கசாலை - Mint.

யின் மணலுள் மூழ்கி மறைந்து கிடக்கும் பொருள்களை அகழ்ந்தெடுத்து ஆராயின் அத்துறையின் பழம் பெருமை விளங்குமென்று கருதி, சில கூலியாட்களை அமர்த்திக் கொண்டு அம் மூதூரினுள்ளே சென்றார். மல்லர்போல் அமைந்த ஆட்களின் ஊக்கத்தையும், அவர்கையில் அமைந்த கூந்தலும் முதலிய கருவிகளையும், ஆங்கிலப் பாதிரியாரின் ஆர்வத்தையும் கண்ட கொற்கை வாசிகள் மனம் பதைத்தார்கள்; முன்னோர் பாடுபட்டுத் தேடிப் புதைத்து வைத்திருந்த பொருள்களைப் பறித்தெடுத்துச் செல்லும் கருத்துடன் பாதிரியார் புறப்பட்டார் என்று கருதினார்கள்; முன்னையோர் புதைத்துவைத்த பொருள் பூதத்தின் காவலில் அமைந்த தென்றும், அப்புதையற் பொருளை எவரேனும் புரட்டி எடுக்க முயன்றால் காவற் பூதம் கிளர்ந்தெழுந்தி, கொற்கை வாசிகள் அனைவரையும் கொன்றழிக்கும் என்றும் எண்ணி நடுங்கினார்கள். இத்தகைய பாமர மக்கள் தம் முயற்சியைத் தடுக்க முயல்வர் என்று முன்னமே அறிந்திருந்த கால்பெவல் ஐயர், பொருளை நாட்டுக் கலெக்டரிடம் தம் கருத்தை அறிவித்து அவர் சேவகர் ஒருவரை உடனழைத்துச் சென்றிருந்தமையால் கொற்கை வாசிகள் கூடி எதிர்க்கக் கூசினின்றார்.

ஆயினும் பழுத்த முதுமைவாய்ந்த ஒருவர் கால்பெவல் ஐயர் தங்கியிருந்த கூடாரத்திற் புகுந்து, முன்னுளிற் புதைய லெடுக்க முயன்று புன்மையுற்ற வெள்ளையர் வரலாற்றை விரித்துரைப்பாராயினார். பல்லாண்டுகட்கு முன்பு பொருளை நாட்டுக் கலெக்டர் ஒருவர் கொற்கையிற் பெரும் புதையில் உண்டென்று கேள்வியுற்றுப் பரிவாரங்களோடு அவ்வூரருகே போந்து பாடிவிடமைத்து முற்றும் சோதிக்கப் பணித்தார் என்றும், அப்பெரும் பணியில் ஈடுபட்ட கூலியாட்கள் அங்கு மிங்கும் தோண்டித் துருவி அந்திமாலையில் அரும் புதையலைக் கண்டபோது கை சோர்ந்து மெய் தளர்ந்து மயக்கமுற்று

ரென்றும், மறுநாட்காலையிற் புதையலைப் பெயர்த்தெடுக்கக் கருதிய கலெக்டர், சேவகர் சிலரை அவ்விடத்திற் காவல் வைத்துத் தம் கூடாரத்திற்சென்று உறங்கினாரென்றும், காலையிற் கண்விழித்த கலெக்டர் துரை கூடாரத்தோடு பாளையங்கோட்டையி லமைந்த தம் பங்களாவில் படுத் திருக்கக் கண்டாரென்றும், பகல் முழுதும் கை வருந்த உழைத்துத் தோண்டிய குழியும் சிக்கென அடைபட்டிருந்த தென்றும், அன்றோடு அத்துரை புதையல் தேடும் பொல் லாப் பணியை விட்டொழித்தாரென்றும் கொற்கை முதிய வர் கூறிமுடித்தார். அக்கதையை ஆதரிக்கக் கருதிய மற் றொரு பெரியவர் பக்கிள் துரை* காலத்தில் நிகழ்ந்த அற் புதச்செயலொன்றை அறிவிக்கத் தொடங்கினார். பெருங் கருணை வாய்ந்த பக்கிள் துரை பழங்காலின் சிலபாகங்களை அகழ்ந்து துருவிப் புதைந்துகிடந்த பொருள்களைக் காண விழைந்தாரென்றும், அப்பணியில் ஆறுமுகமங்கலப் பெரியா ரொருவர் துரைக்குத் துணைபுரிந்தாரென்றும், முதல் நாள் வேலை முடிந்த போது, இருவரும் தத்தம் இடத்திற்கு இளைப் பாறச் சென்றாரென்றும், கண்ணயர்ந்து உறங்கிய ஆறுமுக மங்கலப் பெரியார் கனவில் வீராவேசமுற்ற பூதமொன்று விகார வடிவத்தில் தோன்றி வெருட்டி மறைந்ததென்றும், கனவை நனவாகவே கருதி அவர் திடுக்கிட்டிக் கண்விழித்த பொழுது காலும் கழுத்தும் கட்டுண்டு கிடந்தார் என்றும், வீட்டிலுள்ளார் கட்டறுத்துவிட்ட பின்னர் பக்கிள் துரை க்கு உதவிபுரியும் கருத்தை அவர் விட்டொழித்தாரென்றும், முதியவர் விரித்துரைத்தார். இரு கதைகளையும் கேட்டு இன் புற்ற கால்டுவெல் ஐயர், பூதங் காக்கும் புதையலருகே தாம் போவதில்லையென்று வாக்களித்தார். அவ்வுரை கேட்டு ஆறுதலுற்ற ஊரார் ஒருவாறு தடையை கெழித்து வேலை செய்ய விடை கொடுத்தார்கள்.

* இவர் திருநெல்வேலி கலெக்டராக இருந்தார்.

பணியாளர் கொற்கையிற் சில இடங்களைத் தோண்டிய பொழுது, ஆறடி மண்ணின் கீழ் மணற்பாறையும், அப்பாறையின் அடியில் ஓரடி ஆழத்தில் கடற்கரைக் குறுமணலும் அமைந்திருக்கக் கண்டார்கள். மேற்பரப்பி லமைந்த மண்ணைத் தோண்டியபொழுது கடற் சங்குகளும், சிப்பிகளும், அம்மண்ணுள் மூழ்கி மறைந்து கிடந்தன. ஆறடி மண்ணின் கீழ் அமைந்த மணற் பாறையின் பரப்பே முற்காலத்திற் கடற்கரையாக இருந்திருக்கவேண்டும் என்றும், ஆற்று நீரிற் கலந்து வந்த மண்ணும் மணலும் துறைமுகத்திற் படிந்து நாளடைவிற் கடலைத் தூர்த்தன வென்றும், அவ்விதம் படிந்த மண்ணால் அழுத்தப்பட்ட அடிமணல் கடினமுற்று ஓரடிப்பாறையாக உறைந்ததென்றும் கால்பி வெல்ஃயர் அறிந்துமகிழ்ந்தார். இப்பொழுது கடல்கொற்கையினின்றும் ஐந்து மைல் தூரத்தில் அமைந்துள்ளது.

இன்னும், கொற்கைக்கும் கடலுக்கும் இடையே உள்ள கழிக்கானலில் பழங்காயல்* என்னும் சிற்றூர் அமைந்திருக்கின்றது. பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டிற் போந்த 'மார்க்கப்போலோ'† என்னும் வெனிசிய அறிஞரது குறிப்பிற்கண்ட காயல் பழங் காயலாக இருத்தல் கூடும் என்றெண்ணி ஃயர் அவ்வூரை முற்றும் சுற்றி ஆராய்ந்தார்; காயலும் முன்னாலில் கடற்கரையில் துறைமுகமாக இருந்திருக்க வேண்டுமென்று தெள்ளிதின் உணர்த்திய அடையாளங்களை ஆங்காங்கு கண்டு களிப்புற்றார்; கொற்கைத் துறையைக் கைவிட்டு அலை கடல் விலகியபொழுது காயல் துறைமுகமாகிச் செழுமையுற்றதென்று கருதினார். கொற்கைக்கு நேர்ந்த கதியே பின்பு காபுலுக்கும் நேர்ந்தமையால் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் தமிழகம் போந்து வாணிகம் செய்த போர்ச்சுகீசியர் காயலைக் கைவிட்டுத் தூத்துக்குடியைத்

* புன்னைக்காயல் என்ற பெயரும் உண்டு.

† Marco-Polo's Travels.

துறைமுகமாகத் திருத்தி அமைத்தார்கள். பொருளையாரும் பெருங் கடலும் இடையறாது போர்புரியும் இடத்தைவிட்டு விலகியுள்ளமையால் தூத்துக்குடி தூர்ந்தொழியாது இன்று காறும் பொருளை நாட்டில் சிறந்த துறைமுகமாக நின்று நிலவுகின்றது.

இங்ஙனம் மூவாயிரம் ஆண்டுகட்குமுன்னரே வாணிகத் துறையில் வளமுற்றிருந்த பழந் தமிழ் மக்கள், கடல் கடந்து பிற நாடுகளிலும் குடியேறி வாழ்ந்த பெருமையைக் கால்டுவெல் அறிஞர் ஆராய்ந்து அறிவித்துள்ளார்; சிங்களம், புட்பகம், சாவகம் முதலிய தீவகங்களிலும், காழகம் முதலிய வளநாடுகளிலும் தமிழ் மக்கள் குடியேறி வாழ்ந்த தன்மையைக் குறித்துள்ளார்; ஈழ நாட்டுப் பழைய வரலாற்றை எடுத்துரைக்கும் மகாவம்சம் என்னும் சரித்திர நூலைத் துணைக்கொண்டு சிங்கள நாட்டிற்கும் தமிழ் நாட்டிற்கும் தொன்று தொட்டிருந்த தொடர்பினை விளக்கியுள்ளார்; சிங்கள நாட்டுச்சிறந்த மன்னராய் விசயன் என்பான் பாண்டி மன்னன் திருமகளை மணந்து ஆண்டுதோறும் இருதாராயிரம் ரூபா மதிப்புள்ள சங்கும் முத்தும் பாண்டி மன்னர்க்குச் சேர்ப்பித்தானென்றும், அம் மன்னன் காலத் திற்குப் பின்பு 'பாண்டு வம்ச தேவன்' என்பான் பட்டம் பெற்றான் என்றும் மகாவம்சத்திற் குறிக்கப்பட்டிருந்த லால், பாண்டி நாட்டிற்கும் ஈழ நாட்டிற்கும் பண்டை உறவு உண்டென்று காட்டினார். இன்னும் தாளாண்மையிற் சிறந்த தமிழ் மக்கள் நாற்றிசையும் போந்து, நலமார்ந்த இடங்களைக் கவர்ந்து, செழுமையுற்று வாழ்ந்துவருதலால் தமிழரைக் கீழ் நாட்டுக் கிரீக்கர் என்று கூறுதல் மிகையாகாதென்று கால்டுவெல் ஐயர் கூறும் புகழுரை பொருளுரையே என்பது ஆராய்ந்தறிவார்க்கு இனிது விளங்கும்.*

* "In short wherever money is to be made, wherever a more apathetic or a more aristocratic people is waiting to be pushed aside, thither swarm the Tamilians, the Greeks or Scots of the East, the least superstitious and the most enterprising and persevering race of Hindius."—C. G. Int. 7.

தென்னாட்டு மொழிகள்

பாரத நாட்டில் வழங்கும் மொழிகள் யாவும் ஆரிய வகுப்பைச் சேர்ந்தனவே என்று ஐரோப்பிய மொழி நூலறிஞர் ரெடுங்கால்ம் கருதியிருந்தார்கள். பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் நேப்பாள நாட்டிற் பெரும்புகழ் வாய்ந்து விளங்கிய ஹாட்சன்* என்னும் அறிஞர், மத்திய இந்தியாவிலும் தென்னிந்தியாவிலும் வழங்கும் மொழிகளிலமைந்த சொற்களைத் தொகுத்தும் வகுத்தும் ஆராய்ந்து ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் வெளியிட்டார். அவற்றைக் கருத்தூன்றிக் கற்ற ஐரோப்பிய அறிஞர், ஆரிய இனத்தைச் சேராத மொழிகளும் பாரத நாட்டில் உண்டென்று கண்டார்கள். பம்பாய் நகரத்தில் பல்லாண்டு நீதிமன்றத் தலைவராக வீற்றிருந்த 'பெறி' யென்னும் பெரியார் வட இமயம் முதல் தென்குமரி வரை வழங்கும் மொழிகளின் பரப்பையும் சிறப்பையும் ஆராய்ந்து தாம் கண்ட உண்மைகளைக் கட்டுரைகளின் வாயிலாக வெளிப்படுத்தினார்.

* "He (Dr. Hodgson) gave comparative vocabularies of all the Indo-Chinese languages spoken in India and the neighbouring countries and of the Munda and of the Dravidian forms of speech. These he compared with many languages of Central Asia in the search of one common origin for the whole. So far as I am aware he was the first Englishman to use the term Dravidian for the languages of Central and Southern India, but he included under that term not only the Dravidian languages proper but also those of an altogether different family—the Munda. It is true that he failed to establish his favourite theory of a common origin for all the languages explored by him, but this hardly diminishes the value of his writings which contain a mass of evidence on the aboriginal languages of India that has never been superseded."—L. S. Vol. 31.

வடநாட்டில் வழங்கும் மொழிகள் ஆரிய வகுப்பைச் சேர்ந்தனவென்றும், தென்னாட்டில் வழங்கும் மொழிகள் தமிழ் வகுப்பைச் சேர்ந்தனவென்றும் அவர் அறிந்துணர்த்திய கொள்கை ஐரோப்பிய நல்லறிஞர் கருத்தைக் கவர்வதாயிற்று.

இங்ஙனம் விரிந்த மலைக்குத் தென்பாலமைந்த மொழிகளின் தன்மையை வட இந்திய மொழி நூலறிஞர் ஆராய்ந்து வருகையில் தென்னாட்டு மொழிகளைக் கற்றுணரும் கடமை பூண்ட ஐரோப்பிய அறிஞர் சிலர், திராவிட நாட்டிற் போந்து திறம்பட உழைக்கத் தலைப்பட்டார்கள். கேரள நாட்டில் வழங்கும் மலையாள மொழியைக் 'குந்தார்த்தர்' என்னும் ஜெர்மானியப் புலவர்* செவ்வனம் கற்றறிந்தார். கருநாடக நாட்டில் வழங்கும் கன்னட மொழியைக் 'கிட்டல்' என்னும் கலைவாணர் முட்டலுத்துணர்ந்தார். ஆந்திர நாட்டில் வழங்கும் தெலுங்கு மொழியைப் 'பிரௌன்' முதலிய பெரியார் துருவியறிந்தார். நீலகிரியில் வாழும் தோடர் மொழிச் சொற்களைப் போப்பையர் திரட்டித் தந்தார். இங்ஙனம் ஒவ்வொரு தென்னிந்திய மொழியை ஒவ்வொருவர் ஆராய்ந்து தத்தம் முடிவுகளைக் கட்டுரை வாயிலாக வெளிப்படுத்திக்கொண்டிருந்த பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் கால்டுவெல் அறிஞர் தென்னாட்டில் தோன்றினார்.† தமிழ் மொழியிலுள்ள நூல்களை முறையாகக் கற்றறிந்தார்; மொழி

* Dr. Gundert.

† "From the time of my arrival in India but especially from the time of my arrival in Tinnevely, I set myself to the study of Indian Philology, Ethnology and History. I procured the best books that were attainable and learned German that I may be able to make use of the vast stores of Indian learning accumulated by German scholars. It was my chief aim to be perfectly accurate and no one who has not made trial of it can realise the amount of labour and care involved in the endeavour to secure perfect accuracy in philological, ethnological and historical statement."—C. R. 149.

நூலாராய்ச்சித் துறையில் முன்னணியில் நின்ற ஜெர்மானிய அறிஞர் இயற்றிய நூல்களைச் செவ்விதின் உணருமாறு அம் மொழியையும் நன்கு பயின்றார்.

பழந்தமிழ்ச் சொற்களைப் பழங்கன்னடச்* சொற்களோடும் ஆதி ஆந்திரச் சொற்களோடும் ஐயர் ஒத்துநோக்கிய பொழுது நூற்றுக் கணக்கான இயற்சொற்களின் தாதுக்கள் மும்மொழிகளிலும் ஒன்று பட்டிருக்கக் கண்டார்; மேலே நாட்டு மொழி நூல்களிற் கண்ட தெள்ளிய ஆராய்ச்சி முறைகளைத் துணைக்கொண்டு தென்னிந்திய மொழிகளைத் துருவத் தொடங்கினார். அவ்வாராய்ச்சியின் பயனாகத் திராவிடமொழிகளின் இலக்கணக் கூறுகளும், சொல்லாக்க முறைகளும் அடிப்படையான ஒற்றுமை யுடையனவாக விளங்கக் கண்டு அகமகிழ்ந்தார். பதினேற்தாண்டுகளாக அத்துறையில் இடையறாதுழைத்து 'தென்னிந்திய மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்' என்னும் பெயரால் திராவிட மொழிநூலை வெளியிட்டார். இந் நூலை இன்றுகாறும் திராவிட மொழித்திற முணரக் கருதும் அறிஞர்க்கு உற்றதுணையாக நின்று உதவுவதாகும்.

தென்னிந்திய குடும்பத்தில் ஆறு மொழிகள் திருந்திய மொழிகள் என்றும், ஆறு மொழிகள் திருந்தாத மொழிகள் என்றும் காட்டுவெல் ஆசிரியர் திறம்படக் காட்டிப் போந்தார். தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளுவம், குடகு என்னும் ஆறும் திருந்திய மொழிகளாம். நீலகிரியில் வாழும் தோடர் மொழியும், கொண்ட வனத்தில் வாழும் கொண்டர் மொழியும், ஓரிச நாட்டில் வரமும் கூவர் மொழியும், நாகபுரியில் வாழும் ஓரியர் மொழியும், ராசமால் கிரியில் வாழும் மேலர் மொழியும் திருந்தாத திராவிட மொழிகளாம். இன்னும் இந்திய காட்டின் வடமேற் கெல்லைப்புறத் தமைந்த பெலுச்சிஸ்தானத்தில் வழங்கும் பிராகி மொழியும்

* பழங்கன்னடம் ஹளகன்னட எனப்படும்.

திராவிட குடும்பத்திற் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. பாரசீக இனத்தைச் சேர்ந்த மொழிகள் வழங்கும் எல்லைப்புறத்தில் திராவிட மொழியாய் பிராகி நெடுங்காலமாக நிலைத்து நின்று வழங்குதலால், முற்காலத்தில் திராவிட மக்கள் ஆசியாவின் நடுப்பாகத்தினின்று வடமேற்குக் கணவாய்களின் வழியாகச் சிந்துநதிக்கரையிற் குடியேறி வாழ்ந்து, பின்புபாரதநாடுமுழுதும் பரவினார் என்று கால்டுவெல் ஐயர் கருதுவாராயினர்.

தென்னிந்திய மொழிகளுள் மலையாளம் தமிழொடு நெருங்கிய தொடர்புடையதாய் நெடுங்காலம் தாயை விட்டகலாத சேய் போல் ஒத்து வாழ்ந்த தென்றும், பிற்காலத்தில் ஆரியச் சொற்களையும் போக்குகளையும் தழுவித் தன்மையால் தற்கால மலையாளம் முற்கால மலையாளத்தினின்று வேறுபட்டு வழங்கலாயிற்றென்றும் ஆசிரியர் தக்க சான்றுகளால் நிறுவியுள்ளார்; அங்ஙனமே தெலிங்கும் கன்னடமும் ஆரியச் சொற்களை அளவின்றி ஏற்று வழங்கத் தலைப்பட்டமையால், தற்காலத் தெலுங்கும் கன்னடமும் ஆரிய மொழியின் உதவியின்றித் தனித்தியங்கும் ஆற்றலிழந்துவிட்டன என்று குறித்துள்ளார்; தமிழ்ப்புலவர்கள் தொன்றுதொட்டு இயன்றவரை இயற்றமிழ்ச் சொற்களையே நூல்களிற் போற்றியமைத்தமையாலும், இன்றியமையாத வடசொற்களை ஏற்கும்பொழுது, அவற்றைத் தமிழின் நீர்மைக்கேற்றவாறு வண்ணமுறக் குழைத்து வழங்கி வந்தமையாலும், இன்றளவும் பண்டைத்திறம் குன்றாது தமிழ் மொழி சிறந்தோங்கி வளர்கின்றதென்றும், தமிழ் மொழியில் இன்று வழங்கும் ஆரியச்சொற்களை அகற்றிவிடும் அம்மொழி வளங்குன்றாது செழித்தோங்கித் தழைத்தியங்க வல்லதென்றும் செப்பமாக அறிவித்துள்ளார்.*

* "It is true it would be now difficult for Telugu to dispense with its Sanskrit; more so for Canarese and most of all for Mala-

தென்னாட்டில் வழங்கும் மொழிகளின் சொல் நிலைகளையும் இலக்கணக் கூறுகளையும் ஒத்து நோக்கி நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து திராவிட மொழித்திறமுணர்த்திய பெருமை கால்டுவெல் அறிஞர்க்கே உரிய தாதலின் அவரைத் 'திராவிட மொழி நூலின் தந்தை' யென்று தக்கோர் போற்றுவர். ஒப்பிலக்கணம் ஆங்கில நாட்டில் வெளியிடப்பட்டபோது அந்நாட்டு அறிஞரனைவரும் அதன் அருமையறிந்து பாராட்டினார்கள். அதுகாறும் சில மொழிகளையே சீர்தூக்கிக் கற்று வந்த மொழிநூற் புலவர்கள் 'கற்றது கைம் மண்ணளவு கல்லாத துலகளவு' என்றறிந்து உலகில் வழங்கும் பிற மொழிகளையும் ஆராயத் தொடங்கினார்கள். கால்டுவெல் அறிஞர் காட்டிய நெறியைக் கடைப்பிடித்து 'பிளீக்' என்னும் மொழிநூற் புலவர் தென் ஆப்பிரிக்காவில் வழங்கும் மொழிகளை ஆராய்ந்து 'தென் ஆப்பிரிக்க மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம்'* என்னும் பெயரால் ஓர் அரிய நூல் இயற்றினார். இங்ஙனம் மொழிநூல் உலகிற்குப் புது நெறிகாட்டிய கால்டுவெல் அறிஞர்க்குக் கிளாஸ்கோ சர்வகலா சங்கத்தார் 'டாக்டர்' என்ற கௌரவப்பட்டம் வழங்கினர். இருபது ஆண்டுகட்கு முன்னமே அக் கலாசாலையில் கிரீக்கு மொழி பயிற்றிய பேராசிரியர் இளங் கால்டுவெலின் உள்ளத்தில் ஊன்றிய மொழிநூல்வித்து முளைத்தெழுந்து, துருவார் வார்த்த நன்னீரால் துளிர்ந்தோங்கி வளர்ந்து, திராவிடக் கிளைகளில் விரைந்து படர்ந்து, ஒப்பிலக்கணம் என்னும் செழுங்கனி பயப்பதாயிற்று.

yalam, those languages having borrowed from Sanskrit so largely, and being so habituated to look up to it for help, that it would be scarcely possible for them now to assert their independence. Tamil, however, the most highly cultivated *ab intra* of all Dravidian idioms, can dispense with its Sanskrit altogether, if need be, and not only stand alone but flourish without its aid."—C.G.Int. 45.

* Dr. Bleek's 'Comparative Grammar of the South African languages.'

திராவிட மொழிகளுக்கே சிறப்பாக உரிய பல கூறுகளைக் கால்டுவெல் அறிஞர் ஒப்பிலக்கணத்தில் விளக்கிக் காட்டியுள்ளார்; பெயர்களை உயர்திணையென்றும் அஃறிணையென்றும் திராவிட இலக்கண நூலோர் வகுத்த முறை உலகில் வேறெம்மொழி நூலிலும் காணப்படாத செவ்விய முறையென்று வியந்து புகழ்ந்துள்ளார்; மாநிலத்தில் வாழும் உயிர்களையும் மற்றைய பொருள்களையும் பகுத்துரைக்கும் முறைகள் பலவாயினும் அறிவுடைமையே ஆன்ற நலமெனத் தேர்ந்து பகுத்தறிவு வாய்ந்த உயிர்களே உயர்திணையென்றும், அவ்வறிவு வாய்க்கப்பெறாத மாவும் மாக்களும் மற்றுமுள்ள பொருள்களும் அஃறிணையென்றும், திராவிட நூலோர் கருதிய முறை அவர் அறிவின் செம்மைக்குச் சிறந்த சான்றாகும் என்று காட்டியுள்ளார்.*

இன்னும் ஆரிய மொழியிலும் திராவிட மொழியிலும் வழங்கும் பொதுச் சொற்களைத்தம் ஆரியச்சொற்களையென்று ஒருதலையாகக் கூறுதல் உண்மை காணும். பெருநோக்கத்திற்குப் பொருந்தாதென்பது கால்டுவெல் அறிஞர் கருத்தாகும். இரு மொழிகளிலும் காணப்படும் சொற்களின் தாது நிலை நோக்கி ஆராய்ந்து அவற்றின் பிறப்பு முறை துணிதலே மொழிநூல் முறைக்கு ஏற்றதாகும் என்று இனிது உணர்த்தியுள்ளார்; 'எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும், அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு' என்னும் முது நெறியைத் தழுவி வட மொழியிலும் தென் மொழியிலும் வழங்கும் சொற்களை மொழிநூல் முறைக்

* "This classification of nouns though, not so imaginative as that of the Indo-European and Semitic tongues, is decidedly more philosophical; for the difference between rational 'beings and beings or things which are destitute of reason is more momentous and essential, than any difference that exists between the sexes. ... The peculiar Dravidian law of gender which has now been described would appear to be a result of progressive intellectual and grammatical cultivation."—C. G. 220.

கிணங்க ஆராய்ந்து அவற்றின் பிறப்பையும் சிறப்பையும் காட்டிப் போந்தார்.

தென்னிந்திய மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் என்னும் உயரிய நூலின்கண் அமைந்துள்ள அடிப்படையான கொள்கைகள் அறியத் தக்கனவாம். ஆரிய குடும்பத்தில் தொன்மையும் செம்மையும் வாய்ந்து விளங்கும் வட மொழியைப் போலவே, திராவிட குடும்பத்தில் தொன்மையும் செம்மையும் வாய்ந்து விளங்கும் மொழி தமிழ் மொழி யென்பது ஒப்பிலக்கணக் கொள்கைகளுள் ஒன்றாகும். இன்னும் ஆசிய நாடுகளில் வழங்கும் சித்திய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளுக்கும் தென்னிந்தியாவில் வழங்கும் திராவிட குடும்பத்தைச் சேர்ந்த மொழிகளுக்கும் நெருங்கிய ஒற்றுமை காணப்படுதலால், அவ்விருவகை மொழிகளும் ஒரின்த்தைச் சேர்ந்தனவாம் என்பது மற் றொரு கொள்கையாகும். திராவிட மொழிகள் சித்திய இனத்தைச் சேர்ந்தன என்ற கொள்கையை நிலையிடுதற்குரிய சான்றுகள் அவ்விலக்கண நூலில் எம்மருங்கும் காணப்படும்.

ஆயினும் இக்காலத்து மொழி நூலறிஞர் கால்டுவெல் லீயர் விரித்துரைத்த கொள்கைக்குப் போதிய ஆதாரமில்லை என்றெண்ணுகின்றார்கள். சித்திய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தனவாகக் கருதப்படும் துருக்கியம், மங்கோலியம், துங்கேசியம், பின்சியம் முதலிய மொழிகளின் இலக்கண அமைதிகள் செவ்வையாக ஆராயப்படுமளவும், அவற்றின் மொழித்திறங்குறித்து முடிவாக யாதும் கூறமுடியா தென்பது தற்கால மொழி நூலறிஞர் கருத்தாகும். பாரதநாட்டில் வழங்கும் மொழிகளின் பண்புகளை ஆராய்ந்து எழுதிய பேராசிரியர் ஒருவர்,* தென்னிந்திய மொழிகளை உலகிலுள்ள எவ்வகை மொழிகளோடும் இணைக்க இசைந்தாரல்லர்.

இன்னும் பழந் தமிழ்க் கவிஞர் வாழ்ந்த காலங்களை வரையறுத்துக் கூறுதற்குரிய சான்றுகளுடங்கிய சாசனங்களும் இலக்கியங்களும் கால்டுவெல் ஐயர் காலத்தில் வெளிப்படாமையால் ஒப்பிலக்கண முகவுரையில் தமிழ் இலக்கிய வரலாறு குறித்து எழுதப்பட்டுள்ள கொள்கைகள் இப்பொழுது பழையன என்று கழிக்கத்தக்கனவாம். தமிழ் மொழியில் விழுமிய நூல்கள் எழுந்த காலம் சமணர் தென்னாட்டிற் சிறந்திருந்த காலமேயாகும் என்றும், அக்காலம் பத்தாம் நூற்றாண்டு தொடங்கிப் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டு முற்றுப்பெற்ற தென்றும், பொது மறைபென்று தமிழ் மக்கள் போற்றும் திருக்குறள், பத்தாம் நூற்றாண்டிற்குப் பின்னெழுந்த நூலாகக்கொள்ளத் தக்கதன்றென்றும், கால்டுவெல் ஐயர் கால வரையறை செய்வாராயினர்.* இங்ஙனம் திருவள்ளுவர் காலத்தைக் குறித்தெழுதிய ஆசிரியர், பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டில் பாண்டிநாட்டிற் போந்த மார்க்கப்போலோ எழுதிய குறிப்பிற்கண்ட 'சந்தர்ப்பந்தி' என்னும் பாண்டியன், திருஞானசம்பந்தரால் சைவ சமயத் திற்கு மாற்றப்பட்ட சந்தர்ப்பாண்டியனே யாதல்வேண்டும் எனக்கொண்டு, அப்பெரியார் காலம் பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டென்று துணிந்தார். கால்டுவெல் ஆசிரியர் எழுதிய நூலை ஆதாரமாகக் கொண்ட ஐரோப்பிய அறிஞர் தாம்

* The Kural of Tiruvalluvar.....which is regarded by all Tamilians (and perhaps justly) as the finest composition of which Tamil can boast, is generally regarded not only the best but the oldest Tamil poem in any extent which is now in existence. I think, we should not be warranted in placing the date of the Kural later than the Tenth century A.D..... For these reasons, such as they are, we seem to be warranted in placing the Kural in the Tenth Century A.D. at least. It must be remembered however, as in almost every similar enquiry pertaining to Indian literature, that the reasons for this conclusion possess only a very limited amount of probability and are capable of being overruled by the first discovery of a reliable date or fact.—C.G. Second edition 130-131.

இயற்றிய பெருநூல்களில் அவர் கொள்கையை எடுத்தாண்டு யாண்டும் பரப்பினர். அன்றியும் கால்கெவல் அறிஞரது கருத்தைப் பிறழ்வுணர்ந்து திருக்குறளின் காலம் பத்தாம் நூற்றாண்டே என்று எழுதிப் போந்தார் சிலர். சென்ற ஐம்பதாண்டுகளாக நிகழ்ந்துள்ள ஆராய்ச்சியின் பயனாகத் திருக்குறளின் பழமையும், திருஞானசம்பந்தர் காலமும் செவ்வையாக நிறுவப்பட்டிருப்பினும் ஐரோப்பிய அறிஞர் சிலர், ஒப்பிலக்கண முகவுரையிற்கண்ட பழங் கொள்கையை யே தம் பெரு நூல்களின் வாயிலாகப் பரப்பிவருகின்றார்கள்.* இன்னொரன்ன மாசு துடைத்து ஒப்பிலக்கணத்தைப் பொன்னேபோற் போற்றுதல் தமிழ் மாணவர் கடனாகும்.

* "The period of the prevalence of the Jains in the Pandya Kingdom from the Ninth or Tenth to the Thirteenth Century is justly termed the Augustan age of Tamil literature. To its earlier days is assigned the Naladiar, an ethical poem on the three objects of existence, which is supposed to have preceded the Kural of Tiruvalluvar, the finest poetical production in the whole range of Tamil composition.—*Enc. Brit.* (14th Ed.) 1929.

"The Kural of Tiruvalluvar is considered as one of the gems of Tamil literature. The author is said to have been a Pariah and he cannot according to Bishop Caldwell be placed later than the Tenth Century."—*L.S. Vol. IV*, 301.

பாண்டிப் பழந்துறைகள்

திராவிட மொழிநூலின் அடிப்படை கோவிய கால்டு வெல் ஐயர், பொருளை நாட்டின் வரலாற்றைத் திறம்பட வரைந்துதவிய சிறந்த சரித்திர ஆசிரியராகவும் விளங்குகின்றார்; பாண்டி நாட்டிலமைந்த பழைய சாசனங்களைச் செவ்வையாக உணர்ந்தும், தமிழ் நூல்களிற் கண்ட சரித்திரக்குறிப்புக்களைத் திரட்டியும், சென்னை அரசாங்கத்தாரிடம் இருந்த ஆதரவுகளை ஆராய்ந்தும் பொருளை நாட்டின் சரித்திரத்தை ஆதிமுதல் ஆயிரத்து எண்ணூறு ஆண்டளவும் வரன்முறையாக எழுதி முடித்தார். ஆந்நூலின் பெருமை அறிந்த அரசாங்கத்தார் அதனை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தும் பொறுப்பினை ஏற்றுக்கொண்டதோடு, சரித்திர ஆசிரியர்க்கு ஆயிரம் ரூபாய் மனமுவந்து பரிசளித்தனர். அச்சரித்திர நூலின் முன்னணியில் நின்று பாண்டி நாட்டின் பழம் பெருமை காட்டும் முகவுரை சாலச் சிறந்த பொருளுரையாய்த் திகழ்கின்றது.

தென்பாண்டி நாட்டைவளம்படுத்தும் பொருளை யாற்றின் பெருமையைப் பண்டைப் புலவர் புனைந்துரையானும் பழையவனார் புகழூரையானும் அறிந்து கால்டுவெல் ஐயர் போற்றியுள்ளார். ஆரமும் அகிலும் அடர்ந்து ஒங்கி வளரும் பொதியிலையிற் பிறந்து, மஞ்சலாவும் மலைச்சாரலில் தவழ்ந்து, சான்றோர் மனமெனச் சவியுறத் தெளிந்து செல்லும் பொருளையாறு தென்தமிழ் நாட்டின் உயிர்நிலையாக விளங்குவதாகும். 'பொன் திணிந்த புனல் பெருகும் பொருளையெனும் திருநதி'யைக் குறுமுனிவரது கருணையின்

வடிவாகவே கண்ட பழந் தமிழ்க் கவிஞர் பலர் செஞ்சொற் பாமாலை புனைந்தேத்தி நெஞ்சம் தழைத்தார். இத்தகைய பொருளை யாறு கடலொடு கலக்குமிடத்திக் இலங்கிய கொற்கைத்துறைமுகம் செல்வச்செழுந் துறையாய் விளங்கிய தன்மையால் பாண்டிமன்னரும் மக்களும் அத்துறையைப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்தார்கள். கொற்கைத் துறையைத் தன்னகத்தேகொண்ட வளைகடல், கொற்கைக் குடாக்கடல் என்று பண்டையவன் வணிகரால் பாராட்டப்பட்ட தென்றால் அத்துறையின் பெருமை சொல்லாமலே அமையுமன்றோ? *

முத்தமிழ் நாடுகளுள் சேரநாடு மலைவளம் உடைய தென்றும், சோழநாடு நிலவளம் கெழுமியதென்றும், பாண்டிநாடு கடல்வளம் மடைத்ததென்றும் செஞ்சொற் கவிஞர் கனிந்து பாடிக் களிப்புற்றார். முத்து விளையும் தமிழ் நாட்டை முற்காலத்தில் நாகரிகமுற்றிருந்த ஐரோப்பிய நாட்டரசர்கள் நன்கறிந்திருந்தனர். முதல் தூற்றாண்டில் அரும்புகழ் வாய்ந்து ரோமாபுரியில் அரசுபுரிந்த 'அகஸ்தன்' என்னும் அரசனிடம் பாண்டியன் தூது போக்கினானென்றும், அதன் பண்பும் பயனுமறிந்த யவன் வேந்தன், வரிசை வழுவாது தூதுவர்க்குப் பரிசுவந்தளித்து விடைகொடுத்தனுப்பினு னென்றும் இந்திய வரலாறு அறிவிக்கின்றது. முத்து வணிகத்தால் நேர்ந்த பழக்கமே இவ்வாறு இருபெரு

* "The Greeks came to Kolkoi to purchase pearls, certainly soon after the Christian era, probably many years before and represented it as the Head quarters of the pearl trade. . . . It must have been regarded as a considerable place at that time, seeing that from its name they called the Gulf of Mannar, the Kolchic gulf. This was the Korkai to which all native traditions pointed as the cradle of South Indian civilisation."—I. A. Vol. VII. 80-82.

வேந்தரும் நெருங்கி உறவாடுதற்கு ஏதுவாயிருந்ததென்று சரித்திர ஆசிரியர் கருதுகின்றார்.*

இங்ஙனம் திருமகட்கு உறைவிடமாகத் திகழ்ந்த கொற்கையின் பெருமை நாளடைவில் குன்றுவதாயிற்று. பொருளை ஆற்றின் மண்ணும் மணலும் கொற்கைத் துறை முகத்தைத் தூர்த்துக் கருங்கடலை அத்துறையினின்றும் தூரத்தியது. இற்றைக்கு அறுநூறு ஆண்டுகட்கு முன்பு தமிழகம் போந்த மார்க்கப்போலோ† காலத்தில் காயல் துறை முத்துத்துறையாகவும், வணிகத்துறையாகவும் விளங்கிற்று. ஆண்டு சீன்றும், அரேபியரும் சிறந்த வாணிகம் புரிந்து வந்தார்கள். ‡

காயல் துறைமுகத்தில் பாரசீகநாட்டுப் பரிகள் இறங்கிய பான்மையையும், அவை விலைப்பட்ட முறையையும், பிறநாட்டு வணிகரைப் பாண்டியர் ஆதரித்த பெற்றியையும், மார்க்கப்போலோ விரித்து எழுதியுள்ளார். இன்னும்

* "I regard it as nearly certain that the Indian king who sent an embassy to the emperor Augustus was not Porus but Pandion, the king of the Pandyas, called in Tamil the Pandion. The earliest account of the embassy is given by Strabo (A.D. 20)..... This incident is an interesting proof of the advanced social and political position occupied by the Pandyas probably in consequence of the foreign trade they carried on, viz. at Korkai in connection with the pearl fishery and also on the Malabar coast. After the termination of the political relations that subsisted between the successors of Alexander and the Princes of Northern India, we thus find that the Pandyas were the only Indian Princes who perceived the advantages of a European alliance."—H. T. 17.

† Marco Polo visited the Pandya kingdom in 1292 A.D.

‡ "As the silt accumulated in the sea near the mouth of the river or as the land rose, or from both causes, Korkai was found at length to be far inland for the convenience of a sea-borne trade, and Kayal (meaning a lagoon opening into the sea) rose in its stead on the sea-shore and attained perhaps to still greater dimensions. Kayal carried on an immense direct trade with China and Arabia, the evidences of which—broken pieces of China and Arabian pottery—are found lying all over the open plain on which the city stood."—I. A. Vol. VII.

வேனிற்பருவத்தில் நெய்தல் நிலமாக்களாய் பரதவர் படகு களிலேறி ஆழ நீரிற்சென்று மூழ்கி முத்துச்சிப்பிகளை அள்ளி வருவர் என்றும், நாள்தோறும் கிடைத்த சிப்பிகளில் பத்தில் ஒரு பங்கு பாண்டி மன்னற்குத் திறையளப்ப ரென்றும், எஞ்சிய சிப்பிகளில் இருபதி லொருபாகம் மச்சங்களின் அச்சந்தீர்க்கும் மறையவர்க்குக் கையுறையாக அளிப்பரென்றும் மார்க்கப்போலோ கூறுகின்றார். முந்நீரில் மூழ்கி முத்தெடுக்கும் மாக்களைப் பெருமீன்கள் ஊறு செய்யாவண்ணம் ஒவ்வொரு நாளும் மறையவர் மந்திரம் நவில்வர் என்றும், காலைப்பொழுதில் மந்திர வலியாற் கட்டிய மச்சங்களை மாலைப்பொழுதில் பரதவர் கரையேறிய பின்பு கட்டவிழ்த்து உலாவித் திரிய விடுவர் என்றும், அவ்வாறு மறைமொழியின் வலிமையாற் காத்தருளும் மார்தர்க்குப் பரதவர் மந்திரக்கூவி கொடுப்பரென்றும் மார்க்கப்போலோ கூறுகின்றார். ஆகவே கொற்கைத்துறை தூர்ந்த பின்னர் அதன் செழுமையையும் செல்வத்தையும் காயல் ஏற்றுக் களித்திலங்குவதாயிற்று என்னும் உண்மை இனிது புலனாகும். முன்னாள் கொற்கைத் துறையிலும் காயல் துறையிலும் குளித்த முத்து இந்நாளில் தூத்துக்குடியில் எடுபடுகின்றது.

இக் காலத்தில் சிற்றூராகக் கடற்கரையினின்று மூன்று மைல் தூரத்தில் அமைந்துள்ள பழங்காயலின் முற்கால வணிகச் செழுமையை அறிதற்குரிய புதையற் பொருள் ஐம்பதாண்டுகட்கு முன்பு பொருளைநாட்டுக் கலெக்டராயிருந்த 'பக்கிள்' துரையாற்கண்டெடுக்கப்பட்டது. பக்கிள் வாய்க்கால் என்று வழங்கும் பாசனக் கால்வாய்தோண்டும் பொழுது பழங்காயலினின்று செல்லும் சாலையில் பொற்காசு நிறைந்த ஒரு பெரும்பாளை அகப்பட்டது. அப்பாணையில் 'சூல்த்தான் சாலடின்' பெயர் பொறித்த காசு ஒன்றும்,

பீட்டர் என்னும் அரசகானிய மன்னர் பெயர் பொறித்த நாணயம் ஒன்றும், அரேபிய நாட்டுப் பொற்காசுகள் பலவும் அடங்கியிருக்கக் கண்டு அதனைப் பக்கிள் துரை சென்னைப் பொருட்காட்சிச் சாலைக்கு அனுப்பினார். அச்சாலைத் தலைவர் காசுகளை உரிய முறையில் ஆராய்ந்து அவை யாவும், பதினான்காம் நூற்றாண்டிற்கு முற்பட்டனவே யென்று அறிவித்தார்.*

இங்ஙனம் பொருளை நாட்டிற் பொருந்திய ஆற்றின் பெருமையையும், துறைகளின் செழுமையையும், அறிவுறுத்திய கால்டிவெல் ஐயர், பழங்காலந் தொட்டுப் பத்தாம் நூற்றாண்டு வரை பாண்டி மன்னர் அரசுபுரிந்த வாறும், அப்பால் தஞ்சையைத் தலைநகராகக் கொண்டு தமிழகம் முழுதாளத் தலைப்பட்ட சோழ மன்னர் பொருளைக் காவல் பூண்டவாறும், பின்பு பாண்டியர் மீண்டும் தலையெடுத்துப் பதினாராம் நூற்றாண்டளவும் பழம்பதியை ஆண்டவாறும், அப்பால் வடிக மன்னராய நாயக்கர் ஆட்சி நிகழ்ந்தவாறும், பின்னர் மகமதியரும் ஐரோப்பியரும் தென் நாட்டில் நிலைபெறக் கருதி இகல் விளைத்தவாறும், இறுதியில் ஆங்கிலக் கம்பெனியார் வேற்றரசர்களை வென்று வீரம் விளைத்த குறுநில மன்னர்களை மடக்கித்தென்னாட்டு அரசரிமை பெற்றவாறும், பொருளை நாட்டுச் சரித்திரத்தில் அடைவுபடக் காட்டியுள்ளார். நினைப்பிற்கெட்டாத நெடுங்காலமாகப் பாண்டி நாட்டின் ஒரு பகுதியாக விளங்கிய பொருளை நாடு ஆர்க்காட்டு

* "Some years ago a considerable quantity of Muhamadan gold coins was discovered in Tinnevely near an old road leading from Kayal. It was found near an old avenue leading inland from what was once the city of Kayal All the Kalifat coins with the exception of nine have been deciphered and belong to the thirteenth century; so of course does that of Peter of Aragon, it being after 1276. There is a doubt about some of the dates but none are apparently later than 1300."—H. T. 287-288.

வேந்தர் ஆளுகையிற் போந்த பதினெட்டாம் நூற்றாண்டினிடைப் பகுதியில் மதுரையினின்றும் வேறுகித் தனி நாடாக சிலவத்தொடங்கிற்று.*

முற்காலத்தில் பாண்டி நாட்டின் ஓர் உறுப்பாக விளங்கிய நாஞ்சில்நாடு இப்பொழுது மலையாள நாட்டின் ஓரங்கடாக விளங்குகின்றது.

கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்த அறிஞரே எந்நாட்டிற்கும் நல்லணியாவரென்று நன்குணர்ந்த கால்டிவெல்ஃயர், பொருளை நாட்டுப் புலவர் பெருமையைப் புகழ்ந்து போற்றியுள்ளார்; பொதிய மலையில் வீற்றிருந்து முத்தமிழ் வளர்க்கும் குறுமுனியைக் குறித்துத் தொன்றுதொட்டு வழங்கும் கதைகளை ஆராய்ந்துள்ளார்; பொருளையாற்றின் கரையிலமைந்த குருகூரில்† வேளாண் மரபிற் பிறந்து வைணவப் பயிர் வளர்த்த நம்மாழ்வார்பெருமையை அறிந்து நாவார வழுத்துகின்றார்; இன்னும் செந்தில்மாநகர்க் கந்தனருள் பெற்றுச் செந்தமிழ் மணக்குஞ் செழுங் கவிபாடிய குமரகுருபர அடிகளின் கவித் திறம் அறிந்து போற்றுகின்றார்; வடமொழிப் பெருங் காவியமாகிய பாரதத்தை மொழிபெயர்த்துப் பெருமையுற்ற வில்லியையும், பொதுமறைக்குச் சிறந்த உரையெழுதிப் புகழ்பெற்ற பரிமேலழகரையும் பொருளைப்

* "Another difficulty under which the early history of Tinnevely labours is that in early times this district had no separate existence, but formed merely the southern portion of the Pandya country, and this was the position it occupied under the Cholas, the early Muhamadans and the Nayaks, as well as under the Pandyas themselves. It was not till the incorporation of the kingdom of Madura, including its various districts and dependencies into the territories under the rule of the Nawab of Arcot, about A.D. 1744 that the District of Tinnevely came to be regarded, at first for revenue purposes alone, as independent of or at least as distinct from, the district of Madura."—H. T. 3.

† குருகூர் என்பது ஆழ்வார் திருநகரியின் பழம்பெயர்.

புலவரெனக் கொண்டு பாராட்டுகின்றார்; இன்னும் பைந்தமிழ்
கொழியிலமைந்த பன்னூல்களையும் பண்புற உணர்ந்து,
“தொன்னூல் விளக்கம்” என்னும் இலக்கணம் இயற்றி,
தேம்பாவணி என்னும் பாமாலை புனைந்து பெரும் புலவராக
விளங்கிய வீரமாமுனிவர்க்கு ஏழாண்டு தமிழ் விருந்தளித்து
அவர் அறிவை வளம்படுத்திய பெருமையும் பெருருளை
நாட்டிற்கே உரியதென்று புகழ்ந்துரைக்கின்றார்.*

இங்ஙனம் பெருங் கவிஞரையும், முனிவரையும் கனிந்து
நல்கிய பொருளை நாடு பைந்தமிழின் மொழித்திறத்தைப்
பாரெங்கும் பரப்பிய பேரறிஞராய் கால்டுவெல் ஐயரையும்
மகன்மை கொண்டு வீறுபெற்று விளங்குகின்றது.

* “It has always been known that Beschi terminated his course in Tinnevely but it was never known till now that it was in Tinnevely also that he commenced his career. We now know that Tinnevely can claim him for the first five years, probably for the first seven of his missionary life and as it was necessarily during those years that he laid the foundation of his marvellous knowledge of Tamil and his still more marvellous skill in making use of the knowledge he acquired. Tinnevely might almost seem to have the right of classing him amongst her literary celebrities. Unfortunately for this claim however it does not appear that any of his compositions, whether in prose or in verse was written in Tinnevely.”—H. T. 241.

ஏற்றமும் தோற்றமும்

பொருளை நாட்டிற் பணியாற்றப் போந்த கால்பெவல் ஐயரின் ஆர்வத்தையும் ஆற்றலையும் செவ்வையாக அறிந்திருந்த சென்னை வேதவிளக்கச் சங்கத்தார் முன்பு முதலூர் வட்டத்தின் ஓரங்கமாக விளங்கிய இடையன்குடியைப் பிரித்து அதற்குத் தனி உரிமையும் பெருமையும் அளித்தார்கள். ஏசுநாதர் பெருமையைப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவாநாளே என்று கருதிய கால்பெவல் ஐயர், இடையன் குடியை இருப்பிடமாகக்கொண்ட நான்முதல் இடையரூத் தொண்டாற்றத் தலைப்பட்டார்; மன்னுயிர்பார் கொண்ட கருணையால் மண்ணுலகிற் போந்து, சிறியோர் இழைத்த சிறுமையைத் தம் பெருமையாற் பொறுத்து, சிலுவையில் வடித்த செந்நீரால் மாநிலத்தில் உறைந்திருந்த நெடும் பாவம் கழுவி, மாந்தர்க்கு நன்னெறி காட்டியருளிய ஏசுநாதர் பெருமையை இடையரூது எடுத்துரைத்துக் கல் மனத்தையும் கரைத்தார். தண்டமிழின் சுவையறிந்த தனிப்பெருந்தொண்டர் மொழிகள், கேட்டார்ப் பிணிக்குந் தகையனவாய்க் கேளாரும் வேட்கும் வகையினவாய் அமைந்திருந்தமையால் நாட்டுப்புறங்களில் வாழ்ந்த நாடார்கள் அவர் வாய்மொழியில் ஈடுபட்டார்கள். நாளுக்குநாள் கிருஸ்து மதத்தை ஏற்றுக்கொண்டவர் தொகை வளர்ந்தோங்கியது. இவ்வாறு அம்மதத்தின் மணம் நாட்டுக்கும் கமழத் தொடங்கியபோது, கிருஸ்தவ சமய சங்கத்தார் கால்பெவல் ஐயரை அத்தியட்ச குருவாக்கிச் சிறப்பிக்கக் கருதினார்கள்; ஆனால் அக்காலத்திருந்த சட்ட திட்டங்கள் சென்னை மாகாணத்தில் ஒருவரே அத்தியட்ச குருவாக இருத்தற்குரியர் என்று விதித்

திருந்தமையால் தாம் கொண்ட கருத்தை நிறைவேற்றுதற் குரிய வழியறியாது திகைத்து மனந்தளர்ந்தார். அனைவரும் வியக்கத்தக்க முறையில் அரும்பணி புரிந்த கால்டுவெல் ஐயரை உரியமுறையிற் போற்றி திருத்தல் முறையன்றென்று சென்னை மாகாண அத்தியட்ச குருவும் கருதினார்; முறைமை வழுவாமல் பொதுமக்களின் ஆர்வத்தை நிறைவேற்றுதற் குரிய வழிகளை நாடினார்; தென்னிந்தியாவில் கர்த்தர் பணியில் ஈடுபட்ட வேதவிளக்கச் சங்கம், சர்ச்ச முறைச்சங்கம்* என்னும் இருவகைச் சங்கங்களுக்கும் இருவேறு அத்தியட்ச குருக்களை நியமித்தலே நலமாகுமென்றும், அவரிருவரும் சென்னை அத்தியட்ச குருவின் உதவிக் குருக்களாக அமைந்து பணிபுரிவராயின் முறைமை வழுவாது என்றும் எண்ணி அங்ஙனமே செய்யத் திருவுளங்கொண்டார்; தென்னாட்டிற் பணிசெய்த சர்ச்ச முறைச் சங்கத்தின் சார்பாகச் சார்சந்தர் என்னும் சான்றோரையும்; வேதவிளக்கச் சங்கத்தார் சார்பாகக் கால்டுவெல் ஐயரையும் குருமாராகத் தேர்ந்தார். பெறுதற்கரிய பேறு பெற்ற இருவரும் அகில இந்திய அத்தியட்ச குருவின் இருப்பிடமாய் கல்கத்தாவிற் பட்டம் பெறச் சென்றார்கள். அம்மாநகரில் பல்லாயிரக் கணக்காகக் குழுமி யிருந்த கிருஸ்தவ அன்பர்கள், ஐயர் இருவரையும் கண்டுகளிகூர்ந்து வாழ்த்தினார்கள். பம்பாய் மாகாணச் சமய

* C. M. S. Mission.

† "His (Edward Sargent's) station in Tinnevely, was at Suviseshapuram, a village only five miles from my own station of Idayangudi, so that we frequently met and our intercourse was always most pleasant and I believe as profitable as pleasant. He had a perfect knowledge of Tamil which he spoke as fluently as a native and was also thoroughly familiar with native ideas so that it was a great advantage to me, on first entering on work in Tinnevely, to be able to talk over matters with him from time to time."—C. R. 104.

குருவும், சிங்கள நாட்டுச் சமய குருவும், சென்னை மாகாணச் சமய குருவும் அவ்விழாவினைச் சிறப்பிக்கத் தத்தம் சமயத் தொண்டரொடு போந்திருந்தார்கள். ஆயிரத்து எண்ணூற்று எழுபத்தேழாம் ஆண்டு மார்ச்சு மாதத்தில் தேவாலயத்திற்குக் கூடிய மாபெருஞ் சபையில் தென்னாட்டிற் பணி புரிந்த பெரியாரிருவரும் அத்தியட்ச குரு என்னும் பட்டமும் அதற்குரிய சின்னங்களும் பெற்று விளங்கினார்கள். பின்பு அந்நாட்டு நல்லன்பரிடம் விடைபெற்றுக் காட்டுவெல் ஐயர், வட நாட்டில் அமைந்த வாரணாசி முதலிய தொன்னகரங்களைக் கண்டு, பம்பாய் துறைமுகத்திற்குப் பல்லைறித் தூத்துக் குடித் துறையை அடைந்தார். அவர் வருகையை முன்னரே அறிந்திருந்த தென்னாட்டுக் கிருஸ்தவர் பல்லாயிரவர், அத்துறைமுகத்திற்கு முடிக் காட்டுவெல் ஐயரை வரவேற்றார்கள். ஆறடிக்கு மேலுயர்ந்த அழகமைந்த மேனியில் அத்தியட்ச குருவெனும் பட்டத்திற்குரிய செந்நிறச் சட்டையணிந்து ஐயர் எழுந்தருளியபோது, 'அழகெனும் அணியும் ஓர் அழகு பெற்ற' தென்றெண்ணி அனைவரும் வியந்து நின்றார். இங்ஙனம் கண்குளிர நோக்கி வரவேற்று வாழ்த்துரை வழங்கிய மக்கள் மனங்குளிரக் காட்டுவெல் ஐயர் அமிழ்தினுமினிய தமிழில் மாற்றம் உரைத்தார். இசையினும் இனிய சொல்லின் சுவையறிந்த கிருஸ்தவ அன்பர்கள் அவர் மொழிகளைக்கேட்டு முன்னிலும் மும்மடங்கு மகிழ்வுற்றார். கிருஸ்து மதத்தைத் தழுவிய மக்கள் மனத்தில் அமைந்த அன்பின் திறமறிந்து மனம் ஓடுகிழ்ந்த காட்டுவெல் ஐயர், தோன்றாத துணையாக நின்று இயக்கும் இறைவன் கருணையை நினைந்து தொழுதார். இங்ஙனம், இறைவன் அருளையும், மக்கள் அன்பையும், குறைவறப் பெற்ற காட்டுவெல் ஐயர் இடையன்குடியிற் போந்து மீண்டும் தொண்டாற்றத் தொடங்கினார்.

அப்பொழுது பொருளை நாட்டில் கொடும் பஞ்சம் வந்தீற்றது.* வாணம் பொய்த்தது. வருபுனல் வற்றியது. குளங்கள் நீரற்றன. வயல்கள் பயிரற்றன. உண்ண உணவின்மையால் கொள்ளையும் கொலையும் மிகுந்தன. வற்றிய மீனையும் வறண்ட வயலும் துறந்து பிற நாடுகளிற் பிழைக்கச் சென்றார் சிலர். அன்பார்ந்த மக்களைக் காப்பதற்கும் வகையற்று, கைவிடவும் மனமற்றுக் கதறினார் பலர். பஞ்சத்தின் கொடுமைக்காற்றாது 'முற்றிய நெற்றென வற்றிய' பாவலர் ஒருவர்,

“நாளுக்கு நாள்விலை யேறுதம் மாகட னுகுதம்மா
தேளுக்கு நேரிந்தப் பஞ்சத்தி லேஎன்ன செய்வமம்மா
வாளுக் குவமை சொலும்விழிக் காந்தி மதியம்மைநின்
தாளுக்கு நாங்க ளடிமைஎன் றேவந்து சார்ந்தனமே.”

• “அம்மா அம் மாஎன் றழுங்குரல் கேட்டிரங் காமலும்தாய்
சம்மா கிடக்கட்டும் போஎன்ப னோபெற்ற தொந்தம்விட்டே
இம்மா திரிவன்மைகொண்டதென் னேஅன்னை யென்றிருந்தும்
பெம்மான்நெல் லேசர் மகிழும் இமாசலப் பெண்ணரசே”†

என்று நெல்லையிற் கோயில் கொண்டருளும் காந்திமதியம்மையிடம் நெஞ்சருகி முறையிட்டார். இங்ஙனம் மக்கள் அடைந்த துயரங் கண்டு ஆற்றாத அரசியலாளர் பசி யென்னுந் தீப் பிணியை ஒருவாறு ஆற்ற முயன்றார். பொருளை நாட்டுக் கலெக்டராயிருந்த ஆங்கிலப் பெரியார் மெய் வருத்தம் பாராது, ஊர் ஊராய்ச்சென்று பஞ்சத்தின் கொடுமையால் வாடி வருந்திய மக்கட்குக் கஞ்சி வார்த்தார். மூன்று முறை பொருளை நாட்டிற் கலெக்டராக இருந்து நலம் புரிந்து பின்பு சென்னை நிலவரி மூன்றத்தின் ‡ உறுப்பினராய்த் திகழ்ந்த பக்கிள் துரையை அரசாங்கத்தார் நெல்லைக்கு அனுப்பிப் பஞ்ச நிவாரண வேலையை மேற்கொள்ளப் பணித்தார்கள்.

* The great famine of 1877—T. G. 249-51.

† அழகிய சொக்கநாத பிள்ளை பாடிய கவித்தறை யந்தாதி.

‡ Board of Revenue, Madras.

‘அந்தி வந்தடைந்த தாயைக் கண்ட ஆன் கன்று’போல அவரைக் கண்டு அகமகிழ்ந்த நாட்டு மக்கள் பஞ்சத்திற் பட்ட பாடெல்லாம் மறந்தார். இங்ஙனம் அரசியலார் மேற் கொண்ட நன்முயற்சிகளில் கால்டுவெல் ஐயர் மனங் கலந்து உழைத்தார்; ‘உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே’ என்னும் உயரிய வாசகத்தை உளத்திற்கொண்டு, வருந்தி வந்தடைந்த ஏழை மாந்தர்க்கு உணவளித்து அவர் திருந்திய முகம் கண்டு திளைத்தார்.

இவ்வாறு வேதனை செய்த தாதுப் பஞ்சம்† தீர்த்தபின்பு ஆலயத் திருப்பணியை முடிக்கும் முயற்சியில் கால்டுவெல் ஐயர் ஈடுபட்டார். முப்பத்து மூன்றாண்டுகட்கு முன்னர் அடிக் கல் நாட்டித் தொடங்கிய அரும் பணி, ஆயிரத்து எண்ணூற்று எண்பதாம் ஆண்டில் முற்றுப் பெற்றது. செந் நெடுந் தேரியிற் சிறந் தோங்கி நின்ற திருக்கோவிலை ஆண்டவனுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்யும் வண்ணம் ஐயரெடுத்த அணி விழாவில் பல்லாயிரம் மக்கள் குழுமி யிருந்தார்கள். ஆலயத்தினுள்ளே அன்பர் அணியணியாக அமர்ந்திருந்தனர். பண்ணூர்ந்த பைந் தமிழிற் பல்லோர் சேர்ந்து பாடிய வேத கீதம் அனைவரையும் பரவசப் படுத்தியது. பின்பு சார்சந்தர் என்னும் அத்தியட்ச குரு அரியதோர் அறவுரை நிகழ்த்தினார். திருப்பணிக்குப் பொருளுதவி புரிந்து ஆதரித்த அன்பர் பெருமையையும், ஒருமையுடன் பணி புரிந்த தொழிலாளர் பொறுமையையும், எடுத்த பணியைத் தொடுத்து முடிக்கத் துணை நின்ற திருவருவின் திறத்திணையும், கால்டுவெல் ஐயர் வியந்து புகழ்ந்தார். அணி விழாக் காண வந்திருந்த மாந்தர் அனைவரும் அவ்வாலயத்தின் அங்க நலங்களைக்கண்டு இன்புற்றார். ஆலயத்தின் முன்னணியில் அமைந்துள்ள திருமஞ்சனத் தொட்டி* கண்

† தாது வருஷப் பஞ்சம்.

களைக் கவரும் அழகுவாய்ந்ததாகும். இன்னும், ஆலய முகப்பில் அமைந்து அணி செய்யும் கோபுரத்தில் தூங்கும் பெருமணியின் ஓசை காதவழி தூரங் கேட்குமென்று அறிந்தோர் கூறுகின்றார்கள். கலைமணம் கமழும் இடையன் குடியின் நடுவே நின்று கண்களுக்கு விருந்தளிக்கும் திருக்கோவில்,

“மண்ணிய முடியோ முடியின் மாமணியோ
வானிடை வயங்கு செஞ்சுடரோ
புண்ணிய உடலத்துயிர் கொலோ முகமோ
பொலமுகக் கண் கொலோ யாதோ
கண்ணிய அளவிற்பிட மெலாம் நிறைந்த
கடவுள்தான் உறைந்தருள் காட்டப்
பண்ணிய அம்மா நகரிடைப் பகலைப்
பழித்தெரி பரந்த ஆலயமே”†

என்று அன்பார்ந்த அறிஞர் பாராட்டும் பான்மை வாய்ந்ததாகும்.

ஆங்கிலக் கல்வியும் தமிழ்க் கல்வியும்

கலைச் சுவை யறிந்த கால்டுவெல் ஐயர் தாம் வாழ்ந்திருந்த நாட்டைக் கலைமணக்கும் திருநாடாக்கக் கருதினார். அக்காலத்தில் கல்வித் துறையில் ஈடுபட்டுழைத்த அறிஞர், ஏசு நெறியைப் பரப்பும் முறையில் இருவேறு கருத்துடையராய்க் காணப்பட்டனர். ஆங்கிலக் கல்வியின் வாயிலாக அறிவை வளர்த்து வேத நூலின் விழுமிய உண்மைகளை நாடெங்கும் விரித்தலே நற்பயன் விளைக்குமென்று கருதினர் ஒரு சாரார். அவ்வாறன்றி நாட்டு மொழிகளின் வாயிலாக மாந்தர்க்கு நல்லறி ஆட்டிக் கிருஸ்து மதக் கொள்கைகளை நிலைபெறுத்தலே ஏற்றதாகுமென்று எண்ணினர் மற்றொரு சாரார். வங்காள மாகாணத்தின் தலைநகரீற் பெரும் புகழ் வாய்ந்து விளங்கிய 'தவ்வர்'* என்னும் பெரியார் ஆங்கிலக் கல்வியின் வாயிலாக அறிவு புகட்டுதலே சிறந்த நெறியெனக் கருதிக் கல்கத்தாவில் ஆங்கிலக்கல்லூரி யொன்று நிறுவினார். அன்னார்கொள்கையை ஆர்வமுறத் தழுவி 'ஆந்தர்சன்' என்னும் அறிஞர் சென்னைமாநகரில் சிறந்த ஆங்கிலக் கல்லூரி யொன்றமைத்து உதவினார்; ஆங்கிலக் கலை பயிலத் தொடங்கிய இளைஞரை ஆதரித்தேற்று அருங்கலை புகட்டிச் சென்னையில் வாழ்ந்த மக்கள் உள்ளத்தைக் கவர்ந்தார். ஆயினும், ஆந்தர்சன் காட்டிய நெறி கடைபிடிக்கத் தக்கதன்றென்று கருதினார் பலர். தென்னாட்டில் வாழும் மக்களனைவரும் ஆங்கில மொழியின் வாயிலாக அறிவினைப் பெற்று வேதநூற் பொருளறிந்து கிருஸ்து நெறியை ஏற்றுக் கொள்ளுமுன்

கணக்கிறந்த காலங் கழியுமென்றும், நாட்டு மொழிகளின் வாயிலாகக் கிருஸ்துமதப் பெருமையை யாண்டும் பரப்புதல் எளிதென்றும், அம்முயற்சியே பிற்காலத்திற் சிறந்தபயன் விளைக்குமென்றும், அழுத்தமாக எடுத்துரைத்தார்கள்.

“எப்பொருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு”

என்னும் அறிவுரையின் வழிநின்ற கால்டுவெல் ஐயர் இரு திறத்தார் கருத்தையும் செவ்வையாக மனத்திற் சூழ்ந்து இரு கொள்கைகளிலும் உண்மை அமைந்திருக்கக் கண்டார். மேலை நாட்டுக் கலைச்சுவை அறியவல்ல மேற்குல மாந்தர்க்கு ஆங்கிலக் கல்வி ஏற்றதாகுமென்றும், பல்லாயிரக் கணக்காகச் சிற்றூர்களில் வாழும் ஏழை மாந்தர்க்கு நாட்டு மொழியின் வாயிலாக அறிவூட்டுதலே நலந் தருவதாகுமென்றும், கால்டுவெல் ஐயர் எண்ணினார். இக்கருத்தைத் தழுவி யே கிருஸ்தவ வேதநூலைத் தமிழில் மொழி பெயர்க்கும் பொறுப்பினை மேற்கொண்ட கழகத்தில் ஐயர் பொருந்தி உழைப்பாராயினார்; இன்னும் தமிழறிந்த மாந்தர் ஏசுநாதரை வழிபட்டு உய்வதற்குச் சாதனமாய் தியானமலை முதலாய் சிறு நூல்களையும், தமிழ் மொழியில் இயற்றிப் போந்தார். இங்ஙனம் நாட்டு மொழியின் வாயிலாக மக்களுக்கு நல்லறிவூட்டிய கால்டுவெல் ஐயர் ஆங்கிலக் கல்வியையும் ஆதரித்து வளர்க்கத் தலைப்பட்டார்.

சாயர்புரம் என்னும் நகரில் போப்பையர் முயற்சியால் நிலைபெற்ற வேதியர் கலாசாலையின் மேல்வகுப்புகளை வணிக வளம் வாய்ந்த தூத்துக்குடிக்கு மாற்றினால் பெரும்பயன் விளையுமென்று கால்டுவெல் கருதினார். அக்கலாசாலையிற் பொதுவாக ஆங்கிலக் கலையறிவும்; சிறப்பாகக் கிருஸ்துமத நூலறிவும் செவ்வையாகப் பயிற்றப்பட்டன. தூத்துக்குடி சிறந்த துறைமுகமாகவும், வளமார்ந்த செல்வர் உறைவிட

மாகவும், இருப்புப் பாதைத் தொடர்புடையதாகவும் இருந்தமையால் அந்நகரின் கலாசாலை செழித்தோங்கி வளரும் என்று ஐயர் எண்ணினார். இங்ஙனம் அவர் மனத்தில் அரும்பிய கருத்தின் செம்மையை நன்குணர்ந்த நண்பர் பலர் பொருளுதவி செய்ய முற்பட்டார்கள். தூத்துக்குடி நகரில் நெடுங்காலம் வாழ்ந்து பருத்தி வியாபாரத்தில் பெரும் பொருள் திரட்டிய 'சுரோவர்'* என்னும் செல்வர் சிறந்த பொருளுதவி புரிந்தார். அன்றியும், ஆங்கில நாட்டுக் கிருஸ்தவ அறிவு விளக்கச் சங்கத்தார்[†] கால்டிவெல் ஐயர் வகுத்துரைத்த நெறியை ஆதரித்துக் கலாசாலைக் கட்டிட வகைக்கு இருபதினாயிரம் ரூபாயும், அக்கலாசாலையின் சேர்ந்து கலைபயிலும் மாணவரை ஆறுண்டு ஆதரித்தற் பொருட்டு ஐயாயிரம் பவுனும், கணித ஆசிரியராக அமைந்து பணியாற்றும் விரிவுரையாளர் ஒருவர்க்கு ஆறுண்டிற்குரிய வேதனமாக ஆயிரத்தைநூறு பவுனும் மனமுவந்து வழங்கினார்கள். அந் நன்கொடையால் ஊக்கமுற்ற கால்டிவெல் ஐயர் கலாசாலையை ஆதரித்து வளர்க்கத் தொடங்கினார்; மதி நலமும் நூலறிவும் ஒருங்கே வாய்ந்த நல்லறிஞரை ஆசிரியராகத் தேர்ந்து அமைத்தார்; இலங்கு நூல் அறிதற்குரிய மதிநலம் வாய்ந்த ஏழை மாணவர்க்கு உணவும் உறையுளும் அளித்து ஆதரித்தார். அக்கலாசாலையின் கற்றுத் தேறிய கிருஸ்தவ மாணவர்களின் ஏற்றத்தால் அந்நிலையத்தின் புகழ் நாடெங்கும் பரவுவதாயிற்று. அக்கலாசாலையின் வேலையை அளந்தறியப் போந்த அரசியல் அறிஞர், அதன் சீர்மையையும் நீர்மையையும் கண்டுகளிப்புற்று மனமார்ப் புகழ்ந்துரைத்தார்.

* "Mr. Grove of Liverpool who was the first to introduce the screwing of cotton in Tuticorin sent a donation of Rs.600 for Christian work.—C.R."

† Christian Knowledge Society.

இங்ஙனம் பல்லோர் புகழுரைக்கும் உரியதாய் தூத்துக் குடியில் நிலவிட உயர்தரக் கலாசாலை நெடுங்காலம் நடைபெறாது பத்தாண்டுகளில் ஒளி மழுங்கிப் தன்மையை உணரும் பொழுது அறிஞர் மனம் வருந்துவரென்பதில் ஐயமில்லை. கால்டுவெல் கலாசாலை என்று எத்திசையும் புகழ் மணக்க இனிதிருந்த பெருஞ்சாலை இப்பொழுது கால்டுவெல் கல்லூரியாகத் தூத்துக்குடியில் நடைபெறுகின்றது. இன்னும், பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் திருச்சிராப்பள்ளியில் சுவார்த்தரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட ஆங்கிலத் தமிழ்க் கல்லூரி நாளடைவில் நலமுற்று உயர்தரக் கலாசாலையாய் ஒங்கியபொழுது அதன் தலைமை ஆசிரியராக விளங்கிய 'டாட்சன்' என்னும் பெரியார் நிறுவிய மாணவர் நிலையம் கால்டுவெல் ஐயரின் பெயர் தாங்கி நிலவும் பெருமை பெற்றது. நாற்பதாண்டுகட்கு முன்பு அமைக்கப்பட்ட 'கால்டுவெல் ஹாஸ்டல்' இன்றும் திருச்சிராப்பள்ளியில் நடைபெறுகின்றது.

'கலை பயில் தெளிவும் கட்டுரை வன்மையும்' வாய்ந்த கால்டுவெல் ஐயர் சென்னைச் சர்வகலாசாலையின் இருபத் திரண்டாவதாண்டு விழாவில்* பட்டம்பெற்ற மாணவர்க்கு அறிவுரை வழங்க அழைக்கப்பட்டார். நாற்பத்தோராண்டு தென்னாட்டில் உழைத்துப் பழுத்த நல்லறிஞர், கலையறிந்த மாந்தர் கடைப்பிடித்தற்குரிய கடமைகளை அழகுற விரித்துரைத்தார். தென்னாட்டு ஆலயங்களின் அகத்தும் புறத்தும் பொறிக்கப்பட்டிள்ள பழைய சாசனங்களைப் பண்புற ஆராயவேண்டுமென்றும், தமிழ் மொழியில் ஆதியிலெழுந்த நூல்களை நாடிக் கண்டு வெளிப்படுத்த வேண்டுமென்றும், ஒரு மொழியின் இலக்கணத்தை நுனித்தறிந்த நுண்ணறிவாளர் அதனை ஏனைய மொழிகளின் இலக்கணங்களோடு

ஒத்து நோக்கும் முறையைக் கையாள வேண்டுமென்றும், தென்னாட்டில் வழங்கும் திராவிட மொழிகள் இங்ஙனம் ஆராயப்பட்டால் அவற்றின் மொழித்திறம் நன்கு விளங்குமென்றும்,* மேலை நாடுகளில் ஒங்கி வளரும் புதிய கலைகளைப் பாரத நாட்டு மக்கள் விரைந்து பயிலவேண்டுமென்றும், கடனறிந் தொழுகும் மாந்தரே இறைவன் திருவருளுக்குரிய ராவரென்றும் காட்டுவெல் ஐயர் கட்டுரை கூறினார். அவர் நிகழ்த்திய விரிவுரையிற் புதுமை யொன்று மில்லையாயினும், 'பண்பெனப்படுவது பாடறிந் தொழுகல்' என்னும் உண்மையறிந்தோர் அவ்வுரையைப் பொன்னுரையாகப் போற்றுவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

* "What an extensive and interesting field India presents for the comparative study of languages and nowhere will ampler scope be found for this study than in the districts directly or indirectly under the Madras Government. The Dravidian family, which has its chief home in this Presidency includes according to the most recent enumeration 14 languages and 30 dialects, in addition to which Sanskrit, Hindustani and English claim attention..... The people of India have surpassed all other peoples, ancient or modern, in the earnestness and assiduity with which they have studied the grammars of their various tongues, and to this must be attributed the wonderful perfection several of those languages have reached as organs of thought and much of the acuteness for which the Indian mind is famed. But the study of the languages of their country by Indian scholars has never become comparative and therefore has never become scientific."—C. A. 1879.

மனையற மாண்பு

நாஞ்சில் நாட்டிலுள்ள நாகர்கோயில் என்னும் நன்னகரில் மாலத்தையர் என்பார் சிறந்த கிருஸ்துமதத்தொண்டராய்த் திகழ்ந்தார்.* ஆங்கில நாட்டில் அரும்புகழ்பெற்று விளங்கிய ஆலிவர் கிராம்வெல் என்பாரது மரபிற் பிறந்த மங்கையை மாலத்தையர் வாழ்க்கைத்துணைவியாகக் கொண்டு மனையறம் புரிந்தார். அருளறமும் ஆன்ற குடிப்பிறப்பும் வாய்ந்த அன்பர் மனையின் அணிகலனாய் ஒரு மங்கை தோன்றினாள். எலிசா என்னும் பெயர் வாய்ந்த அந்நங்கை இளமையிலேயே தாய்மொழியாய் ஆங்கிலத்தொடு தமிழ் மொழியும் பயின்று நல்லறிவு வாய்ந்து விளங்கினாள். விழுமிய பண்பும் விளங்கிய அறிவும் எலிசாநங்கைக்குப் பிறப்புரிமையாகவே வாய்த்தன. நாகர்கோயிலில் மாலத்தையர் நடத்திய அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்ட தமிழ் நூல்களைக் கருத்துற நோக்கிப் பிழைதிருத்தும் பணி பூண்டிருந்த அந்நங்கையின் தமிழறிவு நாளடைவில் திருந்தி நலம்பெறுவதாயிற்று.

இருபத்தோராண்டளவில் நலமெலாம் ஒருங்கே பெற்று விளங்கிய எலிசாநங்கையைக் கால்டுவெல் ஐயர் காதலித்து மணந்து இல்லறமென்னும் நல்லறம் புரிவாராயினர்.†

* "Mr. Mault was born in Bishop Heber's Parish in Shropshire and his wife was descended from one of the daughters of Oliver Cromwell. Mr. Mault established a printing press at Nagercoil and there brought out a multitude of Tamil books and tracts."—C. R. 181.

† "I was married at Nagercoil to Eliza, eldest daughter of the Rev. Charles Mault, missionary of the London Missionary Society. I was then twenty-nine years of age and had been six years in India. My wife was twenty-one."—C. R. 181.

பிறந்த மனையின் பெருமைக்கும் புகுந்த மனையின் செம்மைக்கும் ஏற்றமுறையில் வாழ்ந்துவந்த எலிசாமங்கை, ஐயர் மேற்கொண்ட அரும்பணிக்குப் பெருந்துணையா யமைந்தாள். கண்ணிரண்டும் ஒன்றையே காணுமாறுபோல் காட்டு வெல் ஐயரும் எலிசா நங்கையும் கருத்தொருமித்து மனையறம் நிகழ்த்தினர்.

“தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற
சொற்காத்துச் சோர்விலாள் பெண்”

என்னும் பொருளுரைக்கு எடுத்துக்காட்டா யமைந்த அம்மையார் இடையன்குடிச் சிறுமியர் கல்வி கற்பதற்குரிய கல்லூரியமைத்து அதனைக் கண்ணும் கருத்துமாகக் காத வித்து வளர்த்தார். கல்வி கற்க வந்த சிறுமியரை அவர் அன்னைபோல் ஆதரித்த தன்மையால் அக்கல்லூரி சில ஆண்டுகளிற் செழித்து வளர்ந்து செவ்வனம் நிலைபெறுவ தாயிற்று. பெண் மக்கள் கல்விகற்றல் பெருந்தவறென்று கருதியிருந்த நடார் வீடுகளிற் கலைமணங் கமழச்செய்த எலிசா நங்கையின் ஆர்வமறிந்து காட்டுவெல் ஐயர் அளவிற்றந்த மகிழ்வுற்றார். வீட்டுப் பணிக்கும் நாட்டுப் பணிக்கும் ஏற்ற கலைகளை அம்மையார் கல்லூரியிற் பயிற்றி வந்தமையால் அவ்வூரில் வீடுதோறும் கலையின் ஒளி விளங்குவ தாயிற்று; வீடுதோறும் கலையின் நறுமணங் கமழ்வதாயிற்று. இடையன்குடிச் சிறுமியர் பின்னிய சரிகையின் பெருமை தென்னாடு முழுதும் பரவியது.

இரக்கமே உருவாய எலிசா நங்கை பிணியுற்று வருந்திய ஏழைப் பெண்களை அகனமர்ந்து ஏற்று மருந்தளித்து அவர் துயரம் தீர்த்தமையால் ஐயர் மனை அறச்சாலையாகவே விளங்கிற்று. காட்டுவெல் ஐயர் மனைவி, கையால் தொட்டு மருந்தளித்தால் கடும்பிணிகள் விரைந்தோடுமென்று அந்நாட்டார் கருதினார்கள். ஆகவே உயிர்ப்பிணியாய

பேதைமையை அறிவென்னும் அருமருந்தால் அகற்றிய அம்மையார், உடற்பிணியாய நோய்களையும் ஏற்ற மருந்துகளால் மாற்றி நாட்டுச் சிறுமிகளின் உயிரையும் உடலையும் வளர்ப்பாராயினர்.

இங்ஙனம் இணையற்ற அறம் புரிந்த அம்மையார் தமிழ் மொழியை அழகுற மிழ்ந்தும் திறம் வாய்ந்து விளங்கினார். மால்ததையர் மனையில் அவர் மாசறக்கற்ற தமிழ் வாசகம் கால்டுவெல் ஐயர்க்கு விழுமியநலம் விளைப்பதாயிற்று. ஏட்டுத் தமிழை நூல்களின் வாயிலாகக் கற்றறிந்திருந்த ஐயர், வீட்டுத் தமிழைத்தன் வாழ்க்கைத்துணைவியிடம் கற்றறிந்ததாகக் கூறுகின்றார்.*

தமிழ் மொழியைத் தமிழ் மக்கள் பேசுவதுபோலவே இனிய எளிய முறையிற் பேச விரும்பிய கால்டுவெல் அறிஞர்க்கு எலிசா நங்கையின் இயற்றமிழ்ப் பழக்கம் இணையற்ற நலம் புரிவதாயிற்று. ஆகவே ஐயராற்றிய அறப் பணிக்குத்துணைநின்றும், அவரருந்தமிழறிவைநிறைவித்தும் பேருதவி புரிந்த அம்மையார் 'வாழ்க்கைத்துணை' என்னும் சொல்லின் பொருளை இனிது விளக்கிப் போந்தார்.

இல்வாழ்க்கையின் சிறந்த அணியாய மக்கட்செல்வமும் கால்டுவெல் ஐயர் மனையகத்தில் மாண்புறத் திகழ்ந்தது. அறிவறிந்த மக்கள் மூவர் அவ்வறமனையிற் பிறந்து விளங்கினார்கள். அவருள் 'ஆடிங்கிதன்' † என்னும் பெயர்வாய்ந்த மைந்தன் கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களிற் சிறந்து விளங்கினார்; இளமையிலேயே முருத்துவக் கலையை மாண்புறக்கற்று, ஆஸ்திரேலியா தேசத்தில் அரும்புகழ் வாய்ந்த மருத்துவ

* "One of her chief qualifications has always been her perfect knowledge of colloquial Tamil and she could not have acquired this in a better school than Nagercoil. It was from her that I learned most of my colloquial and domestic Tamil."—C. R. 181.

† Addington.

சீலராய் வாழ்ந்து வந்தார். பெண்மக்களிருவருள் தலை மகளாய் தகைசான்ற நங்கை தன் பெற்றோர்க்குரிய நலங்கள் அனைத்தையும் பிறப்புரிமையாகப் பெற்றுச் சிறப்புற வளர்ந்து வந்தாள். தந்தையின் ஆன்ற அறிவும், அன்னை யின் ஆழ்ந்த அன்பும் ஒருங்கேவாய்ந்து விளங்கிய நங்கை, உருவிலும் திருவிலும் ஒத்த நலம்படைத்த 'வியத்தர்' † என்னும் அன்பரை மணந்து திருச்சிராப்பள்ளியில் திருந்திய தொண்டாற்றத் தலைப்பட்டாள்.

கால்டிவெல் ஐயரின் இளைய மகளாய் 'லூயிசா' நங்கை கருவிலே திருவுடைய கன்னியாய், ஐயர் கண்களிப்ப வளர்ந்து வந்தாள். அழகின் கொழுந்தெனத்திகழ்ந்த அந்நங்கை, ஆங்கிலமும் அருந்தமிழும் பயின்று, அன்பும் அருளும் வாய்ந்து விளங்கினாள். வீரச்சுவை த்தும்பும் காதைகளை விரும்பிக் கற்ற இளைய நங்கை தன் தாய்வழிப் பெருமையை விளக்கினாள் என்று தகவுடையோர் கருதினர். இத்தகைய நல்லாள் மணப்பருவ முற்றபோது ஆங்கிலப் படை வீரன் ஒருவனைக் காதலித்து அவன் வாழ்க்கைத் துணையாயினாள். கருத்துக்கிசைந்த காதலனை நங்கை கணவனாகப் பெற்றாள் என்றெண்ணிக் கால்டிவெல் ஐயர் மனங்களித்தார். ஆயினும் அம் மணவாழ்க்கை ரெடிது செல்லாது தடையுற்றது. மனையறம் தொடங்கிச் சில ஆண்டு கழியு முன்னமே லூயிசா மங்கை இம் மண்ணுலக வாழ்வை நீத்தாள்.* எண்ணரிய நலம் வாய்ந்த பெண்ணருங் கலத்தினை இருபத் திரண்டாம் வயதில் இழந்த ஐயர் புண்ணுற்ற மனத்தினராய்க் கண்ணீரு குத்தார்; ஆயினும் நினைந்துருகும் அடியாரை நைய வைத்து நலம் புரியும் இறைவன் அருள் நினைந்து தேறினார்.

† Wyatt.

* Louisa married to Lieutenant Shepherd, R. E. died on 28th October, 1872, at the age of 22 years 10 months.—Inscription in the 'Holy Trinity Church,' Idayangudi.

திருச்சிராப்பள்ளியில் மனையறம் புரிந்த தலைமகள் பெண்கள் அனைவரும் கல்விநலம்பெற்றாலன்றி மனைவாழ்க்கை மணமுறாது என்றறிந்து சிறுமியர் கல்வி கற்றற்குரிய சிறந்த கல்லூரிகள் நிறுவினாள்; சீலம் நிறைந்த சில மாதரை ஆசிரியர்களாக அமைத்தாள்; இன்னும், பிணியுற்று வருந்திய ஏழையர்க்கு அன்னைபோல் மருந்தளித்தாள். கடும்பிணி தீர்க்கும் நலம் வாய்ந்த வியத்தர் மனைவியின் கைவாசிகண்டோர் அந்நங்கையை இறைநலம் பெற்ற திருமகள் என்று வியந்து போற்றுவராயினர். மருத்துவர் கைகடந்த மாயப் பிணிகளும் அம்மங்கையின் மருந்தால் தீர்ந்து ஒழியுமென்று பல்லோரும் பாராட்டி மகிழ்ந்தார்கள்.

இக்கருத்து ஒரு சிறிய நிகழ்ச்சியால் நாடெங்கும் பரவுவதாயிற்று. நெடுங்காலம் மகப்பேறின்றி மனந்தளர்ந்த ஒரு மாதா, வியத்தர் மனைவியார் நிறுவிய கல்லூரியில் ஆசிரியராக அமர்ந்தாள். கல்லூரி வேலையிற் புகுந்து அம்மையார் அன்புற வழங்கிய அன்னத்தை அருந்தி முறையாகச் சிறுமியர்க்குக் கல்விபயிற்றி வருங்கால் அம்மாதா கருவுற்று உரிய காலத்தில் ஓர் ஆண்மகவைப் பெற்றாள். அச்செய்தி கேட்டோர் அனைவரும் மலடிவயிற்றிற் பிறந்த மகனைக் காணவந்து மொய்த்தார்; அம்மகனைத் தோற்றுவித்த அம்மையின் கருணையை நினைந்து மனங்கனிந்து வாழ்த்தினார். கர்த்தர் அருளால் வியத்தகு செயல்களைச் செய்யும் திறம் வியத்தர் மனைவிக்கு வாய்த்ததென்று வாயார வழுத்தினார்; முன்னவன் அருளே முன்னின்றால் முடியாத பொருளுளதோ என்று எண்ணி எண்ணி இறம்பூதெய்தினார். இவ்வாறு பல்லோரும் பாடிய பல்லவி கேட்டுத் திகைப்புற்ற மங்கை தன்பால் தெய்விகத்தன்மை தினைத்துணையுமில்லை யென்று பன்முறை அழுத்தமாகக் கூறியும் அதனைப் பாமர மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ள இசைந்தாரல்லர்.

வியத்தர் மனைவி தீராத வன்பிணியும் தீர்த்தொழிக்கும் திறமுடையாளென்றும், மலடு போக்கி மகப்பேறளிக்கும் மாண்புடையாளென்றும், முற்றும் நம்பிய மக்கள் நாடோறுங் குழாங் குழாமாய்ச்சென்று அவளுதலையை நாடு வாராயினர். திருமணம் நிகழ்ந்து பதினேழுாண்டு கழிந்தும் மகப்பேறுபெறாத ஒரு மங்கை நல்லாள், ஒருநாள் வியத்தர் மனையகம் போந்தாள்; தன் மனக்குறையை உருக்கமாக எடுத்துரைத்துக் கண்ணீர் பெருக்கி நின்றாள். மனந் தளர்ந்து வருந்திய மங்கையின் நிலைகண்டு வியத்தர் மனைவி வாடினாளெனும் அவள் நாடிய பொருளை நயந்தளிக்கும் திறமை தன்பால் இறையளவும் இல்லையென்று தெளிவாக எடுத்துரைத்தாள். ஐயர் மனைவியின் அருள் பெற்றா லன்றித் தன் மனக்குறை தீராத்தென்றறிந்த மங்கை அவ் விடம் விட்டுப் பெயர மனமற்று அழுதகண்ணுக் தொழுத கையுமாய் அவலமுற்றழிந்தாள். அக்காட்சியைக் கண்டு ஆற்றாத ஐயர் மனைவி, இறைவன் திருவருளை நயந்து, வாடி வந்தடைந்த மாதின் நோயினை நாடியறிந்து, உடலை வளர்த்தற் குரிய மருந்தொன்றளித்து அதற்கேற்ற உணவும் வழங்கினாள். சின்னாளில் மருந்தின் நலத்தாலும், உணவின் வளத்தாலும், உடல் தழைத்த அம்மாது பன்னாட் காதலித்த பசங்குழுவியை உயிர்த்து எல்லையற்ற இன்பமுற்றாள். வியத்தர் மனைவியின் கைவாசியாலேயே மலடு நீங்கி மகப்பேறு கிடைத்ததென்று முற்றும் நம்பிய அம்மாது, தான் பெற்ற நலத்தினை ஏனையோரும் பெற்று இன்புறவேண்டுமென்னும் உயரிய ஆசையால் அச்செய்தியை யாண்டும் பரப்புவாளாயினள்.

இத்தகைய சீர்மை வாய்ந்த நங்கையை வாழ்க்கைத் துணையாகப் பெற்ற வியத்தர் வழுவிலா நெறியில் வாழ்ந்து வந்தார். கால்டுவெல் ஐயரிடம் கனிந்த அன்பு வாய்ந்த வியத்தர், அப்பெரியாரியற்றிய அரும் பணிகளிற் கலந்து உழைத்தார். மருகராயம்மந்த வியத்தரது மரசுற்ற பண்பினை

அறிந்த கால்டுவெல் ஐயர், பன்முறை திரிசிரபுரம் போந்து அவர் விருந்தினராய் அமர்ந்தார். அறப்பணி யாற்றும் முறையிலமைந்த குறைகளையும், எதிர் காலத்தின் வேலை வகைகளையும் இருவரும் கலந்து பேசிக் களிப்படைவரென்று அவர் காதை கூறுகின்றது. சுருங்கச் சொல்லின் 'மாமனும் மருகனும் போலும் அன்பின்' என்று திருத்தக்கதேவர் அருளிய தெள்ளிய வாய்மைக்கு இவ்வையர் இருவரும் ஆன்ற பெருஞ் சான்றாய் அமைந்தாரென்று கூறுதல் மிகையாகாது.

வெம்மை சான்ற இடையன்குடியிற் கடும்பணி புரிந்து தளர்வுற்ற கால்டுவெல் ஐயர் குளிர்மையுடைய கொடைக் காணற் குன்றில் வதிந்து ஆண்டு திருக்கோவிலெடுக்கத் தொடங்கிய பொழுது அவ்வரும் பணியில் ஈடுபட்டுழைக்கும் பெருமை வியத்தார்க்கு வாய்த்தது. திருப்பணியின் அடிப்படை கோவிய நாள்முதல் அப்பணி முற்றுப் பெறு மளவும் ஒருமையுடன் உழைத்த வியத்தர், நல்லார் பல ரிடம் போந்து அறப்பணியின் பெருமையை எடுத்துரைத்துப் பொருள் திரட்டினார்.

“ ஒல்லும் வகையான் அறவினை ஓவாதே
செல்லும்வா யெல்லாஞ் செயல்”

என்னும்

செம்மொழியைக் கடைப்பிடித்துச் சீலராய வியத்தர்செய்து முடித்த சிறுகோவில்* இன்றும் அக்குன்றில் நின்று அன்பர் மனத்தைக் குளிர்விக்கின்றது.

இன்னும் கால்டுவெல் ஐயர் வாழ்க்கைக் காதையை வகுத்தும் தொகுத்தும் வியத்தர் வெளிப்படுத்தினார்; அன்றியும், திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணத்தின் மூன்றாம்ப் திப்பை மூயன்று அச்சிட்டு உதவினார். பல்லாண்டு தென்னாட்டில் உழைத்த வியத்தர் இப்பொழுது பழுத்த பெருங் கிழவராய் ஆங்கில நாட்டில் வாழ்கின்றார்.†

* St. Peter's Church, Kodaikanal.

† ஏழாண்டுகட்கு முன்னர் வரை வாழ்ந்திருந்தார். அதற்குப்பின் இவரைப்பற்றிய செய்தி யொன்றும் தெரிய வில்லை.

ந ல் ல ர ி ண க் க ம்

பொருளை நாட்டில் காட்டுவெல் ஐயர் தொண்டு புரிந்த காலத்தில் சமயப் பற்றும், தமிழ்மொழிப் பற்றும் வாய்ந்த அறிஞர் பலர் அந்நாட்டின் பல பாகங்களில் அமைந்து அரும்பணி புரிவாராயினர். அவர்களுள் தமிழ் மக்கள் பெரிதும் போற்றும் போப்பையர்* தலை சிறந்தவராவர். வேத விளக்கச் சங்கத்தின் சிறந்த தொண்டராய்த் திகழ்ந்த போப்பையர் சாயர்புரம் என்னும் சிற்றூரிற் பணியாற்றப் போந்தார். 'சாயர்' என்னும் டோர்ச்சுகீசிய வணிகரது ஆதரவால் நிலைபெற்ற ஊர் சாயர்புரம் என்று பெயர்பெற்றது. ஆதியில் நாசரத்து வட்டத்தைச் சேர்ந்திருந்த சாயர்புரம், போப்பையர் பணிசெய்யப் போந்தபோது அதைவிட்டுப் பிரிந்து தனியாக நின்று இயங்கும் உரிமை பெற்றது.

ஐரோப்பியச் செம்மொழிகளோடு ஆங்கிலநன்மொழியையும் அருந்தமிழ் மொழியையும் செவ்வையாகப் பயின்று, சிறந்த புலமை வாய்ந்திருந்த போப்பையர் சாயர்புரத்தைச் சர்வகலாபுரமாக்கக் கருதினார்; அல்லும் பகலும் உழைத்துக் கல்விச்சாலைகளும் கிருஸ்தவ சபைகளும் நிறுவினார். இளமையிலேயே செம்மொழிப் பயிற்சியும் செழுங்கலைச் செல்வமும் மாணவர் உளத்திற் சேர்ந்து அவரறிவை வளம்படுத்த வேண்டுமென்று கருதிய போப்பையர் ஐரோப்பியத் தொன்மொழிகளையும், செந்தமிழ் மொழியையும், கணித நூலையும், ஒருங்கே கற்பிக்கத் தொடங்கினார்; அவ்வளவில்

* Rev. G. U. Pope—T. G. 436; H. T. M. 176-77; C. R. ch. VII.

அமைவுறாது 'செய்மூர்' என்னும் ஜெர்மானிய அறிஞரை ஆசிரியராக நியமித்து அவர் வாயிலாக அளவை நூலும்* சரித்திர நூலும் பயிற்றத் தொடங்கினார். சுருங்கச் சொல்லின் சீரிய கலைகள் யாவும் சாயர்புரக் கல்லூரியிற் சிறந்து திகழவேண்டுமென்று ஐயர் ஆசையுற்றார். பாடங்களனைத்தும் ஒதி யுணர்வதற்குப் பகற்பொழுது போதாமையால் இரவில் மூன்று மணி நேரம் போப்பையர் கல்வி பயிற்றுவாராயினர். கல்லூரி மாணவர்கள் கல்வியின் பளுவறிந்து நாளடைவில் மனந்தளர்ந்து ஒதுங்கத் தொடங்கினார். பாடசாலையிற் படிக்கப்போந்த மாணவரின் மனப்பான்மை அறியாது உணர்வரிய கலைகளைப் புகட்டி வெருட்டிய காரணத்தால் போப்பையரின் உயரிய எண்ணம் பீழுதுறுவதாயிற்று.

இங்ஙனம் குன்று முட்டிய குருவி போற் குறுகி நின்ற ஐயர் வேதியர்க்குரிய கல்வி அறிவு ஒழுக்கங்களை மேம்படுத்தக் கருதி அவ்வூரில் வேதியர் கலாசாலை ஒன்று நிறுவினார். சீலம் வாய்ந்த சிறுவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து அவர்க்குச் சிறந்த கல்வியும் சீரிய ஒழுக்கமும் பயிற்றி வந்தார். ஐயர் மனத்திலமைந்த ஆர்வத்தின் வடிவமாக விளங்கிய வேதியர் கலாசாலை சாயர்புரத்தில் தழைத்தோங்கி வளராமையால் வேத விளக்கச் சங்கத்தார் அதனைத் தூத்துக்குடிக்கு மாற்றினார்கள். இவ்வாறு தாம் தொடங்கிய பணி விளக்கமுறாது துளக்கமுறக் கண்டு போப்பையர் மனம் வருந்தினாரேனும் அருந்தமிழ் நூல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துதவும் பெரும்பணியில் தீவிரந்தாரல்லர்.† பழுத்த முதுமையுற்று ஆங்கில நாட்டில் இளைப்பாறும் பொழுதும் திருவாசகத்தை

* அளவை நூல்—Logic.

† திருக்குறளும் நாலடியாரும் இவரால் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டுள்ளன.

மொழிபெயர்த்து ஆங்கில நாட்டு ஆன்றோர்க்குக் கையுறையாக வழங்கினார்.

இன்னும் சவிசேஷபுரத்திலும் பாளையங்கோட்டையிலும் சிறந்த தொண்டு புரிந்த 'சார்சந்தர்'† என்னுஞ் சான்றோர் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்து விளங்கினார். வேத நூலைத் திருத்தும் பொறுப்பு வாய்ந்த கழகத்தில் சார்சந்தரும் ஒருவராய்ச் சேர்ந்து சலிப்பின்றிப் பணி செய்தார். தமிழ் மொழியின் நயங்களை இவர் நன்கு அறிந்திருந்தமையால் வழுவற எழுதவும் பழுதறப் பேசவும் வல்லவராய் இருந்தார். கற்றாரும் கல்லாதாரும் கசிந்துருகும் வண்ணம் கிருஸ்துமதக் கொள்கைகளை எடுத்துரைக்கும் சொல்லம் சார்சந்தரிடம் அமைந்திருந்தமையால் அவர் விரிவுரையைக் கேட்டார் பலர் மனங்கிளர்ந்து எழுந்து அம்மதத்தினைத் தழுவினார்கள். இங்ஙனம் பெருந் தொண்டாற்றிப் புகழ் பெற்ற சார்சந்தர், கால்டுவெல் ஐயருடன் கல்கத்தா நகரம் போந்து அத்தியட்சகுரு என்னும் சீரிய பட்டம் பெற்றுயர்ந்தார்.

குதிரைமொழித் தேரியி லமைந்த மெய்ஞ்ஞானபுரம் என்னும் சிற்சூரில் சிறந்த தொண்டராய்த் திகழ்ந்த 'தாமஸ்' என்னும் அறிஞர் இணையற்ற சீர்மை வாய்ந்தவராவர்.‡ அவர் அறிவின் செழுமையையும், அகத்தின்

† Sargent—T. G. 397;—C. R. Ch. VII.

‡ "Thomas was a man of many gifts and accomplishments. He had been brought up, I believe, as a solicitor and was an excellent lawyer. He had made himself by study and practice, an excellent doctor. He was an excellent singer, a good musician, and well acquainted with the science of music. As a builder he had no equal in Tinnevely. Everything he built, whether parsonage, school or Church might be studied by other builders as a model of excellence. In addition he was good mechanician, a good rider and swimmer and was a man of great bodily strength and liveliness of disposition. It is more important in connection with his character and position as a missionary to say that he was a good Tamil scholar, a particularly good speaker of Tamil, a good preacher both in Tamil and English and an administrator of first rate excellence."—C. R. 102.

செம்மையையும் அறிந்தோர் அவரை மனமார வியந்து போற்றினர். ஆங்கில மொழியிலும் தமிழ் மொழியிலும் அவர் அழகுறப் பேசவல்லவர்; நீதிவழுவா நெறிமுறையாளர்; இன்னிசையால் மாந்தர் கருத்தைக் கவரும் நல்லிசையாளர்; மறப்பிணிகளை மாற்ற வல்ல மருத்துவர்; சட்டங்களின் துட்பங்களை வழுவறக் கூறும் வழக்கறிஞர்; வீடுகட்டும் முறைகளை விளங்கக் கற்றவர்; நெடும் புனலில் நீந்த வல்லவர்; கடும் பரிகளை இயக்க வல்லவர். இத்தகைய சான்றோரைத் தொண்டராகப் பெற்ற மெய்ஞ்ஞானபுர மக்கள் பல்லாற்றானும் பயன் பெற்று விளங்குவாராயினர். மெய்ஞ்ஞானபுரத்தில் இன்றும் அழகுற நின்று மாந்தர் கருத்தையும் கண்ணையும் ஒருங்கே கவரும் திருக்கோவிலின் ஒவ்வொரு உறுப்பிலும் தாமஸ் ஐயரின் கைநலம் திகழக் காணலாம். அன்றியும் அவ்வரைச் சூழ்ந்திருந்த நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிறந்தவர்களில் கிருஸ்து மதத்தைப் பரப்பிய பெருமை அவருக்கே உரியதாகும். மருத்துவசாலை அமைத்தும், பாடசாலைகள் நிறுவியும், மக்கள் உளத்தைக் கவர்ந்து முப்பதாண்டுகட்கு மேலாகப் பொருளை நாட்டில் உழைத்துப் புகழ்பெற்ற தாமஸ் ஐயர் தமிழ்மொழியின் சுவை அறிந்த தக்காராகவும் விளங்கிய தன்மை அறிந்து போற்றத்தக்கதாகும்.

இங்ஙனம் மூன்று சிறந்த அறிஞர் மூன்று ஊர்களிலமைந்து தொண்டாற்றும் பொழுது நாசரத் என்னும் நன்னகரில் 'மார்க்கோசியர்' என்பார் வேத நெறியை விளக்குவாராயினர். சிறந்த கல்வியும், நிறைந்த ஆர்வமும் வாய்ந்த இவ்வறிஞர் முப்பத்து மூன்று ஆண்டுகள் அந்நகரில் அமர்ந்து தொண்டு புரிந்தார். 'செல்வத்துட் செல்வம் செவிச் செல்வ' மென்று செவ்வையாக அறிந்த மார்க்கோசியர் அந்நகர்ச் சிறுவரும் சிறுமியரும் கல்வி கேள்விகளில் மேம்

படுதற்குச் சாதனமாய் சிறந்த பாடசாலைகள் நிறுவினார்; அற்றார்க்கு ஆதரவளிக்கும் அறச்சாலைகள் அமைத்தார்; பொருளை நாட்டிற் பெரும் பஞ்சம் வந்துற்ற போழுது பசினோயால் வருந்திய ஏழை மாந்தர்க்கு உணவளித்து உதவி புரிந்தார்; கைத்தொழிற் கல்வியே நாட்டின் வறுமையை ஒழிக்க, வல்லதெனக் கருதிச் சிறந்த கைத்தொழிற் சாலை கண்டார். அச்சாலையில் தச்சு வேலையும் அச்சு வேலையும், தையற்றொழிலும் நெய்தற்றொழிலும் செவ்வையாகப் பயிற் றப்பட்டன. அவர் ஆற்றிய அருந்தொண்டின் பயனாக இன்று பொருளை நாட்டிலமைந்த கிருஸ்தவ நிலையங்களுள் நாசரத் நகரமே தலைசிறந்து விளங்குகின்றது.

இன்னும் பொதுநலம் பேணியபான்மையால் பொருளை நாட்டு மக்களின் நன்றிக் குரியராய்த் திகழ்ந்த ஆங்கிலக் கலெக்டர் இருவரது பெருமை அறியத் தக்கதாகும். தண்ணளி வாய்ந்த தாமஸ் துரை, எம்மருங்கும் சாலைகள் வகுத்தும், சோலைகள் வளர்த்தும், சத்திரங்கள் அமைத்தும், சாவடிகள் எடுத்தும், சலிப்பின்றி ஆற்றிய அறப்பணியின் அருமை யறிந்து நாட்டு மக்கள் அன்புற வாழ்த்தினார்கள். தாமஸ் கண்ணுங் கருத்துமாய்க் காதலித்து வளர்த்த தண்ணறுஞ் சோலைகளில் தங்கி இளைப்பாறும் பொழுதும், கோடையின் கொடுமை யறியாது குளிர் பூஞ்சாலையில் வழி நடந்து செல்லும் பொழுதும், தாய்ணைய மங்கம்மாளுக்குப் பின் தகைசான்ற தாமஸ் தோன்றி அறம் வளர்த்தார் என்று ஏழை மாந்தர் மனமாரப் புகழ்ந்து வாழ்த்தினார்கள்.

பொருளை நாட்டு மக்கள் இன்றும் மறவாது நினைந் தேத்தும் மற்றொரு கலெக்டர் பக்கிள்துரையாவர். குடி களின் நலத்தை இடையறாது நாடிய, இந்நல்லார் பொருளை யாற்றைப் பிறப்பித்து ஊற்றமளிக்கும் பொதியமலைத் தொடரிலமைந்த நெடிய சோலைகளைப் பாதுகாத்தும், நீர்ப்

பாசன வசதிகளைப் பெருக்கியும், தாதுப் பஞ்சத்தில் பசியால் வாடி வருந்திய மக்களைப் பரிந்து பாதுகாத்தும் நலம் புரிந்த வான்மையால்,

“வாழ்ந்தோம் என்றுரைப்பாரும் மேன்மேலும்
நாமடைந்த வறுமை மாறப்
போழ்ந்தோம் என்றுரைப்பாரும் செழித்தோ
மென்றுரைப்பாரும் பொருமல் தீர்ந்து
தாழ்ந்தோம் பேரின்பத்தென் றுரைப்பாரும்
அல்லாமல் தாவாத் துன்பத்து
ஆழ்ந்தோ மென்றுரைப்பார்கள் ஒருவரிலை
பக்கிள்மன்னன் அதிகாரத்தே”*

என்று மக்களனைவரும் பாராட்டினார்கள்.

இங்ஙனம் பிறர்க்கென வாழும் பெருந்தகையாளர் ஆங்காங்கு அமைந்து ஆற்றிய அரும்பணியின் திறத்தினை அறிந்த கால்டுவெல் ஐயர், நல்லார் பலரைப் பொருளை நாட்டிற்கு நல்கிய இறைவன் கருணையை வியந்து போற்றினார். ஆயிரத்து எண்ணூற்று எண்பதாம் ஆண்டில் பாளையங்கோட்டையில் கிருஸ்து மதசங்க நூற்றாண்டு விழா நிகழ்ந்த பொழுது, அதுகாலும் அருந்தொண்டாற்றிய ஆன்றோர் சிறப்பைக் கால்டுவெல் ஐயர் விரித்துரைத்தார்.

பண்பும் பயனும்

ஐம்பதாண்டுகட்கு மேலாகத் தென் தமிழ் நாட்டில் அரும்பணி யாற்றிப் புகழ்பெற்ற ஐயர், சிறந்த மனத்திட்பம் வாய்ந்தவராய் விளங்கினார். 'வினைத்திட்பம் என்பது ஒருவன் மனத்திட்பம்' என்று பொதுமறை அருளிய வாய்மைக்கு ஐயரே சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக அமைந்தார். எண்ணிய செயலைத் திண்ணிய 'மனத்தொடு செய்புந்திறமையும், எடுத்த பணியைத்தொடுத்து முடிக்கும் பொறுமையும் அவரிடம் இனிதமைந்திருந்தன. இடையன்குடி வட்டத்திலமைந்த திருச்சபைகளைக் கண்காணிக்குமாறு கால்டுவெல் ஐயர் புறப்பட்டுச் செல்லுங்கால் ஆங்காங்கு மைந்த கிருஸ்தவ அன்பர்கள் நாட்டு வழக்கத்திற் கிணங்க அவர்க்கு நல்வர வளிப்பார்கள்; மேளதாளங்களோடு ஊர்ப்புறத்தே வரவேற்று ஆடல்பாடல்களோடு அழைத்துச் செல்வார்கள்; அந்திமாலையில் தீவர்த்திகளை ஏற்றி எங்கும் ஒளி விரிப்பார்கள்; ஐயர் ஆற்றும் அருப்பணியின் திறத்தினைப் பாட்டாலும் உரையாலும் பாராட்டுவார்கள். இவ்வாறு திருச்சபையைச் சேர்ந்த உறுப்பினர் ஆடிப்பாடி அகங்கனித்திருக்கும் வேளையில் கால்டுவெல் ஐயர் பொறுமையின் திருவருவாய்ப் புன்னகை பூத்த முகத்தோடு இலங்குவார். கங்குல் எல்லை காண்பளவும் அன்றார் விழாக்கொண்டாலும், கால்டுவெல் ஐயர் மனஞ்சளிப்பதுமில்லை; கண் அயர்வது மில்லை. சித்திரத்தின் அலர்ந்த செந்தாமரையை ஒத்திருக்கும் அவர் முகத்தின் செழுமை கண்டு ஊராரனைவரும்

உவகையுறுவர்.* இவ்வாறு எல்லையற்றதாய் விளங்கிய அவர் பொறுமையின் பெருமையை அறிவதற்கு ஒரு சான்று போதியதாகும்.

ஒரு நாள் கால்டுவெல் ஐயர், காதலர் இருவர்க்குக் கடிமணம் நிகழ்த்தும் பொருட்டு ஆலயத்திற்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தார். மணமகனும் மணமகளும் நாடார் வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்கள். திருமணத்திற்காகக் குறித்திருந்த காலத்திற்கு முன்னதாகவே கால்டுவெல் ஐயர் ஆலயத்திற் போந்து மணமக்கள் வருகையை நோக்கி யிருந்தார். உற்றார் உறவினர் அனைவரும் உரியகாலத்தில் வந்து நிறைந்தார்கள். மணமகன் நல்லாடை புனைந்து செழுஞ்சாந்தம் பூசிய மார்பில் மணமாலை யணிந்து தன் தோழனோடு வந்து தோன்றினான். ஆயினும் மணப்பெண் நெடுநேரமாக வரவில்லை. அங்கிருந்தாரனைவரும் வழிமேல் விழிவைத்த வண்ணமாய் இருந்தனர். உற்றார் சிலர் குற்றங் கூறினர். உறவினர் சிலர் பொறுமை இழந்தனர். ஆயினும் கால்டுவெல் ஐயர் முகத்தில் இறையளவும் மாற்றம் தோற்றவில்லை. ஒவியத்தெழுதிய உருவம் போல் கருணைபொழியும் கண்களோடு ஐயர் காத்திருந்தார். ஒருமணி நேரம் கழிந்த பின்னர் மேளதாள முழக்கத்தினிடையே மணமகள் நாணிக் கோணி நடந்து திருக்கோயிலினுள்ளே புகுந்தாள். நீலப்பட்டாடை உடுத்து,

* "As he moved about from district to district he was met on the way and welcomed at each halting place by crowds of people with the usual accompaniment of band, banners and torchlight processions? After a long and tiresome journey, the tamasha began with addresses and songs and the Bishop replied with unflagging patience. He sat listening by the hour to all that they had to say and appeared as happy and philosophic as if the dust and heat, the din of tomtoms, the blare of the dreadful brazen instruments and the evil smell of the oil torches were as refreshing as the bath and dinner that were awaiting him. Even in his old age when he could scarcely see to read, he stood erect as a palm, the episcopal vestment, the long white hair, the snowy beard and the clear cut features giving an ideal presentment of a venerable bishop."—C.C. 241.

முகத்தின் கோலத்தை முன்றூனையால் மறைத்து, குனிந்த தலை நிமிராமல் கூசுத் துவண்டு நின்ற நங்கையைத் தோழியர் மணமகனருகே கொண்டு நிறுத்தினார்கள். அப்பொழுது கால்டுவெல் ஐயர் ஊக்கமுற்றெழுந்து இறைவனுக்குரிய வழிபாடு முடித்து மணமகள் சொல்லுதற்குரிய வாக்குறுதி வாசகத்தைக் கூறி நின்றார்; அவ்வாசகத்தை மங்கை வாய்விட்டு உரைப்பாளென்று கருதினார். கூசி நின்ற மங்கையாதும் பேச இசைந்தாளல்லள். அரை நாழிகை நேரம் ஐயர் காத்திருந்தார்; அவ்வாசகத்தைப் பின்னும் ஒருமுறை கூறினார். அப்பொழுதும் மங்கை அசைவற்று நாவெழாது நின்றாள். பின்னும் அரை நாழிகை கழிந்தது. மணமகனின் நிலைகண்டு உறவினர் அனைவரும் மனம் தளர்ந்தார். மங்கையின் செவியருகே போந்து, 'சொல் சொல்' என்று உந்தினார் சில மாதர். 'ஐயரைக் காக்கவைத்தல் அழகாமோ?' என்று பரிந்துரைத்தார் பல மாதர். இவ்வாறு உற்றார் செவியறிவுறுத்திய பின்னரும் மங்கை வாய்திறக்க மனமற்றிருந்தாள். காலம் வறிதே கழியக்கண்ட கால்டுவெல் ஐயர் மூன்றாம் முறையும் வாக்குறுதி வாசகத்தைக் கூறினார். அப்பொழுதும் மங்கை நாவெழாதிருக்கக் கண்டு மணமகனைக் கூர்ந்து நோக்கி, "இதோ பார்! ஒருமுறை கூறினேன்! இருமுறை கூறினேன்! மும்முறையும் கூறினேன்! நீ ஒன்றும் பேசாதிருக்கிராய். இனிமேல் அவ்வாசகத்தைச் சொல்லமாட்டேன். இன்னும் நீ பேசாதிருப்பாயாயின் நானும் பேசாமல் உன்னை வீட்டுக் கனுப்பிவிடுவேன்." என்று உறுதியாகக் கூறினார். ஐயர் பேசிய மொழியின் கருத்தறிந்த மங்கையின் முகத்தில் புன்னகை தவழ்ந்தது; தலை நிமிர்த்து ஐயரை அமர்ந்து நோக்கி அவர் மூன்றுமுறை கூறிய வாக்குறுதி வாசகத்தைத் திறம்பட உரைத்தாள். காலம் கழிந்ததேனும் காரியம் பலித்ததென்று களிப்புற்ற

ஐயர் திருமணத்தை நிறைவேற்றி மணமக்கள் இருவரையும் ஆசிகூறி அனுப்பினார்.

இறைவன் திருவருள் எஞ்ஞான்றும் நல்லோரைக் காத்து நிற்குமென்று உறுதியாகக் கருதிய கால்டுவெல் ஐயர் 'அஞ்சுவது யாதொன்றுமில்லை, அஞ்சவருவதுமில்லை' என்னும் உயரிய கொள்கையைப் பற்றி ஒழுக்குவாராயினர். ஒரு நாள் நாசரத் என்னும் நல்லூரிலமைந்த நண்பர்களைக் காணக் கருதி ஐயர் ஆங்குச் சென்றிருந்தார். அவர் வருகையை அறிந்த அவ்வூரார் நறுமலரும் நற்கனியும் கையுறையாக வழங்கிக் களிப்புற்றார். காலைப் பொழுதில் அவ்வூர்த் திருக்கோவிலைச் சூழ்ந்திருந்த பூந்தோட்டத்தில் ஐயர் உலாவச் சென்றார். அப்போது ஊரார் சிலரும் உடன் சென்றார்கள். அத்தோட்டத்திலமைந்த கிணற்றில் நீரிறைத்துக் கொண்டிருந்த பணியாளன் கால் நழுவிக்கிணற்றினுள்ளே விழுந்து விட்டான். அக்காட்சியைக் கண்ட சிலர் அலறி அடித்துக் கிணற்றருகே ஓடினர்; ஆழ்ந்த கிணற்றை உற்று நோக்கி அலக்கணுற்று நின்றார். அந்நிலையில் கருணைசான்ற கால்டுவெல் ஐயர் மேலாடைகளைக் கழற்றி எறிந்து, திகைத்து நின்ற மாந்தரை விலக்கி, இறையளவும் அச்சமின்றி ஆழநெடுங் கிணற்றினுள்ளே குதித்தார்; தண்ணீர் கிடந்து தத்தளித்த பணியாளனைப் பற்றி இழுத்து ஒரு மூலையிற் கொண்டு சேர்த்தார். ஐயர் மனத்திண்மையைக் கண்ட ஆடவர் மானத்தால் மனங் குறுகினர். உடனே ஒருவர் கிணற்றினுள்ளே குதித்து ஐயர் அரும்பணியைப் பங்கிடத் தொடங்கினார். மீண்டும் சிலர் ஓடிச் சென்று ஏணியும் கயிறும் கொண்டுவந்து மூவரையும் கரையேற்றினார்கள்.

மாசற்ற ஏசுநாதர் வாழ்ந்து காட்டிய நெளியைக் கடைப்பிடித்தொழுகிய கால்டுவெல் ஐயர் எனியவாழ்க்கையே தமக்குரியதெனக் கொண்டார். இடையன்குடி வட்டத்தி

லமைந்த சிற்றூர்கட்குச் செல்லும்பொழுது பெரும்பாலும் நடந்து செல்வதே அவர் வழக்கமாயிருந்தது; செல்லும் இடங்களில் எளிதாகக் கிடைக்கும் காய் கணிகளை உண்டு மகிழ்வார். நெடுங்காலம் தென்னாட்டிற் பழகிய பான்மையால் இந்நாட்டுக்காய்கனிகிழங்குகள் அவர்க்கு ஏற்ற உணவாயின். புகற் பொழுதில் வெய்யோனொளியைப் பொறுக்கமாட்டாது ஆங்காங்கமைந்த கூரைப் பள்ளிகளில் அவர் தங்கியிருப்பார்; பனையோலைகளாற் பண்புறவேய்ந்த கூரைப் பள்ளியின் குளிர்ந்த நிழலில் அமர்ந்து அருங்கலை பயில்வார்; காலையும் மாலையும் நெடுந்தூரம் உலாவி வருவார்; இராப்பொழுதில் ஊரடங்கியபின்னர் பள்ளியின் முற்றத்தில். பனைநார்க் கட்டிவிற் படுத்துறங்குவார். இராப்பொழுதில் வீட்டினுள்ளே மூட்டைகள் வேட்டையாடித் திரிந்தமையால் இங் னனம் ஐயர் வெளிமுற்றத்தில் உறங்கும் வழக்கத்தை மேற்கொண்டார்; வாரத்தில் ஆறுநாள் வெளியூர்களிற் சுற்றி ஏழாடும் நாள் இடையன் குடியில் வழிபாடு நிகழ்த்த வருவார்.

‘என்றும் நன்றே செய்தலும் வேண்டும், நன்றும் இன்றே செய்தலும் வேண்டும்’ என்னும் அறவுரையைக் கடைப்பிடித்த கால்விவெல் ஐயர், இடையன் குடி வட்டத்தில் வாழ்ந்த நாடார் வகுப்பினர்க்கு நலம் புரியக்கருதி அவர் வாழ்க்கையையும் வழிபாட்டையும் குறித்து ஆங்கில மொழியில் ஒரு சிறு நூல் எழுதி வெளியிட்டார். நாள் முழுதும் நெற்றி வியர்வை நிலத்தில் விழப் பாடுபட்டுழலும் ஏழைமக்கள் பெரும்பாலும் வறுமையுள் ஆழ்ந்து பசிபால் வருந்தும் பான்மையையும், அன்னாரை மேற் சாதியிற் பிறந்த மாந்தர் இழிவாக நடத்தும் கொடுமையையும் மேலை நாட்டுமக்கட்கு அறிவித்து, அவர் இரக்கமுற்றளிக்கும் பொருளுதவி பெற்று நாடார் வகுப்பைப் பல்லாற்றினும் நலமுறச் செய்தலே அந்நூலின் நோக்கமாகும். ஐயர்

குருதியவாரே நாடார் குல மக்களின் அறிவை வளர்த்து அவர் துயரம் தீர்த்ததற்கு ஆங்கில நன்மக்கள் சிலர் அரும் பொருள் வழங்கினர்.

இங்ஙனம் நலம்பல புரிந்த கால்டுவெல் ஐயரது அறிவின் பெருமையையும் வாழ்க்கையின் செம்மையையும் கண்டு அழுக்காறுற்ற சிலர் மறைவாகக் குறைகூறித் திரிந்தார்கள். சென்னை மாநகரின் புறப்பட்டுக் கால்டுவெல் ஐயர் பொருளை நாட்டிற்குப் போகும் வழியில் நீலகிரியில் வசித்த ஸ்பென்சர் என்னும் அத்தியட்ச குருவைச் சார்ந்து, நான்கு வாரம் நன்கு முகமன் இயம்பிச் சில நன்மைகளைப் பெற்ற ரென்று வசை கூறினார் சிலர். இன்னும் அம்மையில் ஒரு மாதகாலம் தங்கியிருந்தபொழுது ஐயர் ஒரு மங்கையைக் கவனித்து மணத்திற்குரிய நாளும் குறித்தாரென்று கதை கட்டிவிட்டார் சிலர். இச்செய்திகளை நண்பர் வாயிலாக அறிந்த ஐயர், 'இன்னு செய்தாரை ஒறுத்தல் அவர் நாண நன்னயம் செய்துவிடல்' என்னும் பொய்யாமொழியின் வழிநின்று, அன்னார் இன்னாரென்றறிந்து நன்னயம் புரிவா ராயினர். ஐயர் பெருமையையும் தம் சிறுமையையும் அங்கைக் கனி போலறிந்த குறும்பர் நாணி மனங்குறுகி நாளடைவில் திருந்தி நலம் பெற்றார்.

தென்னிந்திய மொழிகளின் திறமுணர்ந்த கால்டுவெல் ஐயர் நற்றமிழ் மொழியை நாட்டுமக்கள் பேசும் முறையி லேயே பேசப்பழகினார். எழுத்து நடைக்கும் பேச்சு நடைக்கும் உள்ள வேற்றுமையை நன்குணர்ந்து பேச்சு முறைக்குரிய தமிழைப் பெரிதும் முயன்று பயின்றார். அப் பழக்கத்தின் பயனாக அவர் பேசிய தமிழ், கேட்டார்ப் பிணிக்கும் தகையதாய் அமைந்திருந்தது. ஆல் நடையில் வழங்கும் திரி சொற்களும் கல்லார் நாவில் நடமாடும் கொச்சை மொழிகளும், ஐயர் பேச்சிற் காணப்படாமையால்

அவர் விரிவுரை கற்றார்க்கும் கல்லார்க்கும் ஒருங்கே இனிமையுமும் பயனும் விளைப்பதாயிற்று.* ஏசுமதத்தினர் அல்லாதாரும் அவர்பேச்சைக்கேட்க ஏக்கற்றிருந்தார்கள். பொருளையாற்றின் கரையிலமைந்த ஆழ்வார்திருநகரி' என்னும் சிறுநூர்க்கு ஐயர் ஒரு முறை சென்றபோது, அவ்வூர் வைதிக முதியோர் அவரைத் தம் ஆய முன் மண்டபத்திற்கு அழைத்துச் சென்று விரிவுரை நிகழ்த்த வேண்டினாரென்றால் அவர் சொல்லின் செம்மைக்கு வேறு சான்றும் வேண்டுமோ?

இத்தகைய அரும்புலமை வாய்ந்த ஐயர் நண்பருடன் உரையாடும் பொழுது நகைச்சுவை ததும்பப் பேசுவார். ஒரு நாள் கல்கத்தா நகரினின்று விருந்தாக வந்தடைந்த 'காட்டன்' என்னும் சமய குருவை அழைத்துக்கொண்டு ஐயர் கன்னியாகுமரிக்குச் சென்றார். நீலத்திரைக் கடலோரத்திலே நின்று இருவரும் நெடுங்கடவின் நீர்மையை நெடிது நோக்கினார்; செந்தமிழ் நாட்டின் எல்லையில் நின்று காவல் புரியும் கன்னியின் தவப் பெருமையறிந்து பொன் மணலும்,

* "He (Dr. Caldwell) was an indefatigable student and was learned in several of the sciences. Sanscrit and the Dravidian languages were his special study. He was not long in mastering Tamil, one of the most difficult of the Dravidian group. As soon as he knew sufficient Tamil to speak to the people in their own tongue, he began his missionary labours among them, moving about from village to village, far from the Europeans and out of the beaten track of Governors and Commanders-in-Chief. He was a man of magnificent physique. One of his assistant missionaries described him as a fine man, over six feet high, and weighing twelve stone. He was well built and was endowed with handsome features..... He was a voracious reader and remembered what he read, and was a student of nature as well as of books. His studies of the Hindus by whom he was surrounded had a curious effect: their Orientalism seemed to enter his very soul and put him in sympathy with their mode of thought. It enriched his speech with the imagery of the East. The sermons he delivered occasionally from the pulpit of St. John's Church were full of beautiful word-pictures, which touched the imagination and charmed his hearers. It was a style of preaching that was particularly impressive with the emotional Hindus."—C. C. pp. 240, 241.

கரு மணலும், வெண்மணலொடு கலந்து தூவி அடிபணிந்த கருங்கடலின் பெருமை கண்டு களிப்புற்றார். அப்போது வங்க நாட்டுப் பெரியார் குமரித்துறையி லிறங்கி நீராட விரும்பினார். அவர் விருப்பத்திற் கிணங்கிய கால்டுவெல் ஐயர் அக்கடலில் குளித்தற்குரிய முறைகளைக் குறிப்பாக எடுத்துரைத்துக் காட்டன் கையைப் பற்றிக் குமரிக் கோவிலின் எதிரே யமைந்த துறையிலிறங்கினார். கடலில் நீராட்டிப் பழகாத காட்டன், துரைத்தெழுந்த திரைக் கடலின் ஆரவாரங் கண்டு அஞ்சி ஐயர் காத்தை இறுகப் பற்றினார். அப்பொழுது பெருமித முற்றெழுந்துவந்த அலை யொன்று காட்டனைப் பிரித்திழுத்துப் புரட்டிக் கரையில் உருட்டியது. அலையின் கொடுமைக் காற்றாது அலமந்த காட்டனை ஐயர் விரைந்தோடிக் கவர்ந்து கருங்கடலின் வாயி னின்றும் விடுவித்தார். கருணையற்ற அலையின் கையகப்பட்டு நிலைகுலைந்த அன்பரை நோக்கி, 'ஐயனே! பண்புற்ற நும் பெருமை அறிந்து பகவதி* சலாம் செய்துவிட்டாள்; ஒரு சலாம் போதும்; இப்பொழுதே கரை யேறி விடுவோம்' என்று கூறி அடுத்த அலை வருமுன்னே அவரை ஐயர் அப்புறப் படுத்தினார். இங்ஙனம் குமரித்துறையில் சலாம் பெற்ற காட்டன், கல்கத்தா நகரில் கங்கையாற்றில் தவறி வீழ்ந்து உயிர் துறந்தாரென்று அறிந்தபோது கால்டுவெல் ஐயர் பெருந்துயரமுற்றார்.

செயற்கரும் பணிசெய்து சிறப்புற்ற கால்டுவெல் ஐயர் மன மொழி மெய்யென்னும் மூன்றையும் தமிழகத்தார்க்கே ஒப்புவித்த தன்மையால் அப்பெரியாரைத் தமிழர் என்று கருதுதலே தக்கதாகும். அவரும் அவ்வண்ணமே கருதினர் என்பது அவர் வாழ்க்கைக் காதையால் விளங்குகின்றது. தம் பிறப்பையும் வளர்ப்பையும் குறித்து எழுதிய காதையில்

* பகவதி - கன்னியாகுமரித் தெய்வத்தின் பெயர்.

“நான் அயர்லந்து தேசத்திற் பிறந்தேன்; ஸ்காட்லண்டு தேசத்தில் வளர்ந்தேன்; ஆங்கில நூல்களில் ஆழ்ந்தேன்; ஆயினும் என் வாழ்நாளில் ஐம்பதாண்டுகட்கு மேலாகப் பாரதப் பெருநாடும் அந்நாட்டு மக்களுமே என் கருத்தை முற்றுங் கவர்ந்து கொண்டமையால் யான் இந்தியர்களுள் ஒருவனாயினேன்.”[§] என்று தம்மனத்திலெழுந்த உணர்ச்சியை மாண்புற விளக்கிப்போந்தார்.

கருணை உருவாய கால்டுவெல் ஐயர் பொருளை நாட்டைத் தம்மிருப்பிடமாகத் தேர்ந்த காலமுதல் தமிழ் மக்களுடன் வேற்றுமையின்றிக் கலந்துறைவாராயினார்; அறியாமையில் முழுகிக் கிடந்த மாந்தர்க்குக் கலையின் ஒளி காட்டினார்; கிருஸ்து சமயத்தை அவரிடையே நலமுற நாட்டினார்; அல்லும் பகலும் இடையறாது உழைத்துவந்த நெல்லை நாட்டிலேயே கல்லறை கொள்ள விரும்பினார்.* தேரி நிலத்தின் வெம்மையால் ஐயர் உடல் நலங் குன்றக் கண்ட ஆங்கில நாட்டு நண்பர்கள் அவரைக் குளிர்ந்த நாட்டிற்கு வருமாறு பன்முறை ஆதரித்து அழைத்தார்கள். அன்றார் விருப்பத்திற்கிணங்கி ஐயர் ஆங்கில நாட்டிற்கு மும்முறை சென்றாரேனும், அவர் மனம் பொருளை நாட்டையே நாடுவதாயிற்று; நலிவுற்ற வுடல் நலமுற்றவுடன் சேயை நினைந்து செல்லும் தாய்போல் தேரிக் குழிகளை நோக்கி விரைந்து போந்தார்.

முதன் முறை[†] சென்றபோது ஆங்கில நாட்டில் மூவாண்டு தங்கினார்; இரண்டாம் முறை[‡] சென்றபோது ஈராண்டு தங்கினார்; மூன்றாம் முறை[§] சென்றபோது ஓராண்டு

§ “My residence in India for by far the larger portion of my life and the deep interest I have always taken in India and everything Indian makes me more an Indian than anything else.”—C. R. 3.

* “It had long been the expressed wish of the Bishop that when he died he should be buried among his people. In fact so long ago as 1883 when he was last in England and was requested by his friends to remain there, his answer was ‘I wish to die amongst the people for whom I have lived.’”—Rev. Wyatt. C. R. 186.

† 1854-1857.

‡ 1873-1875.

§ 1883-1884.

தங்கி மீண்டார். இதனை ஆராயும் பொழுது, உடல் நலம் பேணச் சென்றவிடத்தும் அவர் மனம் தமிழகத்தையே நாடியதென்பதும், உடலின் தளர்வினால் முதுமை விரைந்துறுதலை அறிந்த ஐயர் ஆங்கில நாட்டில் அவப்பொழுது போக்கக் கருதாது தமிழகம் போந்து விழுமிய தவப்பணி ஆற்ற விழைந்தாரென்பதும் விளங்கித் தோன்றும். ஆயினும் மூன்றாம்முறை சீமைக்குச் சென்று திரும்பியபொழுது அவருடல் கட்டிமுந்து உலைந்து தளர்வுற்றது. எழுபதாண்டு கண்ட கிழவர் பொருளை நாட்டின் வெம்மையைப் பொறுக்க லாற்றாது வெதும்பினார்; அந்நிலையில் கொடைக்கானல் மலைக்குச் சென்று அதன் குளிர்மையையும் செழுமையையும் துகர்ந்து மனந்தழைத்தார்; அம்மலையில் சில காலம் தங்கியிருக்க எண்ணினார்; இயற்கை வளம் மலிந்த கோடை மலையில் இறைவனை வழிபடுதற்குரிய திருக்கோவில் இல்லாமை கண்டு மனம் வருந்தினார்; முதுமைப் பருவத்தில் ஒருமையுடனிருந்து இறைவன் திருவருளை நினைந்து வழிபடுதற்குரிய ஆலயமெடுக்க விழைந்தார். அரசாங்கத்தில் சிறந்த செல்வாக்குடையராயிருந்த 'லெவிஞ்சு' துரையிடம் ஐயர் தங்கருத்தை அறிவித்தபோது அவர் ஊக்கமுற்றுத் திருக்கோவில் அமைத்தற்குரிய இடத்தைத் தேர்ந்துதவியதோடு சிறந்த நன்கொடையும் வழங்கினார். அன்பார்ந்த வியத்தர் ஆதரவைத் துணைக்கொண்டு அம்மலையில் ஐயர் அழகிய சிறு கோவில் கட்டிமுடித்து இறைவனுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்தார்.* அவ்விழாவில் ஐயர் இயற்றிய விரிவுரை சிறந்த அறவுரையாகத் திகழ்ந்தது. அவர் எடுத்து முடித்த திருக்கோவில் சீருஞ் சிறப்புமுற்றுக் கொடைக்கானல் குன்றில் இன்றும் விளங்கக் காணலாம்.

* St. Peter's Church—dedicated 1886.

மூப்பும் முடிவும்

ஐம்பத்து மூன்றாண்டு தமிழ் நாட்டில் அரும்பணி புரிந்த கால்டிவெல் ஐயர் பழுத்த முதுமையுற்றார். நலமெலாம் ஒருங்கே அமைந்த முகத்தில் நரையும் திரையும் நிறைந்தன. பரந்துயர்ந்த நெற்றியின்மீது பஞ்சுபோல் விளங்கிய தலையும், பண்புற்ற நெஞ்சின் நிலைகுறித்த பால்பேர்ன்ற தாடியும், மூத்த வடிவழகின் பெருமையை எழுதிக்காட்டின. கற்றோர்க்கணியாய் நற்றவப் பெரியார் செற்றம் நீக்கிய மனத்தினராய், மாசற இமைக்கும் உருவினராய்த் திகழ்ந்தார்.

“வலம்புரி புரையும் வானரை முடியினர்
மாசற இமைக்கும் உருவினர்.....
செற்றம் நீக்கிய மனத்தினர்...
கற்றோர் யாவரும் அறியா அறிவினர்”

என்று நக்கீரர் அருளிய முனிவர் கோலம் நற்றவச் செல்வராய் கால்டிவெல் ஐயரிடம் முற்றும் அமைந்து விளங்கிற்று என்று கூறுதல் மிகையாகாது. வெம்மை சான்ற நிலத்தில் விழுப்பணி புரிந்து பழுத்த ஐயர், சென்னை அத்தியட்ச குருவினிடம் முறையிட்டுப் பொறுப்பு வாய்ந்த வேலையினின்றும் விலகி இளைப்பாற விரும்பினார்.

“ஐய சாலவும் அவசினன் அரும்பெரு மூப்பும்
வெய்யதாயது” : ஆதலால் விடைதர வேண்டும், என்று அப்பெரியாரைப் பரிந்து வேண்டினார். கால்டிவெல் அறிஞரின் அருமையை நன்கறிந்த அத்தியட்ச குரு அவர் விருப்பத்திற் கிணங்கி இளைப்பாற விடைகொடுத்தார். பொறுப்பும் பெருமையும் வாய்ந்த அரும்பணி துறந்து புனிதராய்

ஐயர் கொடைக்கானற் குன்றில் வாழப் புறப்பட்டபோது இடையன்குடி வட்டத்திலமைந்த மக்களனைவரும் அணியணி யாகப் போந்து பிரிவாற்றாது கலங்கி அழுது கதறினர். அழுத கண்ணினராய் அடிபணிந்த மாந்தரை ஐயர் அகன மர்ந்து தழுவி எடுத்து ஆசிகூறினர்; தொழுத கையினராய்த் துயருற்று நின்ற மாதரைத் துய நன் மொழிகளால் தேற்றி யருளினர். ஒருவாறு பிரிவெனும் பெருந்துயர் பொறுத்த மக்கள்பால் விடைபெற்றுக் கொடைக்கானல் மலையை நோக்கிச் சென்றார்.

அந்நாளில் கொடைக்கானற் குன்றிற்கு நேரிய சாலை அமைக்கப்படவில்லை. அம்மைநாயக்கனார் நிலையத்திலிருந்து கடும்பாறையின் வழியாகக் காதவழி தூரம் நெடுந்தடங் கிடந்தது. செங்குத்தாக நிவந்த பாறைகளினிடையே நெளிந்து சென்ற நெடுந்தடம் வழி நடந்து செல்வார்க்கு வருத்தம் விளைத்தது. இத்தகைய தடத்தின் வழியாகத் தம் மனைவியொடு நடந்து கொடைக்கானற் குன்றடைந்த ஐயர் கவலை நீத்து இளைப்பாறிக் களிப்புற்றார். கொடைக்கானலின் குளிர்மையால் ஐயர் மேனி தளர்வு நீங்கித் தழைத்தது. எந்நாளும் எசுவின் நன்னாமம் மறந்தறியாத ஐயர் அக் குன்றிலமைந்த திருக் கோவிலில் வாரந்தோறும் தவறாது சென்று வழிபாடியற்றியும், விரிவுரை நிகழ்த்தியும் அமைதியுற்று வாழ்ந்தார். அறமே உருவாய ஐயர் மனைவியார் பொழுதறிந்து ஏற்ற உணவருத்தி அவர் மேனியைப் பொன்போற் போற்றி வந்தார். நாடோறும் காலையும் மாலையும் ஐயர் நெடுந்தூரம் நடந்து மலைவளங் கண்டு மகிழ்ந்தார்.

இங்ஙனம் வாழ்ந்தகால் ஒருநாள் வெளியே சென்று உலாவி வந்த ஐயர் குளிர்ந்து நடுங்கினார். அம்மலையில் வாழ்ந்த மருத்துவர் ஒருவர் விரைந்துபோந்து மருந்தளித்தார். முதுவிற்ப், சிறிது மடங்கத் தொடங்கிய நோய் ஏழாம்

நாள் வலுவற்று வருத்தத் தொடங்கியது. இரவு முழுதும், காட்டுவெல் ஐயர் பிணியின் கொடுமையால் வாடி வருந்தினார். ஆஸ்திரேலியாவின் தந்தையைக் காண வந்திருந்த ஆடிங்கிதென்னும் அருமைசான்ற மைந்தன் கங்குல் கழியுமளவும் கண்ணயராத ஐயர் படுக்கையினருகே அமர்ந்து பணிவிடை புரிந்தார். தம் வாழ்க்கையின் எல்லை வந்துற்ற தென்று அறிந்த ஐயர் கருணையங் கடலாய கர்த்தரைக் கருத்திலமைத்து, மறைமொழிகளால் மனமாரத்தொழுது, “புண்ணியா! உன்னிடமே போதுகின்றேன்” என்றுரைத்து மண்ணுலக வாழ்வை முடித்தார்.

திருச்சியிலிருந்த மருகருக்கு ஐயர் இறந்தார் என்னும் செய்தி தந்தியின் வழியாக அறிவிக்கப்பட்டது. அவர் உடனே புறப்பட்டு இடையன்குடிக்குச் சென்று ஐயர் எடுத்த ஆலயத்திற் கல்லறை யமைத்தற்குரிய வேலையிஈ ஈடுபட்டார்; ஆயினும், ஐயர் இறந்த செய்தியை அந்நிலையில் ஊரார்க்கு அறிவித்தல் ஒல்லாதென்று கருதி உற்ற பணியாளர் சிலரிடம் மறைவாகக் கூறி அடக்கிவைத்தார்.

காட்டுவெல் ஐயர் இறந்தார் என்றறிந்தபோதுகொடைக் கானற் குன்றில் வைகிய அறிஞரனைவரும் அவர் திருமேனியைக் காண விரைந்து மொய்த்தார்; ஐயர் முகத்திலமைந்த சாந்தமும் தெளிவுங் கண்டு வணங்கினார்; பெரியவர் உடலைப் போற்றி எடுத்துப் பேழையுளடக்கிக் கண்ணீரும் களிமலரும் சிந்தினார். பேழையின்மீது அன்பரிட்ட மாலைகள் அடுக்கிக்காய்க் குவிந்தன. காதவழி தூரம் கடும் பாதையின் வழியாகப் பேழையை எடுத்துச் செல்லப் பெரும் பணியாளர் வேண்டுமே என்று ஐயர் மனைவியார் கவலையுற்றார். அப்பொழுது கண்களில் நீரும் கைகளில் மலரும் தாங்கி ஓரன்பர்குழாம் பேழையை நோக்கி வந்தது. தொண்டராய ஐயரை அழைத்துச் செல்லத் தேவதூதர்

வந்தனரோ என்று அம்மையார் ஐயுற்றார்; கர்த்தரை நம்பி
னோர் எஞ்ஞான்றும் கைவிடப்படார் என்னும் முது
மொழியை நினைந்து அவரையே நோக்கி நின்றார்.

அகங்குழைந்து வந்தடைந்த அன்பர்கள் ஐயர் பேழையை
அணுகிக் கண்ணீரை மலரொடு கலந்து சொரிந்தார்கள்.
அப்பால் அறமே உருவா யமைந்த அம்மையின் அடி புணிந்
தெழுந்து, “ தாயே! அருந்தவ முனிவராய ஐயரைச் சமந்து
செல்லும் பெருமையை ஏழைகளாய எங்களுக்கு அளித்தல்
வேண்டும் ” என்று இறைஞ்சி நின்றார். அற்றார்க்கு உற்ற
துணையாய் நின்று அருள் புரியும் இறைவன் கருணையை
அம்மையார் நினைந்து மனமார வழுத்திப் பேழையை மெல்ல
எடுத்துச் செல்லுமாறு அன்பரைப் பணிந்து வேண்டினார்.
அப்பணி தலைமேற்கொண்ட அறுநான் கடியவர் அருங்
குழுவியைத் தழுவி யெடுக்கும் தாய்போல் பேழையை
ஆதரித்தெடுத்துத் தலைமீசைத் தாங்கி நடந்தார்கள். அப்
பேழையின் பின்னே ஐயர் மனைவியும் மைந்தனும் கிந்தனை
முகத்தில் தேக்கி வந்தனை புரிந்து நடந்து சென்றார். காத்தவழி
தூரமும் பாதையின் கடுமையறியாது ஐயர் பேழையை
அலுங்காமற் குலுங்காமற் கொண்டு சென்ற அடியாரது
அன்பின் திறங்கண்டு பின்னே நடந்த இருவரும் பெருவியப்
புற்றார். மலையடிவாரங் கடந்த பின்னர் அருஞ்சமையை
நாட்டு வண்டியிலேற்றி இருப்புப்பாதை நிலையத்திற்கொண்டு
சேர்த்தார்கள். நண்பகற் பொழுதில் அந்நிலையத்து வந்துற்ற
ரயில் வண்டியில் பேழையை ஏற்றி ஐயர் மனைவியும்
மைந்தனும் அருகேயிருந்து காவல் புரிந்தனர்.

ஐயருடலைத்தாங்கி விரைந்து நடந்த வண்டி அந்தி
மாலையில் நெல்லைமாநகரை அடைந்தது. நெல்லை நிலையத்தில்
காருடைத்தொண்டர்பலர் காத்திருந்தனர். ஐயர் பேழையை
வண்டியினின்று எடுத்தபோது அன்பர் அனைவரும் கண்

மழை பொழிந்தார். தெண்ணீர் தெளித்தற்குரிய தரைநீர் கண்ணீர் சொரிந்து வரவேற்ற மாந்தரின் சாதல் கண்டுகரைந்துருகாதார் எவருமில்லை. பெரியார் பேழையைப் பாளையங்கோட்டைத் திருக்கோவிலுக்கு எடுத்துச் சென்று சான்றோர் மறைமொழி நவீனரூர்; மற்றையோர் ஏங்கித் தொழுது நின்றார். அன்றிரவு முழுதும் அந்நகர்க் கிருஸ்தவர்கள் அவ்விடம் விட்டுப் பெயர மனமற்று அழுத வண்ணமும் தொழுத வண்ணமுமாய் அமர்ந்திருந்தார்கள்; மறுநாட்காலையில் பேழையை வண்டியிலேற்றி இடையன்குடியை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். ஆங்காங்கு ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் காலையின் இருமருங்கும் காத்து நின்றார். பாளையங்கோட்டையின் எல்லை கடந்தபொழுது ஐயர் பேழையைக் கண்ட இளநங்கையர் அருங்கண்ணீர் வடித்து,

“நந்தா விளக்கனைய நாயகனே நானிலத்தோர்
தந்தாய் தனி அறத்தின் தாயே தயாநிலையே”
எந்தாய் இறந்தனையே! எமைக்காப்பார் யாருளரே!

என்று பரிந்து பாடிய பொழுது கருங்கல் மனமும் கரைந்துருகுவதாயிற்று.

இங்ஙனம் பெருந் துயரினிடையே நடந்து சென்ற வண்டி மறுநாட்காலை ஆறு மணிக்கு இடையன்குடியின் எல்லை வந்தற்றது. அங்கு தந்தையை இழந்தவர் போல் இரவு முற்றும் தயங்கி நின்ற மக்கள் பேழையைக் கண்ட போது பேதுற்று விழுந்து அழுது புரண்டு ஆரற்றினார். ஆலயத்தினருகே இறக்கவைத்த பெட்டியின்மீது அவ்வூர் மகம்மதிய அன்பர்கள் வெற்றிலையும் விரைமலரும் கையுறை யாக வைத்துக் கண்ணீருகுத்தார்கள். அப்பால் ஐயர் பேழையை ஆலயத்தினுள்ளே உரிய முறையில் கொண்டு செல்ல எடுத்தார்கள். மருகராய வியத்தரும், மாண்பு வாய்ந்த மார்க்கோசியரும், கெழுதகைமை வாய்ந்த கெம்

பரும், வண்டமிழறிந்த வாக்கரும், ஏனைய ஆங்கிலத் தொண்டரும். அணியணியாகப் பேழையின் முன்னே சென்றார்கள். ஐயரின் மைந்தர் அருஞ்சோகமுற்றுப் பின்னே சென்றார். கிருஸ்தவ அடியார் எண்ணிறந்தவர் அவர் பின்னே போந்தார். மறைமொழியால் முறையாக இறைவனைத் தொழுது, பேழையுள் அமைந்த பெருமை சான்ற திருவுருவை அன்பார்ந்த மருகர் ஆலயக் கல்லறையி லிட்டார். அரை நூற்றாண்டு இடையன்குடியில் அறப் பணியாற்றி அளவிறந்த நலம் புரிந்த ஐயர்,

“அன்பிலா ரெல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்
என்பும் உரியர் பிறர்க்கு’

என்னும் பொதுமறைப்பொருளை விளக்கிப்போந்தார்.

முடிவுரை.

ஐயர் இறந்தமையால் அருங்கலை யுலகம் சிறந்த அறிஞரை இழந்தது. தமிழ்நாடு தகைசான்ற மைந்தனை இழந்தது. வேத விளக்கச் சங்கம் விழுமிய தொண்டரை இழந்தது. கற்றறிந்தடங்கிய நற்றவப் பெரியாரது பிரிவறிந்து பரிவு கூர்ந்தார் பலர். கால்டுவெல் ஐயரின் பணித்திறத்தினை வியந்து ஆங்கில நாட்டு முதலமைச்சர்* மன்னர் தயாள நிதியினின்று† நூற்றைம்பது பவுன் அவர் மனைவியார்க்கு அன்புகூர்ந்து வழங்கினார். பல துறைகளிலும் ஐயர் ஆற்றிய அரும்பணியைப் பாராட்டிச் சென்னை அரசாங்கமும் பல்கலைக் கழகமும் பரிவுத் தீர்மானங்களைப் பாங்குற நிறைவேற்றின.

ஐம்பதாண்டுகட்டு மேலாகக் கைம்மாறு கருதாது அறப் பணி யாற்றிய கால்டுவெல் ஐயரின் பெருமையை அளந்தறி தல் அரிதாகும். ஆயினும் அவர் வாழ்க்கையின் விழுமிய குறிக்கோள் இனிது விளங்குகின்றது. இளம் பருவத்தில் கவின் கலைக் கல்லூரியிற் கால்டுவெல் ஐயர் பயிலும் பொழுது தள்ளரிய கருணை வெள்ளம் அவருள்ளத் தடத்திற் பொங்கி எழுந்தது. மன்னுயிர்க்காகத் தன்னுயிர் வழங்கிய தயாபரனை நினைந்து அவர் ஊன் கரைந்து உயிர் கரைந்து உருகினார்; இறைவனைப் போற்றாது ஆற்ற நாள் போக்கிய புன்மையை நினைந்து மனங் குறுகினார்; இருபதாம் வயதில் லண்டன்மா நகர்த் தொண்டர் சங்கத்தைச் சார்ந்தார்; ஆவிதுறக்கும்

* Gladstone. † The Royal Bounty Fund.

நிலையிலிருந்த அன்பார்ந்த அன்னைகைக் கர்த்தர் காவலில் விட்டுத் தமிழ் நாட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டார்; சென்னைத் துறைமுகம் சேருமளவும் ஏசுநாதர் பெருமையே பேசு மகிழ்ந்தார்; சென்னைமா நகரில் மூன்றாண்டு சமயத் தொண்ட ரோடு இணங்கி இருந்தார்; அப்பால், பொருளை நாட்டில் நாடோறும் நாதன் பணியே நயந்து புரிந்தார்; கிருஸ்துமதக் கொள்கைகளை 'வினா விடை'யின் வாயிலாக விளக்கிப் போந்தார்; இன்னும் 'ஞானாலயம்', 'தியானமலை' முதலிய தமிழ் நூல்கள் இயற்றி யருளிநார்; வேத நூலையும் பிரார்த்தனை நூலையும் தமிழில் மொழி பெயர்க்கும் பெரும் பணியில் ஈடுபட்டிருந்த பதினேராண்டும் தம் வாழ்க்கையின் பண்பார்ந்த பாகம் என்று எண்ணி எண்ணி உள்ளம் தழைத்தார். தென்னாட்டில் தொண்டுபுரிந்த வேத விளக்கச் சங்கத்தின் வரலாற்றைத் தொகுத்து ஐயர் நூலாக்கி வெளியிட்டார். சுருங்கச் சொல்லின், கர்த்தரால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட அன்றே கால்டுவெல் ஐயர் தம் உடல், பொருள், ஆவியென்னும் மூன்றையும் அவர் பணியில் உய்த்தார் என்பதில் எட்டுணையும் ஐயமில்லை. ஐயர் புரிந்த அரும் பணியின் பயனாக இடையன்குடி வட்டத்தில் ஏசுவின் புகழே நிறைந்து நின்றது. பொருளை நாட்டில் ஐயர் அரும்பணி தொடங்கும் பொழுது நாலாயிரம் கிருஸ்தவர் காணப்பட்டனர். அவர் வாழ்க்கை முடிவுறும்பொழுது நாற்பதினாயிரம் மக்கள் கிருஸ்து மதத்தை மேற்கொண்டு விளங்கினர். அன்றியும் தென்னாட்டில் முன்பு பலரும் பழித்துரைத்தற்கு நிலைக்களனாக நின்ற கிருஸ்து மதம் ஐயர் அரும்பணியாற் புண்புற்று நல்லோர் புகழுக்கு உரியதாயிற்று. காசுக்கும் கஞ்சிக்கும் வகையற்றார் கிருஸ்து மதத்தை ஏற்பார் என்று பாமர மக்கள் கூறிய வன்சை வேரற்று விழ்ந்தது. 'சோற்றுக் கிருஸ்தவர்' என்று அரசாளும் வகுப்பினரற் கருதப்பட்ட

மக்கள் இப்பொழுது கல்வியறிவிற் சிறந்து விளங்குகின்றார்கள்.*

பொருளை நாட்டில் காட்டுவெல் ஐயரின் ஆர்வத்தால் கிருஸ்து மதம் விரைந்து பரவி நிலைபெறுதலைக்கண்ட ஆங்கிலநாட்டுக் கிருஸ்துசமய சங்கத்தார் அவர் சேவையை வியந்து போற்றினார். டர்காம் என்னும் நகரில் அமைந்த சர்வகலா சங்கத்தார் அவர் சமயப் புலமையை மதித்து 'டாக்டர்' என்னும் கௌரவப் பட்டம் வழங்கினர். இங்ஙனம் மாசிலா மனநலம் வாய்ந்த சமயத் தொண்டர்கள் பலபடப் பாராட்டியபொழுது காட்டுவெல் ஐயர் தாம் ஆற்றியபணியின் சிறுமையையும் ஆற்றுகொழிந்த பணியின் அளவினையும் நினைந்து அகங்குறுகினார். மாசற்ற ஏசுநாதர் காட்டிய நெறியே மாநிலமெங்கும் பரவித் திகழவேண்டுமென ஆர்வமுற்ற ஐயர் மனத்தில் தாம் செய்து முடித்த பணியின் சுருக்கமும், பின்னும் செயற்பாலதாய பணியின் பெருக்கமும் விளங்கித் தோன்றின. ஆகவே அவருக்குச் சர்வகலா சங்கத்தார் வழங்கிய பட்டம் மேலும் தூய நற்றொண்டு செய்வதற்குத் தூண்டுகோலாகவே அமைந்தது. 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' என்னும் பரந்த கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து, தமிழகத்தைத் தாயகமாகக் கொண்டு,

* "In 1838 he (Caldwell) found the native converts sneered at by the governing race as 'rice Christians' and disdained by the Brahmins and educated Hindus as a new low caste begotten of ignorance and hunger. Not long before his death, the Director of Public Instruction in Madras declared that if the native Christians maintain the present rate of educational progress they will before long engross the leading positions in professional life in Southern India." W. W. Hunter.—*London Times*, 19th October, 1891.

கற்றறிந்தடங்கிய நற்றவச் செல்வராய், தம்மையே தமர்க்கு நல்கிய தனிப்பெருந் தொண்டராய் விளங்கிய தகைசான்ற கால்டுவெல் ஐயரை மனக் கோயிலுள் அமைத்துப் போற்று தல் தமிழ் நாட்டு மக்கள் கடனாகும்.*

* "A man of wide and varied knowledge, a scholar of European reputation full of philosophic and practical wisdom, yet he was content to live for half a century in a remote part of Tinnevely, spending and being spent for the benefit of the people of that province. The Tinnevely native Church owes him a debt of gratitude it can never repay."—Rev. Wyatt, C. R. 187.

அநுபந்தம்.

APPENDIX I.

Dr. Caldwell's life and work.

“By the death of the Right Reverend Dr. Caldwell, Bishop of Tinnevely, Christianity in Tinnevely loses one of its most venerated fathers, and Indian Scholarship one of its great original workers. During more than half a century Dr. Caldwell has, in spite of his retiring nature, held a foremost place among his countrymen in India, not only as a leader and moving spirit of the missionary church, but as a scholar without an equal in his special field of learning. . . . For more than fifty years Dr. Caldwell has been identified with this great work of humanity. In his funeral sermon at Kodaikanal last month, it was stated that he had seen the Christians in Tinnevely increase from 6,000 to 100,000. It is however as the investigator of the South Indian family of languages that Bishop Caldwell was most widely known. His comparative grammar of the Dravidian group originally published in 1856 was a revelation to Western philologers and it remains, in the form of a second edition in 1875, the standard authority on the subject without a rival or a successor. His comparative grammar of the Dravidian languages will ever stand forth as one of the monumental works of the age. But in this, as in every branch of his untiring labours, he was inspired with the belief that he was doing true missionary service. The literary work to which he himself looked back with greatest satisfaction was the part which he took during eleven years in the revision of the Tamil Bible and when that long labour was ended in the revision of the Tamil Book of Common Prayer.”

—The London Times. 19th Oct. 1891.

• “A true servant of God, a profound scholar, a man of persistent and whole-hearted devotion to the one great purpose of his life, he strove to raise and benefit in the highest and fullest sense the whole mass of the people in whose midst he spent more than half a century of his noble life. Their bodily, mental, spiritual and social welfare were all alike the objects of his unceasing solicitude and effort. The large village of Idayangudi, with its magnificent Church, its regular streets, commodious and comfortable houses, hospitals and schools and many other appliances for the welfare and elevation of the people abundantly illustrates the many-sided character of his great life-work. Few missionaries who came out to India surpassed him in scholarship, in success in the work of winning souls or in breadth and saintliness of character. He was familiar with eighteen languages and has left behind him as abiding monuments of his learning a comparative grammar of the Dravidian languages and a History of Tinnevely besides other literary productions of less importance.”

—*The Centenary History of the C.M.S. in Tinnevely, 1923.*

APPENDIX II

Chronological list of Dr. Caldwell's Works.

A. BOOKS.

1. A Comparative Grammar of the Dravidian or South Indian family of languages.
 First edition 1856.
 Second „ 1875.
 Third „ 1913.
2. A Political and General History of Tinnevelly
 —Published by the Madras
 Government 1881.
3. History of the Tinnevelly Mission of the S.P.C.K.
 and S.P.G.—Published in 1881.
4. Reminiscences of Bishop Caldwell.
 —Published by Rev. J. L. Wyatt 1887.

B. LECTURES, PAMPHLETS & SERMONS.

1. The Tinnevelly Shanars (1849).
 —withdrawn from circulation.
2. Three Lectures on the Tinnevelly Mission (1857).
3. The Three Way Marks (1860).
4. On the Kudumi (1867).
5. The Mass disowned by the Missal (1867).
6. Tinnevelly & Tinnevelly Mission (1869).
7. Explorations at Korkai and Kayal (1877).
8. Address at the Convocation of the University of
 Madras (1879).
9. Address at the First Centenary of the
 Tinnevelly Mission (1880).
10. On Reserve in Communicating Religious Instruction
 to Non-Christians in Mission Schools in India
 (1881).

11. On the Demonolatry in Southern India (1887).
12. The Inner Citadel of Religion—published by the S.P.C.K.
13. Christianity & Hinduism (Four Lectures).
14. On the use of Roman characters for Indian languages (Journal of the Madras Literary Society).
15. The Languages of India in their relation to Missionary Works.

C. TAMIL WORKS.

1. The Spiritual Temple:—Sermon preached at the opening of St. Mark's Church, Christianagaram (1849).
 2. Dynamalai:—Companion to the Holy Communion—published by the S.P.C.K.
 3. Elementary Catechism—published by the S.P.C.K.
 4. Rudimentary Catechism on Confirmation (1887).
 5. Translation of service for the Dedication of churches.
-

59
For Copies, please apply to:—

PALANIAPPA BROS.,

Book-sellers,

Teppakulam, Thichinopoly